

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE BOSS I CAN'T STAND

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

Ücretsiz PDF Kitap Arşiv - <https://trantey.org>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

LOCKHART KARDEŞLER

Nefret Ettiğim CEO

Dayanamadığım Patron

Kaçamadığım Huysuz

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya hayal ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilere, olaylara ya da yerlere benzerlik tamamen tesadüfidir.

RELAY PUBLISHING BASKISI, AĞUSTOS 2025
Telif Hakkı© 2025 Relay Publishing Ltd.

Tüm hakları saklıdır. Birleşik Krallık'ta Relay Publishing tarafından yayınlanmıştır. Bu kitap veya kitabın herhangi bir bölümü, kitap incelemesinde kısa alıntılar dışında, yayıncının açık yazılı izni olmadan hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Leslie North, Relay Publishing tarafından ortak yazılan romantik projeler için yaratılmış bir takma addır. Relay Publishing, okuyucularımız için en iyi hikayeleri yaratmak üzere inanılmaz yazar ve editörlerden oluşan ekiplerle birlikte çalışmaktadır.

Kapak tasarımı: Qamber Designs

www.relaypub.com

THE BOSS I CAN'T STAND

BLURB

The Hating Game ile *Anyone But You*'nun karışımı bir hikaye... Ama o bir kostüm tasarımcısı, o ise Hollywood'un en sorunlu ismi ve düşen bir kol düğmesi, onları gerçek duygular ve kaçış planı olmayan sahte bir nişanlılığa sürükler.

Yaşasın, nişanlandım... Hollywood'un en büyük pisliğiyle.

Finn Lockhart bir AITA yazısı yazsaydı, cevap oybirliğiyle evet olurdu.

Neden dayanamadığım biriyle nişanlıyım? Komik bir hikaye. Finn'in —en son filminde kostüm tasarımcısı olarak çalışıyorum. Bir gün sette bir kutu kol düğmesi düşürdüm.

Finn yardım etmek için diz çöktü. Paparazziler fotoğraf çekti. Voilà—nişan.

Yalan haberler viral oldu. Birdenbire, Hollywood'un en ünlü (ve en seksi) bekarı piyasadan çekildi. Peki ya onun PR ekibi? Takıntılı hale geldi.

Finn film için stresli ve ben iyi bir prodüksiyonu mahvedecek biri değilim. Bu yüzden oyuna devam ediyorum. Onun absürt derecede lüks penthouse'una taşınıyorum, burada kedisi mermer pencere pervazından bana yan gözle bakıyor.

Açıkçası, bu ailede küçümseme geninde var.

Ama bu hikayenin nasıl biteceğini biliyorum. Finn gibi erkekler aşık olmaz. Özellikle benim gibi kadınlara.

Sonra dudakları dudaklarıma çarpıyor.

Ve birdenbire, rol yapmak hayatımda yaptığım en tehlikeli şey haline geldi.

POSTA LİSTESİ

"The Boss I Can't Stand" (The Lockhart Brothers Book 2) kitabını okuduğunuz için teşekkür ederiz.

Seksi, huysuz ve karşı konulmaz kahramanları sever misiniz? Yavaş yavaş gelişen bir hikaye, sevimli yan karakterler ve hak edilmiş bir mutlu son? O zaman *Her Billionaire Boss'u* seveceksiniz!

Posta listesine kaydolun ve ÜCRETSİZ milyarder kitabınızı alın:

<https://leslienorthbooks.com/sign-up-for-free-book/>

İÇİNDEKİLER

1. [Sierra](#)
2. [Finn](#)
3. [Sierra](#)
4. [Sierra](#)
5. [Finn](#)
6. [Finn](#)
7. [Sierra](#)
8. [Finn](#)
9. [Sierra](#)
10. [Finn](#)
11. [Finn](#)
12. [Sierra](#)
13. [Sierra](#)
14. [Finn](#)
15. [Sierra](#)
16. [Sierra](#)
17. [Finn](#)
18. [Sierra](#)
19. [Sierra](#)
20. [Finn](#)
21. [Sierra](#)
22. [Sierra](#)
23. [Finn](#)
24. [Sierra](#)
25. [Finn](#)
26. [Sierra](#)
27. [Finn](#)
28. [Sierra](#)
29. [Finn](#)
30. [Sierra](#)
31. [Finn](#)
32. [Sierra](#)

33. [Finn](#)
34. [Sierra](#)
35. [Finn](#)
36. [Finn](#)
37. [Sierra](#)
38. [Sierra](#)
39. [Finn](#)

[Patronun Sonu Dayanamıyorum](#)

[Yazarın Gününü Sevdiren](#)

[Ücretsiz kitap teklifi](#)

[Teşekkürler!](#)

[Leslie Hakkında](#)

[Ön izleme: Nefret Ettiğim Huysuz](#)

[Leslie'nin diğer kitapları](#)

SIERRA

WNeden polyester giymiştim ki?

Rafta yanımda duran güzel keten kumaşlara özlemle baktım ve hafif, nefes alabilen, nemi emen kumaşlara sarılmayı hayal ettim...

"Sierra, dinliyor musun?"

"Buradayım," dedim ve boynumdan ter damlaları süzölürken telefonu kulağıma daha yaklaştırdım. *İğrenç!*

Burbank'taki küçük butik kumaş mağazası In Stitches'in tezgahında çalışmak, genellikle projelerim arasında en sevdiğim işti, ama bugün gerçekten beni öldürmeye çalışıyordu. Klima için en sevdiğim kumaş makasını satardım.

"Katmanlar hayal ediyorum," dedi annem. "Ve hacim!"

"Hacim," diye tekrarlardım, pek dikkatimi vermeden. Alışılmadık derecede sıcak bir Haziran günü, şehri korkunç bir nemli sıcaklıkla kavurmuştu ve dükkan da bunaltıcıydı.

Mutsuz muydu? Evet. Terlemediğimi sandığım yerlerden terliyor muydum? Evet. Vardiyamın bitmesine kadar dakikaları mı sayıyordum? Kesinlikle evet!

"Organza eklemeye ne dersin?"

Bu beni gerçek dünyaya geri getirdi. "Organze mi? Vay canına...

Şey..." "Bence istediğim *havayı* verecektir."

Yüzümü buruşturup tezgahın üzerinde duran RevX kutusuna uzandım. Boştu. Kahretsin, sonuncusuydu. Kostüm tasarımcısı olmak çoğu zaman güzeldi, ama çoğu zaman annem için ücretsiz gelinlik yapmak zorunda kalmazdım. Annem o kadar çok fikri vardı ki.

Beş dakikada bir değişen fikirler. Saatlerce süren yoğun değişiklikler gerektiren fikirler. *Korkunç* fikirler.

"Straplez nasıl sence?"

"Straplez mi? Anne, straplez bir gelinlik, iki kadeh içki içip agresif bir şekilde dans etmeye başladığında dans pistinde yerini alır."

Annem sadece güldü. "Oh, sorun olmaz." On dokuz yaşında beni doğurmuş ve babam onu terk etmiş olmasına rağmen, Maggie Banks tam bir romantikti.

Her başarısız aşkında bir sonrakine iki kat daha fazla bağlanıyordu, *bunun* prenze dönüşecek kurbağa olacağına emindi. Nişanlısı Larry onun haklı olduğunu kanıtlayacak kişi miydi? Hiçbir fikrim yok.

O tren için ne istediğini anlatırken, ben Tanrı'nın istediği gibi klimaya sahip evime dönüp, Ro ile birlikte kötü reality şovları izlerken dondurucudan dondurma çıkarmayı hayal ediyordum.

Ve biraz sakinleştikten sonra, nihayet yarınki röportaj için hazırlanmaya konsantre olabilecektim. Kostüm tasarımı yapmak için can attığım bir film hakkındaydı. Genelde alabildiğim işlerden daha prestijli bir işti, ama ben bu iş için biçilmiş kaftandım.

Kesim masasına yaslanıp duvardaki saate baktım. Mesai bitimine az kalmıştı. Kapıyı birkaç dakika erken kilitlersem kimse bana bir şey demezdi.

Tezgahın altından anahtarlarımı aldım, sonra bu gezegende görebileceğim en kötü manzarayı görünce yüzüm soldu: pahalı bir takım elbise giymiş bir adam

kötü bir randevudan kaçır gibi kapıya doğru koşuyordu.

Oh, hayır. İnledim. Hayır, hayır, hayır! Dondurmamı

istiyordum. "Anne, kapatmam lazım. Müşteri geldi."

"Tamam, tatlım. Gönderdiğim gelinlik dergileri geldiğinde beni ara. Tartışmak için birkaç gelinlik modeli işaretledim."

İlham. "Tamam. Seni seviyorum. Hoşça kal." Kapanış saatinden beş dakika önce dükkana giren insanlar için cehennemde özel bir yer vardır.

Kapı açıldığında ve Bay Armani içeri girdiğinde saç çizgimden teri sildim. Biraz nefes nefeseydi ama yine de bir kumaş mağazasında durmak için fazla yakışıklıydı. Bu, insanların kumaş mağazalarında onun için beklediği türden bir adamdı.

Elini koyu renk saçlarının arasından geçirdi ve birdenbire beni *bir şey* vurdu, boğazım düğümlendi. Sıcaklık, gerginlik ve heyecan hepsi bir arada. Gözlerim yüzünden, klasik kare çenesinden, kartal burnundan, ela gözlerinden geniş omuzlarına, takım elbisesini lezzetli bir şekilde dolduran, ince beline kaydı. Ölçülerini anlamak için mezuraya bile ihtiyacım yoktu: ağız sulandıran bir mükemmellik.

Bir an için terli ve huysuz olduğumu neredeyse unuttum. *Topla kendini kızım. O sadece bir erkek ve seninle dondurmanın arasında duruyor!*

Ama sonra takım elbisesinin ceketini omuzlarından atıp, sanki oranın sahibiymiş gibi tezgahın üzerine fırlattı ve "Burası çok sıcak. Bunu tamir ettirmelisiniz" dedi.

Onun küçümseyen sesi ile büyü anında bozuldu. *Teşekkürler, Kaptan Bariz.* Sabrımın son damlalarını topladım ve gergin bir sesle "Beş dakika sonra kapanıyoruz. Nasıl yapabilirim..."

Elini kaldırarak sözümü kesti ve ardından kendini beğenmiş, yapmacık, megavatlık bir gülümsemeyle devam etti. "Sadece bakıyorum."

"Bakmak için zaman yok," dedim, duvardaki saati göstererek. "Sadece beş dakika..."

"Dakika. Evet, anladım. Saati okuyabiliyorum."

Vay canına, ne kaba! En iyi müşteri hizmetleri gülümsememi zorla yaptım. "O zaman burada keyifli vakit geçirmenizi dilerim..."

Cümlemi bitirmeden arkasını dönüp kumaş rulolarının arasına kayboldu.

Neyse. Sorun değildi. Müşteri her zaman haklıdır. En azından kapanış saatine kadar. Sakinleşmek için derin bir nefes aldım ve saatin geri sayımını izlememeye çalıştım... dört dakika... üç... iki... bir.

Tamam. Bu adam şimdi benimle dondurmam arasında duruyordu. Telefonunun çaldığını duyduğum anda peşinden gittim.

"Hayır, randevuyu değiştirmiyoruz!" diye arayan zavallı kişiye bağırdı. "Yarın röportajı yapamazlarsa, kendilerini yarıştan çekilmiş sayabilirler."

Aptal alarmı.

Bay Armani, telefonunu kulağına yapıştırmış, somurtkan bir ifadeyle koridorun sonundan ortaya çıktı. Bu adam da kimdi ve neden tanıdık geliyordu?

"Hey!" diye seslendim, saat takmış gibi bileğimi vurdum. "Kapanış saati!" Başka bir vitrine döndü. Beni kasten mi görmezden geldi? Arkasına bakakaldım. "Şey, merhaba? Kapanıyoruz."

Hiçbir şey. Bana doğru bir bakış bile atmadı.

Bay Görmezden Gelen'in peşinden gittim ve elini bir kumaşın üzerinde gezdirirken gördüm. Hâlâ telefonda konuşuyordu.

"Onlara ilgilenmediğimi söyle, Brenna. Konu kapanmıştır."

Ses tonuna irkildim. "Beyefendi?" diye seslendim. "Mağaza kapandı. Lütfen çıkmanızı rica ediyorum."

Beni orada bırakarak uzaklaştı. İçimi öfke kaplarken onu takip ettim.

Köşeyi döndüm. O, bir sonraki koridorun yarısına gelmişti. "Hey, dostum!" diye bağırdım. Telefonu kulağına ve omzuna sıkıştırarak

ipek kumaşı daha yakından incelemek için. Hoşnutsuz bir ifadeyle yüzünü buruşturdu, sonra uzaklaştı. Yine!

Onun dikkatini çekmek için ne yapmam gerekiyordu? "Yangın!" diye bağırdım. "Hemen tahliye etmelisiniz." Kafasını bile kaldırmadı.

Eğer burada sıkışıp kalmışsam ve o ne dersem dinlemeyecekse, en azından biraz eğlenelim bari. "Sanırım yangın uzaylıların lazer ışınlarından çıktı," dedim. "Hani, otoparkta duran uzay gemisinden. Bak! Arabana indiler. Yoksa uçan daire kaput süsü mü sipariş ettin?"

Hiçbir şey. Hmm, belki daha uçuk bir şey dikkatini çeker?

"Fıstık toplama silahlarıyla mağazaya doğru yürüyen bir sincap ordusu var. Seni teslim etmemi istiyorlar, böylece yıllık pikniklerinde seni yavaşça kızartıp yiyebilecekler." Gerçekten mi? "Karşılığında bana ömür boyu badem vereceklermiş. Anlaşma benim lehime gibi görünüyor, bademlerin bu günlerde ne kadar pahalı olduğunu biliyor musun?"

Sonunda adam telefonu kapattı. Çenesi seğirerek bana doğru döndü ve sanki odadaki en büyük sorun benmişim gibi bana dik dik baktı. "Seni gayet iyi duyuyorum, ama dükkânın bir kısmı gerçekten yanıyorsa neden üzerimde duruyorsun anlamıyorum. Uzaylılar kaput süsü değil, arabamı bu dünyadan olmayan bir parlaklığa kavuşturacaklarına söz veren temizlik ekibi." Adam coşmuştu.

"Tabii ki bademlerin ne kadar pahalı olduğunu bilmiyorum, benim için bunu halleden insanlar var, ama yine de sincapların seni ucuza satmaya çalıştığını düşünüyorum. Asla ilk teklifi kabul etme. Ve evet," diye homurdandı, "sen *tekrar* sormadan önce, tabii ki bir şey arıyorum, yoksa neden bu mağazada olayım ki?"

Yüzüm kızardı. Sinirden şakaklarım zonkluyordu, ama yine de yüzümde haince bir sıcaklık hissediyordum. Söylediklerime bu kadar dikkat ettiğini hiç tahmin etmemiştim.

"Ve evet, kapandığınızı anlıyorum. Bunu defalarca söylediniz."

"Düzeltilme," dedim, elimi kaldırarak onu daha önce yaptığı gibi sözünü keserek. "Artık kapandık. Eğer saati okuyabiliyorsan, bunu bilmen gerekir."

Gözleri kısıldı. "Müşteri hizmetini böyle mi anlıyorsunuz? Sıkıcı konuşmalarınızla zamanımı harcamasanız, belki daha çabuk çıkardım, hiç düşündünüz mü?"

"Ne dediğimi duymadın mı?" Yeter artık. Müşteri artık haklı değildi. "Mağaza kapandı, bu da artık benim müşterim olmadığın anlamına geliyor, yani benim sinirimi bozmaktan başka bir hakkın yok."

"Sen kapanmadan *önce* geldim," dedi adam sertçe.

"Evet, ama şimdi kapanış saatini on dakika *geçtik*. Ya bana ne aradığını söylersin ya da kapıya doğru yolunu bilirsin."

İkinci seçenek tercih edilir.

O ela gözleriyle beni baştan aşağı süzdü ve midem düğümlendi. Uzun boylu, esmer ve sinir bozucu erkekler genellikle tipim değildi, ama nefesimi tutamıyordum.

"Peki," dedi, sözleri neredeyse küçümsemeyle doluydu. "Bana yardım etmek istiyorsan, dikkatini ver."

Sinirlendim. Bu adamın *haddini* bilmiyordu.

"Erkek takım elbise için kumaş lazım. 1920'lere uygun bir şey. Mütevazı. İşçi sınıfından, çalışkan bir adam için. Pratik ve düzgün olmalı, çok gösterişli olmamalı." Gözleri yüzümde dolaştı. "Not almaman gerekmiyor mu?"

Ona başımı salladım. "Bu roket bilimi değil, Bay Büyük Adam. Orada ipek kumaşın önünde ne kadar şaşkın görüldüğüne rağmen."

Gözlerini kısarak homurdandı. "Kadınlar için gündüz elbisesi için de kumaş lazım. Sosyetik bir kadının öğleden sonra çayında veya bahçe partisinde giyebileceği bir şey. Son olarak, gece elbisesi için kumaş lazım. Hepsi 1920'lere uygun, sonbahar ağırlığında. Kadın kıyafetleri Boston Brahmin

kalitesinde ve muhafazakar olmalı. Tüm kumaşlar fotoğrafta iyi çıkacak tonlarda olmalı."

Bana küstahça ve meydan okurcasına sıırttı. "Bunu yapabilir misin?"

Ne pislik herif!

"Neden *sen* de denemiyorsun?" Dönüp onu mağazada gezdirdim. Kafamda, stokta olduğunu bildiğim kumaş örneklerini karşılaştırarak düşünüyordum. Rafta gri bir yün kumaş rulosu alıp eline tutuşturdum. "Bu erkek takım elbise için."

"Neden bu?" diye sordu, kumaşı ele alıp ele geçirerek.

"Çünkü yün karışımı istersin," dedim, "alt sınıfa yönelikse muhtemelen biraz tüvit karışımı olsun."

"Biraz sıradan görünüyor," dedi.

"Bu klasik 1920'ler tarzı," diye tartıştım. Beni sinirlendirmeye çalıştığını biliyordum, ama şaka ona geri döndü çünkü kumaşlar konusunda *her zaman* kendimden emindim. "İşçi sınıfı erkek dedin, dikkat çekecek balıksırtı desenli kumaş olmaz. Basit, düz dokuma olsun. Ve daha kaba bir doku istiyorsun, lüks yünün rafine bitişi değil."

Mağazanın başka bir bölümüne geçtim ve başka bir kumaş rulosunu kollarına attım. Gündüz elbisesi için soluk lavanta rengi ipek şifon, akşam elbisesi için siyah kadife. Bay Büyük Adam şikayet edecek başka şeyler buldu, ama ben seçtiğim örneklerde ısrar ettim. "Bu tam da o zamanlar yüksek sosyetenin giydiği şeyler. Özellikle eski Boston elitleri. İnce. Lüks."

Dudaklarını kıvırdı. "Nüanslı kelimesinin anlamını anladığını sanmıyorum."

"Belki de zevk sahibi olamıyorsunuzdur," dedim, kollarımı kavuşturarak. "Şimdi, bu örneklerden memnun musunuz?"

Burnunun delikleri, zorluk çıkarmak istercesine genişledi, ama sonra küçük bir hayal kırıklığı sesi kaçtı. "Elinden gelenin en iyisi bu mu?"

Dilimi ısırđım. Çok iyi bir iş çıkarmıştım ve ikimiz de bunu biliyorduk. "Kasanın orada hesaplayayım." Kasanın yanına doğru yürüdüm. O da beni takip etti.

O bana somurtarak bakarken numunelerini kestim. İşimi bitirdiğimde, kasaya siparişini girdim ve "uzman danışmanlık" için ek ücret ekledim, çünkü bunu hak etmiştim.

Hatta... 50 dolarlık AT ücreti de ekledim. Bu, patronla benim "pislik vergisi" için kullandığımız koddu.

Ödemeyi yaptı ve ben de ona numuneleri ve fişini içeren poşeti uzattım.

Eşyalarını aldı ve ben kumaş parçalarını temizlerken tezgahtan ceketini kaptı. Gözleri kartvizitlerimin üstüne takıldı. "Bir daha 'uzman danışmanlığı'na ihtiyacım olursa diye bir tane alayım mı?" Cevabımı beklemeden bir tane cebine attı. "Ya da başka bir AT ücreti?"

İnlememi yuttum. Aslında fişi okumaması gerekiyordu. "Buyurun," dedim, yakalandığım için terleyip utanmak yerine sakın ve soğukkanlı kalmaya çalışarak.

"AT ücreti tam olarak nedir?" diye sordu, ceketini omuzlarına geçirirken. Vergiyi iki katına çıkarmam gerekip gerekmediğini düşünerek ona baktım.

"Ee?"

En azından bir litre dondurma almam gerekecekti. "Bu, Pislik Vergisi. Eminim siz de aşinasınızdır, Bay Armani."

Yakanı düzelterek, bakışlarıyla beni yakmak istercesine baktı. "Yarın sabahki 'uzman' danışmanlığınızı sabırsızlıkla bekliyorum."

Geri gelecek miydi? Gündüz vardiyasında çalışanlara Tanrı yardım etsin. "Maalesef, yarın burada olmayacağım."

"Biliyorum," dedi, o kendini beğenmiş, megavatlık gülümseme geri döndü. "Yarın bana geleceksin." Kendi kartvizitini tezgahın üzerine bırakıp kapıya yöneldi.

Kartı okudum ve kanım dondu. *Finn Lockhart. CEO. Hart of Gold Productions.*

Yarın mülakatına gireceğim yapım şirketi. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Kahretsin.

FINN

A *Pislik vergisi!*

Park yerinde yürürken, kelimeler kafamın içinde yankılanıyordu. bir elimde buruşuk fiş ve çanta, diğer elimde kartvizitim vardı. In Stitches'in boğuculuğundan kurtulmak küçük bir merhametti, ama o kadının yanından kurtulmak... asıl mucize oydu!

Kim olduğunu sanıyordu ki? Ülkenin en başarılı yapım şirketlerinden birini yönetiyordum. Pislik olmaya hakkım vardı. Başka türlü kimse beni ciddiye almazdı.

Hollywood bir düdüklü tencere gibiydi. Yapımcı, yönetmen, oyuncu... fark etmezdi. Tek bir yanlış hareket. Tek bir kötü eleştiri. Tek bir yanlış adım ve o valf patlardı ve kapıları çalmak zorunda kalırdınız, tersi değil, ve kimse cevap vermezdi. Bu kadın gerçekten nasıl işlediğini anlamamış mıydı?

Sierra Banks, kostüm tasarımcısı, hayal dünyasında yaşıyordu.

Siyah Ferrari'ye ulaştım, sürücü koltuğuna kendimi attım ve kapıyı çarptım. Belki de bu, kaderimin röportajdan önce bana bir uyarıydı, çünkü o kadının filmimde çalışmasını, bana tavır takınmasını, sorun çıkarmasını, herkese kostümleri pislik vergisiyle dağıtmasını kesinlikle istemiyordum.

Boynumda ter birikti ve kulaklarımdaki kanın sesini bastırmak için klimayı sonuna kadar açtım. Yarın röportajlar varken bu görevi yeni asistanım Brenna'ya vermekten çekindiğim için bu lanet kumaş mağazasına uğramıştım.

Ya yanlış numunelerle gelseydi? Kendim halletsem daha iyi olurdu, böylece işin doğru yapıldığından emin olabilirdim. Ama az önce yaşadığım deneyimden sonra, kalitesiz numuneler olmasını tercih ederdim diye düşünmeye başlamıştım.

Sadece adını düşünmek bile – Sierra Banks – içimde bir öfke dalgası yaratıyordu. Onun gece için temizlik yapıp kilitlerken sinirini bozmak için, motoru rahatsız edici bir şekilde çalıştırdım.

In Stitches'in ön camından arkaya baktım ve onu süpürgeyle mağazanın içinde dolaşırken gördüm. Kızıl saçlarını başının arkasında dağınık bir toka ile toplamış, kalp şeklindeki yüzünü ortaya çıkarmıştı. İşini bırakıp, dolgun dudaklarını büzerek bir şeye bakıyordu.

Elimle direksiyona vurdum. Sierra, bu sektörde eski Hollywood görünümü olarak adlandırılan bir güzelliğe sahipti. Bugünün standartlarından daha ince bir güzellikti. İlk bakışta göze çarpmayan, ama dikkatlice baktığınızda gözünüzü alamayacağınız türden bir güzellik.

Umurumda değildi.

Görünüşü yargılamak bu sektörün bir parçasıydı. Alışkanlıktan yaptım, giydiği eklektik katmanların altındaki yumuşak kıvrımları fark ettim. Bir anlamı yoktu. Bir anlamı olamazdı, çünkü yarınki röportajdan sonra bu sinir bozucu kadını bir daha asla görmeyecektim ve iyi ki de öyle olacaktı.

O ceplerini karıştırmaya başlayınca bu düşünceleri kafamdan attım. Çok fazla cebi vardı. Gözlerimi ondan ayırdığımda göğsümde bir sıkışma hissettim — hayal kırıklığı ve garip bir sıcaklık. Telefonum tekrar çalmaya başladı ve arayanı bakmadan cevap verdim. "Alo?"

"Selam," dedi telefonun diğer ucundaki küçük kardeşim Connor.

"Selam," dedim, hissettiğim kadar sinirli görünmemeye çalışarak. Tam olarak sohbet havasında değildim, ama Connor boşanma sürecinde çok zor günler geçiriyordu

, bu yüzden o aradığında her zaman cevap vermeye çalışıyordum. "Nasıl gidiyor?"

"İyi," dedi.

"Telefonu ver, baba! Konuşmak istiyorum!"

Connor eğlenerek homurdandı. "Grace sana çok önemli bir şey söylemek istiyor."

O, telefonu dünyadaki en sevdiğim insanlardan biri olan sekiz yaşındaki yeğenime uzattığında, sinirim anında merakla yerini aldı.

"Finn amca!" Grace o kadar yüksek sesle bağırdı ki sesi hoparlörden çatırdadı.

"Merhaba, ufaklık," dedim, koltuğuma yaslanarak. Arabayı rölantide bırakıp, o tatlı, tatlı klimayı çalıştırdım.

"Tahmin et ne oldu? Tahmin et ne oldu?"

Gülerek, şekerle dolmuş gibi heyecanlı olduğunu fark ettim. Ama bu sadece ben bakıcılık yaptığımda olurdu, çünkü Connor hiç eğlenceli değildi. "Ne oldu?"

"Sınıfımdan Kenny'yi tanıyor musun?"

"Tabii." Aslında hiç fikrim yoktu ama neyse.

"Doğum günü partisi var!" Sesi tizleşti. "Ve tahmin et neeeee! Sınıfımdaki tüm çocukları davet etmiş!"

"Bu *çok* güzel." Onun heyecanına gülümsemeden edemedim, küçük yüzünün ışıltı ışıltı olduğunu hayal ettim.

"Ona ne tür bir parti olduğunu söyle," diye Connor arka plandan seslendi.

"Ah, evet! *Run 'n' Gun* partisi!" Grace duyurdu.

Ben irkildim. Kenny'nin ailesi bu filmlerde ne kadar çok seks ve şiddet olduğunu bilmiyor muydu? *Run 'n' Gun*, Hart of Gold'un en popüler serisiydi.

İlk film büyük bir hit olmuştu ve beni bir gecede ünlü yapmıştı. O günden beri filmler adeta para basıyordu. Ama seks, seksi arabalar ve daha seksi kadınlar, bir grup üçüncü sınıf öğrencisi için uygun bir doğum günü partisi teması değildi.

Grace'in bunu duymak isteyeceğini sanmıyordum, bu yüzden onun coşkusuna ayak uydurmaya çalıştım.

"Olmaz, çocuk!"

"Olur!" diye bağırdı, beni güldürdü.

"Hediye olarak ne getireceksin?"

Grace durakladı. "Filmden özel bir şey alabilir misin?" diye yalvardı. Yüz yüze olsaydı, bu sözlerin ardından beni her şeye evet demeye hazır hale getirecek sevimli bir dudak bükme hareketinin geleceğini biliyordum. Beni parmağında oynatıyordu ve ben de bundan memnundum.

"Finn amcanın stüdyoda *Run 'n' Gun* ile ilgili havalı şeyler vardır diye düşündük," diye ekledi Connor.

Oh, ne saçmalık, diye düşündüm. Her prodüksiyonla birlikte daha da birikiyordu. "Görünüşe göre Liam'dan en sevdiğim amca unvanını geri almanın tam zamanı," dedim. Ağabeyimle aramızda dostça bir rekabet vardı ve o son zamanlarda benim yerimi almıştı.

Connor burnunu çektirdi. "Bilmiyorum. Liam hala ona çiftlik simülasyonunu oynamak için geliyor."

"Evet, belki ona gerçek bir koyun çiftliği alırım." "Sakın

yapma," dedi Connor. Gülümsediğini anlayabiliyordum.

"Gerçekten havalı bir şey olabilir mi?" diye sordu Grace.

"Havalı, ha?" Onun sınıf arkadaşlarının önünde havalı görünme arzusunu çok iyi anlıyordum. Annemiz kronik depresyonla mücadele ederken biz de *onun gibi* çocuklara dönüştük. Herkes, veli toplantılarına gelmeyen, okul kermesi için hiçbir şey hazırlamayan ve okul gezisi için izin kağıdını imzalamayı unutan çocukların biz olduğumuzu biliyordu.

Ve bunlar sadece insanların görebildiği şeylerdi. Kapalı kapılar ardında ise durum daha da kötüydü. Liam'ın on üç yaşında kendi parasını kazanmak için part-time iş aramaya başlaması yeterince kötüydü, çünkü market, çocukken tek başımıza alışveriş yapmamıza izin veriyordu, ama annem olmadan onun kredi kartını kullanmamıza izin vermiyordu.

Connor'ın on yaşında yemek yapmayı öğrenmesi yeterince kötüydü. Annemin yerine yıllarca faturaları ödemek ve elektriğin kesilmemesi için çekleri imzalamak zorunda kaldığım için, bugüne kadar annemin imzasını mükemmel bir şekilde taklit edebilmem yeterince kötüydü.

Her zaman böyle değildi. İyi günleri de vardı. İyi haftaları. Hatta bazen iyi ayları bile. Ama sonra bir şey onu tekrar tetikliyordu ve o da birden boşluğa düşüyordu. Ve bu olduğunda, kendi başımıza kalıyorduk.

Yıllar geçtikçe, berbat ev hayatımın dikkatini başka yöne çekecek şekilde kendimi ilgi odağı haline getirmede ustalaştım. Gülümsememi ve sohbet etmeyi mükemmelleştirdim, bunu yapmak beni ne kadar rahatsız etse de, çünkü bu tür bir özgüven sergileyen insanlar otomatik olarak başarılı olarak görülüyordu.

İnsanların daha yakından bakmasını engelleyen, "burada görecek bir şey yok" gibi parlak bir görünüm sergileme konusunda uzmandım. Ve bu bazen beni inanılmaz derecede sahte hissettirse de... Ne de olsa burası Hollywood'du. Hepimiz biraz sahteydik, değil mi?

Tüm bunları söylemek için, Grace'in yeteneğiyle bir izlenim bırakma ihtiyacını anlıyordum. Boşanma onun için zor olmuştu ve insanların arkasında fısıldamaları için, bunu *iyi* bir şekilde yapmalarını sağlamak için havalı görünmek istemesini ona suçlayamazdım.

"Ne getirmek *istersin*?" diye sordum. "Filmden bir aksesuar? Oyuncuların imzaladığı bir poster?"

Grace mırıldandı. "Violet'in imzaladığı bir şey var mı?" diye sordu. "Kenny'nin öğle yemeği kutusunda o var, sanırım en sevdiği kişi o."

Kahretsin, öğle yemeği kutularımız olduğunu bilmiyordum.

"Onu gördüğünde sorabilirsin!" diye ekledi Grace.

"Onu gördüğümde mi?" diye tekrar ettim, kafam karışmıştı.

"Evet, marketin dergilerini gördüm!" dedi Grace. "El ele tutuşuyordunuz."

Tanrım! Gözlerimi ovuşturdum.

"Evet, Finn amcan sana bir şey alır," Connor araya girdi ve telefonu ondan aldı. "Biraz oyun oynayıp yatmaya hazırlan, tamam mı?"

"Aaa," diye sızlandı Grace, sesi uzaklaşırken.

"Kusura bakma," dedi Connor. "Seni görmemesi için magazin dergilerinin önünden hızlıca geçtim sanmıştım. Normalde alışverişi ben yapmam ama Grace'in son anda okul için bir şeye ihtiyacı oldu ve tek başımıza uğramak daha kolay oldu."

"Harika," diye mırıldandım. "*Yine* Violet'in hikayesi."

"Skandal satar," dedi Connor.

"Neden *hala* skandal olduğunu anlamıyorum," dedim. "Aylardır oldu. Hollywood'da şimdiye kadar başka bir şey çıkmış olmalı."

"Çünkü bu *Run 'n' Gun*!" dedi Connor. "Bu çok büyük bir olay. Bu hikayeyi büyük yapan da bu, ve basının bu tür olayları nasıl sömürdüğünü biliyorsun."

Homurdandım. *Run 'n' Gun* serisinin başrol oyuncusu Violet Stone ile aralıklı olarak sürdürdüğüm arkadaşlık ve seks ilişkisi, onun yeni *Run 'n' Gun* rol arkadaşıyla ilişkisi olduğu iddia edildikten sonra benimle bir otelden çıkarken fotoğraflandıktan sonra başımızı belaya sokmuştu.

Aslında kimse aldatılmamıştı, ama kamuoyuna öyle görünmüyordu. Artık Hollywood'un bir numaralı playboyu olmuştum.

"En azından Hollywood'un en sıcak konusu olduğunu söyleyebilirsin."

"Doğru," dedim, ifadesiz bir yüzle. "Çünkü bu benim istediğim unvan." Nefesim öfkeyle çıktı. "Tek iyi yanı, herkes benim ve Violet'i konuşurken, annemin filmimi yerden yere vurduğu makaleyi gündeme getirmiyorlar." Sözlerimi hafif tutmayı başardım, ama çenem gerildi.

UC Berkeley'deki makaleyi düşünmek hala ağızımda kötü bir tat bırakıyordu. Annem orada tarih doktorası yapıyordu ve gazete onunla röportaj yaptığında, *Run 'n' Gun* gibi beyinsiz aksiyon filmlerinin *gerçek* sanatın ölümü olacağından bahsetmişti.

"O alıntı bağlamından çıkarılmış, biliyorsun," dedi Connor, her zaman annemin en büyük savunucusu. Makale yayınlandıktan hemen sonra beni aramış ve annemin film serilerini karıştırdığını açıklamıştı. Yani annem *benim* filmimi eleştiriyordu, ama onun benim filmim olduğunu *fark etmemişti*. "Kafası karışmış."

Bu beni hiç rahatlatmadı. "Aksiyon filmlerini yaratıcılığın belası olarak nitelendirdi."

"Finn..."

"Oh, bekle. En sevdiğim sözlerden biri daha: 'akılsız saçmalıklar, bugünün gençliğine gereksiz şiddet dışında hiçbir şey bırakmıyor."

"Ben biliyorbiliyorboktandı baktandı," dedi. dedi. "Ama gerçekten gerçekten gerçekten sadece bir yanlış anlaşılmaydı."

Gözlerimi devirmemeye çalıştım. Kızgın olduğum Connor değil, annemdi ve öfkemi yanlış kişiye yöneltmeyecektim.

"Cidden, Finn," diye devam etti Connor, sesi yumuşayarak. "Annemin senin yaptığın her şeyle gurur duyduğunu biliyorsun."

"Öyle görünüyor," diye mırıldandım. "Ama merak etme. Onu arayıp bu konuyu konuşacak değilim." Asla o kadar aptal olamazdım. Annem çocukluğumuzdan daha iyi bir durumdaydı, ama yine de... hassas biriydi. "Şu anda hiçbirimizin annemi depresyon sarmalından çıkarmak için vakti yok."

"O gayet iyi," dedi Connor. "Tezini savunmak üzere olduğunu söylemiş miydin?"

"Harika. Peki, o bitince, ona unutulacak sanat eserleri yapmayı resmen bıraktığımı söyleyebilirsin. Bir sonraki eserim ödül kazanacak."

"Bunu ona kendin söyleyebilirsin," dedi Connor.

"Sen ondan önce göreceksin." Annem sadece San Francisco'da yaşamakla kalmıyor, aynı zamanda Grace'e sık sık bakıcılık yapıyordu. Liam veya benim için pek mümkün olmayan bir şekilde Connor'ın günlük hayatının bir parçasıydı. "Her neyse, bence *Every Day Is Sunday* onu gerçekten gururlandıracak. 1920'ler teması tam ona göre."

Connor güldü. "Hala bir dönem romanı yazdığına inanamıyorum."

"Neden?" diye sertçe sordum. Patlamalar ve araba kovalamacalarından başka bir şey yapamayacak birine mi benziyordum? Anlamlı sanat eserleri yaratabilecek yeteneğim vardı. Sektörün *beni* güçlü bir aracı olarak ciddiye almasını sağlamıştım, şimdi de işlerimi ciddiye almasını sağlayacaktım.

"Sadece... senin normal işlerinden farklı," dedi Connor. "Hepsi bu. Sinirlenme."

"Liam, *End in Fire* için her zamanki tarzından saptığında kimse ona böyle demedi," diye mırıldandım. Ağabeyimizin yayın platformu reality TV programları üzerine kurulmuştu. *End in Fire* onun ilk senaryolu dizisiydi ve her açıdan büyük bir başarı elde etmişti: izleyici sayısı çok yüksekti ve eleştirmenlerden büyük övgüler almıştı.

"Doğru," diye kabul etti Connor. "Sanırım dönem filmleri kulağıma sıkıcı geliyor. O tür filmler çekmek daha az eğlenceli olmaz mı?"

"Dönem filmi, senin hayal ettiğinden daha heyecanlı olabilir," dedim. "*Little Women*'ı düşünme, daha çok çeteleri ve içki yasağını düşün."

"Sanırım," dedi Connor. Arka planda Grace'in onu çağırdığını duyabiliyordum. "Sonra konuşuruz?"

"Evet, hoşça kal." Telefonu kapattım ve bakışlarım yolcu koltuğunda duran kumaş örnekleri torbasına kayd. Sierra'nın yüzü zihnimde canlandı, koyu mavi gözleri yakından bakınca bir şekilde ateşli görünüyordu. O, dönem kostümlerinin sıkıcı olduğunu düşünmemişti.

Kumaşlar hakkında ne kadar tutkuyla konuştuğunu, beni etkilemek için ne kadar kararlı olduğunu, ne kadar *sinir bozucu olduğunu* hatırladım. Bu proje tüm dikkatimi gerektirdiği için onu düşünmeyi bırakmalıydım

Çünkü bu proje tüm dikkatimi gerektiriyordu ve ona verdiğim tepki kesinlikle ihtiyacım olmayan bir dikkat dağınıklığıydı.

Ferrari'yi geri vitese alırken kaşlarımı çattım, yarın röportaj için geldiğinde onu tekrar görmekten şimdiden korkuyordum.

SIERRA

“O "Ah, lanet olsun!" dedim, yanlışlıkla kendimi dikiş iğnesiyle batırdığımda. Parmak izi bırakmamak için başparmağımı ağzıma soktum. Bu, olanların üstüne tuz biber eklemek olurdu. dün In Stitches'te Finn Lockhart ile yaşadığım korkunç yüz yüze karşılaşmanın üstüne.

Başparmağımı kontrol ettim. Kırmızı yoktu. Kriz atlatılmıştı! İşime geri döndüm ve önümdeki kutudan parlak inci boncukları dikkatlice seçmeye başladım. Genelde bu kadar sakar değildim, ama bütün gece garip stres kabusları görmüştüm, rüyamda çözölen bir kumaş parçasını yakalamaya çalışıyordum. Sonunda gerçek bir dinlenmeyi vazgeçip, şafak vakti yataktan kalkmış, annemin gelinlik için son rötuşları yapıyordum. Annem boncuk istediğinde ısrarcıydı. Çok boncuk!

Başka bir inci seçip iğnenin ucuna geçirdim. Boncuk işleme, zihnimi boşaltmak için sevdiğim titiz bir işti. Ve şu anda, Hart of Gold Productions'ın CEO'sunu ölümüne gücendirdiğim tüm yolları düşünmemeye çalışıyordum.

Every Day Is Sunday'in yapımcısı olan adam.

Bu filmi çektiği için ondan nefret ediyordum. Ve ona rağmen bu filmde çalışmak için hala çaresizce çabalamaktan kendimden daha çok nefret ediyordum.

Gah! Neden bu kadar pislik bir adam olmak zorundaydı ki?

Üzerinde çalıştığım korse parçasını kaldırdım ve gözlerimi kısarak inceledim. Burada yeterince ışık yoktu, bu yüzden kanepeden kalkıp, düz bir çekmece görevi gören küçük yemek masasına geçtim.

"Böyle daha iyi," dedim, doğal ışığın içeri dolduğu büyük mutfak penceresinin önüne oturarak. İğneyi kumaşa tekrar hizaladım, elim titrediğini fark edince kaşlarımı çattım. O kadar kahve içmemeliydim ama en sevdiğim enerji içeceğim bitmişti.

"Günaydın!" diye bir ses duyuldu.

Başımı kaldırıp Ro'nun oturma odasından mutfığa doğru sürünerek geldiğini gördüm. Üzerinde ön tarafına rastgele bir kadın ismi işlenmiş büyük bir sabahlık ve şişkin Homer Simpson terlikleri vardı. İkinci el mağazalarından bulduğu eşyalar her zaman... en azından ilginçti. En tuhafını gördüğümü sandığım anda, daha da kötüsü geldi. Tezgahın önünde durdu, kendine bir fincan kahve doldurdu, sonra bana dönüp fincanı avuçladı.

"Biliyor musun, mutfağın köşesinde küçük bir dikiş cini gibi çömeldiğinde beni korkutuyorsun," dedi. "Ama şu anda bununla uğraşacak kadar yorgunum."

Sandalyeye dik oturdum ve güldüm. Rose "Ro" Gilmore, birinci sınıftan beri Kansas'ın Garnett kasabasına taşındığından beri en yakın arkadaşım. Neredeyse on yıl önce hayallerimizin peşinden Los Angeles'a taşınmıştık. Ben kostüm tasarımcısı olmak için iş ararken, o da samimiyet koordinatörü olarak çalışıyordu ve büyük bir fırsat beklerken küçük bağımsız filmlerde yönetmenlik yapıyordu.

"Dün gece o adamla görüştün mü?" diye sordum.

"Evet," dedi, anının tadını çıkarmak istercesine gözlerini kapatarak.

"Ve?" diye sordum, dudaklarım gülümsemeyle kıvrıldı.

"Tek seferlikti," dedi. "Ama Tanrım, ne yaptığını çok iyi biliyordu."

"İkinci bir randevu o kadar da imkansız mı?" diye mırıldandım.

Ro burnunu kırıstırdı. "Saçma sapan konuşma."

Kariyerine odaklanması gerektiğini söyleyerek ikinci randevuyu reddetti. Yönetmenlik işinden önce hiçbir şeyin önemi yoktu. Özellikle de aşk. Yine de aşkın var olduğunu ısrarla savunuyordu.

Onun davranışlarına bakınca bunu nasıl *bulmayı* umduğunu anlamıyordum, ama ben kimdim ki onu yargılayabilirdim? Son çıktığım erkek beni terk etmişti. Ro kahvesinden bir yudum aldı, şeytan girmiş gibi bir ses çıkardı ve dönüp lavaboya tükürdü.

Kupa, lavaboya gürültüyle düştü. "Tanrım, merhamet et!" diye bağırdı, Kansas aksanı sadece gerçekten şaşırdığında ortaya çıkan şekilde ortaya çıktı. Sanki ona zehir içirmişim gibi öksürdü. "Kızım, neyin var senin? Bu kahve değil, jet yakıtı!"

Ona özür dilercesine gülümsedim.

Ağzını sabahlığının koluna sildi. "Bu yüzden mi bu kadar gerginsin?"

"Hayır," diye inledim. "Şey," diye düzelttim. "*Sadece* o değil. Bu sabah hayatımın en önemli röportajı var ve çok gerginim."

"Ah, tabii," dedi ve masanın karşısındaki sandalyeye kendini bıraktı. "*Her Gün Pazar mı?*"

Başımı salladım.

"Ama neden gerginsin? Bu tam senin alanın. Dönem filmi. Yirmili yıllar. Şık giyimli erkekler ve kadınlar."

"Biliyorum." Diye iç geçirdim. "Benim için *çok* uygun." Film, geçen yıl okuduğum muhteşem bir biyografiye dayanıyordu. Boston'un yüksek sosyetesinden Evelyn Chisholm ve Boston'un İtalyan mafyası üyesi Tommy Lombard'ın trajik aşk hikayesi. "İşsiz olduğum için zamanlaması da mükemmel."

"Aynen," dedi Ro. "Harika olacaksın."

"Dünden önce," diye mırıldandım, "sana katılırdım."

Ro'nun gözleri kısıldı. "Bir bölümü kaçırmışım gibi hissediyorum. Sorun ne?"

"*Sorun*, bunun bir Hart of Gold filmi olması." Boncuk işimi bırakıp inledim ve Ro'ya *In Stitches*'ta Finn Lockhart ile karşılaşmamı ayrıntılı bir şekilde anlattım.

Ro, şok mu yoksa eğlenmiş mi olduğuna karar verememiş gibi çenesini yukarı aşağı hareket ettirdi. "Ona pislik vergisi mi aldın?" Eğlenmiş olduğuna karar vererek, başını geriye atıp kahkahalarla güldü.

Başımı ellerimin arasına gömdüm. "Evet, yaptım!" "Bayıldım!"

"Bu bir felaket," dedim. "Dün gecedен sonra filmi almam imkansız."

"Şey, senin savunman olarak," dedi Ro, "adam sanki bunu istemiş gibi geliyor. Ayrıca, belki de röportaja gelmez. CEO'lar meşguldür. Yapacak işleri vardır. Muhtemelen, başka projelerle dolu bir program varken, küçük bir prodüksiyonun kostüm tasarımcısıyla röportaj yapmaktan daha önemli işleri vardır."

"Belki," dedim, ama umutlu değildim. Adımı tanımış, röportajımı biliyordu. Bu, bu projeyi yakından takip ettiğinin oldukça açık bir işareti gibi görünüyordu. Bu da, kısacası, başımın belada olduğu anlamına geliyordu.

Gündüzün ışığında ve klimanın serinliğinde, davranışlarımdan dolayı kendimi gerçekten aptal hissettim. *In Stitches*'e giren herkes önemli olabilirdi. Geçmişte işime kavuşturmamı sağlayan bağlantılarımı bu şekilde kurmuştum. *Bu yüzden* tezgahın üzerinde kartvizitlerim vardı.

Finn'e ters davranmadan önce tüm bunları hatırlamalıydım. Ama tanrım! O kadar... dayanılmazdı ki! O kadar pislik olacaksa, o *kadar* yakışıklı olmamalıydı. Bu adaletin kurallarına aykırıydı.

"Hayır, ciddi," dedi Ro, destek olmaya çalışarak. Masadan uzanıp elimi sıktı. "Belki o BTBSB orada olmaz."

"BTSB mi?"

"Behind-the-Scenes Beefcake," dedi gülümseyerek. "Violet Stone ile olan seks skandalından sonra dedikodu dergilerinde ona böyle diyorlar."

Kaşlarımı çattım. Kulağıma tanıdık geliyordu. Muhtemelen bu yüzden onu tanımıştım. Ama Ro benden daha iyi bilirdi. Çocukluğumuzdan beri dedikodu dergilerine düşkündü.

"Aslında," diye başladı Ro, "eğer oradaysa, ona tam olarak nereye sokacağını söylemelisin."

Ben burnumdan soludum. "Tabii, bu da bu karmaşayı çözecektir."

"Ciddiyim. Sen fazla ileri gittiğini düşünebilirsin, ama bence dün gece ona *yeterince* küfür etmedin."

"Ona küstahlık yapmaya *çalışmıyordum*," dedim. Finn ve onun kendini beğenmiş tavırları beni öyle yaptı.

"Belki de güçlü kadınları seviyordur," dedi Ro. "Bu, Violet Stone hakkında okuduğum her şeyle uyuyor. Eğer öyleyse, kendini savunarak onu etkileyebilirsin. Ya da..."

"Ya?" dedim, yenilgi hissi içimi kapladı.

"O güçlü, küstah kadınları sevmez ve sen zaten işi kaybettin, neden iyi davranmaya çalışıyorsun? En azından seni kovmadan önce biraz eğlen."

"Bu..." diye iç geçirdim. "Pek de rahatlatıcı değil."

Elimi bırakıp mimiklerle devam etti. "Eğer haddini aşarsa, hakimiyetini göstermek için kumaş makasınla onu bıçaklayabilirsin."

"Ro!" dedim, şok olmuş bir şekilde. Şiddet nedeniyle değil, sevgili makasımın zarar görebileceği için. O makas, altın bir kutuda gelecekteki çocuklarıma bırakılacaktı. "Belki onun yerine eline birkaç iğne batırabilirim."

Ro sırtıttı. "Benim fikrim daha iyi."

Telefonum titremeye başladı ve ben ona bir göz attım. Röportajımın alarmıydı. Hemen ayağa fırladım. "Oh, gitmem gerek."

"Al," dedi Ro, ayağa kalkıp üzerimdeki iplikleri alırken. "Git Finn Lockhart'a kendini göster."

"Çoğunlukla Kansas mısın?"

Ro güldü ve çantamı ve anahtarlarımı elime tutuşturdu. "Üzerinde çalışırız." Beni kapıdan itti. "İyi şanslar! Başaracaksın."

Park yerindeki hurda arabama doğru yürüdüm, onun bana olan güvenine tutunarak. Buna ihtiyacım olacaktı.

SIERRA

I Burbank'taki Hart of Gold Productions ofislerine on dakika erken vardım. Güvenlik kapısından geçtikten sonra, atölyeler, depolar ve stüdyolarla çevrili bir ana ofis binası vardı. Çok büyük bir işletmeydi, ama ben de Son on yıldır stüdyolarda çalışıyorum ve artık kaos beni telaşlandırmıyor.

Güneşliği indirip dudak parlatıcımın bozulmadığından ve saçımın düzgün olduğundan emin oldum. Neredeyse hazırdım, ta ki elimi göğsümün önüne götürüp ceketimin cebinde kumaş makasının olduğunu fark edene kadar.

"Kahretsin," diye mırıldandım ve makası torpido gözüne sakladım.

Arabadan atladım ve içeri koştum, bir konferans odasına yönlendirildim. Odanın hemen dışında, kısa kahverengi saçlı genç bir kadın, küçük bir masanın döner sandalyesinde oturuyordu. Kitaba o kadar dalmıştı ki, önünden geçip durana kadar beni fark etmedi. "Merhaba, ben Sierra Banks. Mülakat için geldim."

Kadın başını kaldırdı, açıkça şaşırılmıştı ve okuduğu şeyi tanıdım.

"*Every Day Is Sunday!*" dedim, kapağı göstererek.

Yüzü gülümsemeyle aydınlandı. "Okudunuz mu?"

"Tabii ki," dedim. "Bir solukta okudum. O çılgın partiye gizlice kaçtıkları kısma geldin mi?"

"Çok heyecanlıydı," diye onayladı. "Ve rakip çete tarafından yakalanacaklar mı diye beklerken o mahzende saklandıkları kısım!"

"Biliyorum, aralarındaki romantik gerilim! Mmm... Bayıldım." "Brenna!"

Hoş olmayan, tanıdık bir ses patladı.

İkimiz de irkildik. Brenna'nın yüzü kıpkırmızı oldu, Finn Lockhart konferans odasından çıktı. Ceketini düzeltti, ben de ona ne kadar mükemmel dikildiğini fark etmemeye çalıştım ama kendimi tutamadım. Orada duruşunda, kollarını rahatça kavuşturmuş hali, sanki *GQ dergisi* için fotoğraf çekilecekmiş gibi bir havası vardı. Yutkundum. *Odaklan*, dedim kendime.

"Geldiğinde onu içeri göndermenizi mesaj attım!" dedi Finn.

"Özür dilerim, Bay Lockhart!" Brenna cırtlak bir sesle cevap verdi. "Şu anda burada."

"Evet, görüyorum."

Finn'in yüzündeki ifadeye tepki vermemeye çalıştım. Röportajın başlangıcı pek iyi olmamıştı. Finn, Brenna'nın dikkatini dağıttığım ve mesajını görmesini engellediğim için beni suçlayacaktı. Aleyhime bir puan daha.

Şimdiye kadar iki tane oldu.

"İçeri girebilirsiniz," dedi Brenna, ben orada garip bir şekilde dururken.

"Ah, tabii." *Haydi bakalım*. Koridordan odaya doğru yürüdüm. Finn kapıyı benim için açtı, bakışları sert. Ro'nun söylediklerini hatırlayarak onun bakışlarına karşılık verdim. Eğer güçlü, cesur kadınlardan hoşlanmıyorsa, çoktan kaybetmişim, bu yüzden omuzlarımı dikleştirdim ve onun yanından geçtim.

Konferans odasında büyük bir masa vardı, ama odada sadece Finn ve başka bir adam vardı. Xavier "X" Bell, huysuzluğu ile tanınan saygın bir yönetmen, beni görünce gülümsedi. Birkaç filmde onunla çalışmışım

birkaç filmde birlikte çalışmıştık ve çok iyi anlaşmıştık. Gerginliğim biraz azaldı.

"Seni tekrar görmek güzel, Sierra," diye sıcak bir şekilde selamladı. Finn ise kollarını kavuşturmuş, beni açıkça sinirlendirmek için sert bir bakışla süzüyordu.

Ve bir anda, gerginliğim geri geldi. Midem bulanırken boğazımı temizledim. Güçlü ve cesur. Yapabilirdim! "Seni de görmek güzel, X. Bugün beni görmek için zaman ayırdığın için teşekkürler."

"Başlayabilir miyiz?" Finn keskin ve sabırsız bir sesle sözümü kesti. "Yapmamız gereken çok röportaj var."

X ona bir bakış attı, kaşları kalktı, ama ben başımı salladım. Sonra Finn sorularına başladı. "Bize sürecinizi anlatın. *Every Day Is Sunday* gibi bir dönem filmi nasıl ele alırsınız?"

Sandalyeye dik oturdum. "Şey, o dönemi derinlemesine araştırırdım. Neyse ki, o dönemi çok iyi biliyorum, bu yüzden..."

"Derinlemesine araştırmak derken neyi kastediyorsun?" dedi Finn. "Biyografisini okumak mı? Çünkü bu en azından beklenen bir şey, aynı bir mağazanın erken kapatmaya çalışmak gibi profesyonelce olmayan bir davranış sergilemek yerine, ilan ettiği çalışma saatleri *boyunca* açık kalmasını beklemek gibi."

Oh, seni pislik.

"Cümlemi bitirebilir miyim?" dedim. "Tabii ki asgari düzeyde kalmam. *Uzmanlığım* sayesinde, o dönemi gerçekten anlamak ve hikayeyi anlatmaya yardımcı olacak kostümler yaratmak için biyografiden öteye geçerek danışabileceğim birçok kaynak var."

"*Bu* hikaye için doğru anlatıcı olduğunu mu düşünüyorsun? Mesela, kare orduları hakkında bir hikaye yerine..."

"Evet," diye sözünü kestim. Açıkçası, bu işi almamın imkânı yoktu, bu yüzden sözünü keserek kaba davranmak gibi küçük şeyleri dert etmeme gerek yoktu. Bu noktada, en iyi ihtimalle, bir gün tekrar birlikte çalışmayı umduğum X'in önünde bir tür profesyonellik sergilemekti. Yüzüm ateş gibi kızarmıştı ve

Finn'in beni iğnelemeye devam etmesine izin verirsem durumun daha da kötüye gideceğini biliyordum, bu yüzden bunu hemen kesmem gerekiyordu.

"Ben kesinlikle doğru hikaye anlatıcısıyım. Evelyn'in hikayesinin bana ne kadar dokunduğunu bilemezsin. Hiçbir zaman fikrini söyleyemediğin, her yönden beklentilerle kuşatılmış bir dünyada yaşamak nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorum. Tek istediğin, etrafındaki erkeklerin bu kadar küstah ve saygısız oldukları için bedelini ödemelerini sağlamak."

Finn alaycı bir şekilde güldü. Koyu renkli saçları alnına düştü. Saçlarını geriye atarak saatini kurcalamaya başladı. "Aklından geçenleri söyleyememenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Benden bakınca senin için hiç sorun yok gibi görünüyor. Bina yanıyor olsa bile muhtemelen bademlerin ve uzaylıların maliyetinden bahsedip dururdun."

Ona sert bir bakış attım. "Evelyn de hikayesinin sonunda öyle yapmadı," diye işaret ettim. "Onun dönüşümüne bu kadar ağırlık katan da bu. Toplumun ona koyduğu kısıtlamalardan kurtuldu ve sesini buldu. Dedikleri gibi, uslu kadınlar nadiren tarihe geçer. Ve o düğmeli küçük kendini, onun binanın yandığı bir duruma zorlanmayacağına bahse girebilirsin."

X güldü, ben de irkilmemeye çalıştım. Açıkçası, onun orada olduğunu unutmuştum.

"Harika," dedi, gözlerime bakarak. "Ben de Evelyn'i aynen öyle görüyorum. Bademler ve uzaylılar hariç."

Finn'in yüzü taş gibiydi. Okunamazdı. "Bu tür bir projeyi tamamlamak için ne kadar zamana ihtiyacın var?" diye sordu.

"Şey," dedim, düşünerek. "Yaklaşık iki ay derim." "İki ay!"

Alaycı bir şekilde başını salladı.

"İşin düzgün yapılmasını istiyorsan," diye alaycı bir şekilde ona sordum. "Otantik malzemeler bulmam gerekecek. Bu proje için özel bir kumaş boyama seti de gerekebilir." Kendime rağmen, içimdeki gerçek heyecan ön plana çıktı. Bu işi alamayacağımı biliyordum, ama bu iş *çok eğlenceli* olabilirdi.

"O zamanlar popüler olan renkleri kullanmıyoruz, ama bazıları gerçekten çok güzel ve ekranlarda göze çarpacaklarını biliyorum."

. Tüm bunlar zaman alır. Tabii amacın, *son dakikada* aceleyle gelip, döneme uygun görüldüğü sürece herhangi bir eski kumaş kullanmam değilse."

Gözleri kısıldı. "Bu ölçekte bir projeyi halledebilir misin?" diye tersledi.

"Onun çalışmalarını gördüm," dedi X. "Ona verdiğimiz her işi yapabilecek kapasitede."

"Göreceğiz," dedi Finn, elini küçümseyerek sallayarak. Bir eskiz defteri ve In Stitches'tan aldığı çantayı çıkardı, sonra masanın etrafından dolaşarak ikisini de bana uzattı. "Yerinde bir test yapacağız. Bu kitapta belirli bir sahne için birkaç kaba karakter tanımı var. Bir karakter seç ve bu çantadaki örnekleri kullanarak bir kostüm tasarla. Anladın mı?"

"Anladım," diye cevap verdim. Gözlerine bakarak onu süzünce gerginlik hissettim. Kolumda tüylerim diken diken oldu. Her şeye rağmen, bir parçam ona yeteneğimi gösterme fırsatını zevkle karşılıyordu. Onun gerçekten takdir edeceğine düşünmüyordum, ama başardığımı bilecektim. Ve bu da bir şey sayılırdı.

Finn sonunda göz teması kurmayı bırakıp saatine baktı. "Açıklamaları okuduktan sonra beş dakikan var." Gözleri tekrar bana döndü. "*Başla*."

Sinirli adrenalini vücudumu sararken eskiz defterini açtım. Örneklerin dün Finn'e verdiğim örneklerle aynı olduğundan emin olmak için göz attım, sonra işe koyuldum. Sahne açıklamasında Tommy ve Evelyn yeraltında bir gizli barda bulunuyorlardı.

Kitaptaki sahneyi hatırladım. Bu, Evelyn'in Tommy'ye gerçekten aşık olmaya başladığı sahneydi. Tommy'nin *harika* görünmesi gerekiyordu, ama sahnenin havasına uygun ve karakterini yansıtacak şekilde.

Çizime başladığımda kalbim hızla çarpmaya başladı. Çalışırken Finn'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyordum ve bu, odayı daha küçük, daha dar hissettiriyordu. Beş dakika neredeyse hiç geçmemişti. Tommy'nin takım elbisesinin temel silüetini oluştururken elim neredeyse titriyordu. Takım elbisenin kesimi ve kol stili gibi birkaç önemli özelliğe odaklandım

ve kol stiline odaklandım, sonra cepler ve düğmeler gibi birkaç ekstra detay ekledim.

Sonunda, sayfanın kenarına birkaç not yazarak Tommy'nin gömleği için seçeceğim renkler, dokular ve kumaşlar ile cep mendili ve fötr şapka gibi süslemeler hakkındaki fikirlerimi detaylandırdım.

"Eh!" Finn korkunç bir vızıltı sesi çıkararak bağırdı. X ve ben irkildik. "Zaman doldu. Kalemleri bırakın."

"Neden bize yaptıklarını göstermiyorsun?" dedi X nazikçe.

Eskiz defterini onlara götürdüm ve tasarımımdan farklı kısımlarını gösterdim. X sayfayı inceledi. "Etkileyici," dedi.

Finn'in gözleri parmaklarıma kilitlenmişti. Parmaklarımla kalemi biraz bulandırarak sayfaya gölge oluşturmıştım. Elini uzattı ve eskiz defterinden parmaklarımı çekmek istedi. "İz bırakıyorsun."

Kısa dokunuşuna dudaklarımı ısırdım, gözleri yüzüme kalkınca utangaçça elimi geri çektim. Bakışlarının yoğunluğu kalbimi hızla attırdı. Bir an için o buz gibi ifadenin arkasında başka bir şey vardı. İçimi ısıtan bir şey. Sonra büyü bozuldu ve o kaşlarını çatı. "Başrol oyuncumuza bunu mu giydireceksin?"

Kollarımı kavuşturdum. "Nesi var?"

"Çok sade," dedi. "Hiç şıklığı yok. Onu etkilemeye çalışıyor, duvar kağıdına karışarak bunu nasıl yapacak?"

"Belki de tavus kuşu gibi ortalıkta dolanmanın onun dikkatini çekmenin en iyi yolu olmadığını fark etmiştir," dedim, sinirlenerek. "O, odadaki en gürültücü, en parlak kişi olmak zorunda *değil*. Onu çeken şey, o sessiz güveni, özellikle de spot ışığını ona bırakması. Bu an, gücünü gösterme anı değil, Evelyn'i tanıma anı."

Ona gözlerimi kısarak baktım. "Kostüm tasarımı sadece moda tasarımı değildir. Giysiler, güzel görünmeleri kadar o anki karakteri de yansıtmalıdır."

"Ama aynı zamanda güzel görünmeleri *de* gerekiyor," dedi Finn.

Ellerimi belime koydum. "*Run 'n' Gun* karakterlerinin yarısı gömleksiz ya da askılı bluz giyiyorken, güzel kostümlerden ne anlarsın ki?"

"Hedef kitlemi iyi tanıyorum," diye karşılık verdi Finn.

"Eğer sattığın tek şey seksse, o zaman tabii," dedim. "Ve tüm magazin dergilerine bakılırsa, bu konuda her şeyi biliyorsundur."

Yüzü buruştu. "Küstah" tavrımı bir kenara bırakıp boks eldivenlerini çıkardığımı biliyordum, ama ne olacaktı ki? Bu filmi de, Finn Lockhart'ı da siktir et.

"En azından işimde iyi olduğumu söyleyebilirim. Seninkinden daha iyidir. Özgeçmişindeki en prestijli ödül LA Film Festivali'nde En İyi Kostüm Tasarımı. Bunun için ne veriyorlar? Katılım ödülü mü?"

Acıttı. Belli ki araştırma yapmıştı. Ya da en azından IMDb sayfamı incelemişti. "Hepimiz Oscar ödülü kazanamayız..." Çenemi parmaklarıyla dokundum. "Ah, doğru ya. *Run 'n' Gun* sana Oscar ödülü kazandırmadı, değil mi?"

X araya girince Finn'in gözleri neredeyse yerinden fırladı. "Röportajın sonu geldi galiba. Geldiğin için teşekkürler, Sierra." Finn'in kafası omuzlarından kopmadan önce kapıyı işaret ederek beni dışarı çıkardı. "Sizinle iletişime geçeceğiz."

"Evet," diye homurdandı Finn. "Daha fazla *uzman danışmanlığınız* için."

Topuklarımı dönerek, dişlerimi gıcırdatarak kapıya doğru yürüdüm, bir an durup arkama baktım, içimi nefret kapladı. "Biliyor musunuz, Bay Lockhart, daha fazla şirketin AT eklememiş olmasına şaşırdım. O ek ücretler için faturaları daha dikkatli incelemelisiniz, çünkü başka birini gönderirseniz çok para tasarruf edeceğinizi garanti edebilirim."

FINN

T Son röportajın ardından konferans salonu gergin bir enerjiyle doldu. Kostüm kararını verme zamanı gelmişti.

T

Elimi çeneme dayayıp, kostüm tasarımcılarının hazırladığı eskizleri astığımız tahtaya bakarak odada volta atıyordum. Brenna'yı bu tür toplantılara alışması için, Jillian'ı da adaylardan herhangi birinde sorun görmesi ihtimaline karşı PR müdürüm olarak ve Zev'i de uyarlamanın baş senaristi olarak davet etmiştim. Onlara dışarıdan herhangi bir etki olmadan eskizleri incelemelerine izin verdik ve tahtaya asılan iki tasarım Elias Tucker ve Sierra Banks'a aitti.

Şimdi son kararı X ve ben verecektik. Bana kalsa, Sierra'nın eskizini yırtıp atar ve sanki o benim yapım şirketimin kapısından hiç girmemiş gibi davranırdım, ama can sıkıcı bir nedenden dolayı X inatçı davranıyordu.

"Elias Tucker'ın sicili kusursuz," dedim, X ve diğerlerine dönerek. "Yıllardır tanınmış, prestijli bir kostüm tasarımcısı ve bunu kanıtlayan bir sürü ödülü var. Bu konunun neden tartışıldığı bile anlamıyorum."

"Etkileyici bir geçmişi var," dedi Jillian. "Kağıt üzerinde çok güzel görünüyor ve projenin meşruiyetine katkıda bulunuyor. Sadece söylüyorum."

X eliyle onu susturdu. "*Ben* bu projenin içindeyim. Projenin ihtiyaç duyduğu tüm meşruiyeti zaten var. Ben sadece en iyilerle çalışmak istiyorum. Eleştirmenlerin veya Akademi'nin en iyi dediği kişilerle değil, *gerçekten* en iyilerle. Tutku ve adanmışlık sahibi kişilerle."

"Sierra'nın tasarımı beğendim," dedi Brenna, ben ona doğru bakarken defterini koruyucu zırh gibi göğsüne sıkıca bastırarak. "Daha... ayrıntılı."

"Aynen," dedi X.

"Onlara sadece beş dakika verdik," diye hatırlattım. "Elias'ın kostümlerde daha detaylı olmayı planladığından eminim."

Ayrıca, n prodüksiyonu aksatmayacak kadar hızlı çalışacağına dair nn de biliyordum. Dalga yaratacak ya da karşı çıkacak tiplerden değildi. İşine girer, işini yapar, maaşını alır ve giderdi. Mükemmel bir alışandı. Tutku ya da adanmışlık umurumda değildi, ben verimlilik ve güvenilirlik istiyordum. X ne derse desin, isminin getirdiği prestij de fena olmazdı.

"Benim bir şikayetim yok," dedi Jillian.

Zev omuz silkti. "Kostüm tasarımı benim uzmanlık alanım değil, bunu hepiniz biliyorsunuz. Her iki seçenek de... bana uygun görünüyor, sanırım?"

X bana yüzünü buruşturdu. "Elias artık sadece stil, içerik yok."

"Sen ne saçmalıyorsun?" diye sordum ona, metalik zeytin yeşili deri ceketiyile otururken. Ceket, bordo renkli balıkçı yaka kazak ve geniş paa pantolonun üzerine giymişti, ayaklarında ise kalın, fütüristik spor ayakkabılar vardı. Bu adamın *her şeyi* stil üzerine kuruluydu. Elias'a bu konuda nasıl şikayet edebilirdi? "İçerik için Oscar vermiyorlar."

"O, nceki başarılarının sırtında gidiyor," dedi X. "Son zamanlarda ne kazandı ki?"

"Haklısın," diye kabul etti Jillian. "Elias artık eski haber."

Ona gözlerimi kısarak baktım. Hain. "Aday gösterildi."

"Nostalji ve alışkanlıktan dolayı, ama kazanmadı. Ciddi bir uyarı almadıkça tekrar kazanacağını sanmıyorum," dedi X. "Bu dönem filmi olabilir, ama geçmişte takılıp kalmak istemiyorum. İleriye bakmalısın, Finn. Zamana ayak uydur. Buraya yeni fikirler getir."

Gözlerimi ovuşturdum. Sierra Banks'ın filmimde çalışmasını istemiyordum.

X ayağa kalktı ve Elias'ın eskizini indirip önümüze, masanın üzerine attı. "Bu, o döneme ait temel bir kıyafet. Bunu *ben* bile tasarlayabilirdim."

"Hayır," diye itiraz ettim. "Bu... sahne için gerekli olan şey bu. Basit bir şey. Abartısız. Ama yine de önemli detayları yakalamış." Elias tasarımlarını açıklarken karakterlerle pek bağlantı kurmamış olduğu için el kol hareketleriyle belirsiz bir şekilde ifade ettim. "Yeğin kesiminin ne kadar dar olduğuna bak. Tommy'nin katı yetiştirilme tarzına bir gönderme."

X başını eğdi ve kaşlarını kaldırdı. "Takımın gösterişli olmaması gerektiğini söyleyen Sierra'ydı. Ama yine de takıma kişilik katmayı başardı ve karakteri, dönemi ve sahnenin önemini anladığını gösterdi."

Ben kaşlarımı çattım.

"Elias *güvenli* seçim," dedi X. Brenna, Jillian ve Zev birbirlerine fısıldaştılar.

"Güvenli olmanın yanlış bir yanı yok," diye homurdandım, X onları ikna etmeye çalışırken. "Bu dünyada güvenli olmak iyidir. Hepimiz bunu biliyoruz." Ayrıca, senaryo, yönetmenlik ve oyunculuk bu filmin en önemli unsurlarıydı. Diğerlerinin görevi, işin önüne geçmemek ve işi bozmamaktı.

"Bence Sierra'yı seçmeliyiz," dedi X. "Onunla daha önce çalıştım. Yetenekli, yaratıcı, gerçek bir takım oyuncusu..."

"O çok tecrübesiz."

"On yıldır bu işin içinde," diye itiraz etti X.

"Ama bu kalitede bir yapımda hiç çalışmadı."

"*Demek istediğin*, hiç büyük bir ödül kazanmamış, değil mi?" dedi X. "Adının arkasında prestij yok. Ama bir zamanlar benim de yoktu."

Bu, benim yeteneksiz olduğum anlamına gelmezdi."

Bakışlarım Sierra'nın tasarımının bulunduğu tahtaya kaydđ. Kahretsin, onu daha çok beğenmiştim. Detaylara çok dikkat etmişti: küçük cepler, düğmeler, ince kesimler ve şekiller.

Her şey çok daha gerçekçi geliyordu. Karakteri çok iyi anlamıştı. Ama yine de... Hayır. *Hayır!* "Ön prodüksiyon programını uzatacak," dedim, son argümanıma sarıldım.

"Sana çok makul bir zaman dilimi verdi," dedi X.

"Sen de biliyorsun ki bu asla *gerçek* zaman dilimi değildir. İnsanlar röportajlarda her zaman düşük rakamlar verir." Bu filmin başarılı olması gerekiyordu ve her şeyi altüst edebilecek dengesiz bir unsur işe alarak prodüksiyonu riske atmamalıydım.

Annemin yorumlarının yer aldığı makale gözümün önüne geldi. Hart of Gold ne pahasına olursa olsun ödüllü bir film çıkaracaktı. Artık sadece akılsız aksiyon filmleriyle anılmayacaktık.

"O doğru seçim," dedi X. "Onu takımımda istiyorum, Finn."

Söylemediğı kelimeleri duydum. *Onu istiyorum ve eğer hayır dersen, bu projeye olan bağlılığımı sorgulamaya başlayacağım.* İçimde bir hayal kırıklığı oluştu. X'in imzası, bu projenin şimdiye kadar aldığı tek olumlu haberdı. Saatimi ayarladım.

Onu işe almazsam gerçekten çekip gider miydi? Bu riski göze alamazdım. Ama hiçbir şey için taviz de vermeyecektim. Belki X biraz karşılıklı taviz vermeye razı olurdu. Hart of Gold'un *Every Day Is Sunday* ile tek hitlik bir grup olmasını istemiyordum.

"Tamam, anlaşma şöyle. Sierra'yı işe alırsan, başka bir prodüksiyon için sözleşme imzalamayı kabul edersin."

X burnunu çektirdi. "Bunu bile bitirmedik."

"Ama bitirdikten sonra... *Every Day*'i Oscar'lara taşıdıktan sonra, seni burada, bir sonraki projemizde çalışırken görmek istiyorum."

X çenesini ovuşturdu, bir an düşündü. Başka seçenekleri olduğunu, her zaman bir sonraki yaratıcı vizyonunun peşinde olduğunu biliyordum, ama burada inşa ettiğim şey benim için önemliydi ve en iyisini istiyordum.

"Büyük bütçe?" diye

sordu X. Başımı

salladım.

"Senaryo seçiminde söz hakkım olacak mı?" diye sordu X.

Görüşlerini söyleyebilirdi, ama son karar Hart of Gold'a kalacaktı. "Kabul ediyorum."

X elini uzattı. "Anlaştık o zaman."

Kesinlikle anlaşmıştık. Ve arka arkaya iki Oscar adayı filmim olabilirdi. Bunun için Sierra Banks'e katlanmaya razıydım.

"Müzakereler sürerken," dedi Zev. "Bir tarih danışmanı tutmak akıllıca olabilir."

"Bunu araştırmaya başladım bile," dedim. "Biyografinin yazarına danışmanlık yapıp yapmayacağını sormak için ulaştım, ama başka bir proje için yurtdışındalar."

"Yazarı bulamamamız çok kötü, ama bence birini bulmamız gerekiyor," dedi Zev. "Senaryo için elimden gelen tüm araştırmayı yaptım, ama gözden kaçan önemli bir şey olmasını istemiyorum. Düzeltmek için çok geç olduğunda hatayı fark etmekten daha kötü bir şey olamaz."

"Başka olası alternatiflerin bir listesini hazırladım." Not defteriyle oturan Brenna'ya döndüm. "Bunu yarınki görevlerine ekle. Ayrıntıları daha sonra gönderirim, böylece aramalara başlayabilirsin." X'e döndüm. Bu durumdan memnun değildim, ama Sierra'nın yapım sürecinin devam etmesi için gerekliyse, bununla başa çıkacaktım. "Pekala millet. Hadi film çekelim."

FINN

I kalemimi masaya tekrar tekrar vurarak, dakikalar geçip de gelen kutum boş kalmaya devam ettikçe giderek daha da sinirleniyordum. Sierra'ya teklif e-postasını göndermemin üzerinden saatler geçmişti ve hala yanıt yoktu.

Cidden, ne tür bir insan mülakattan sonra e-postalarını kontrol etmez ki? Sanki o lanet işi istemiyormuş gibi. Bu sözleşmenin imzalanması gerekiyordu ve onun atölyede, gerçekten çalışıyor olması gerekiyordu.

Boş ver. Telefonumu aldım ve başvurusundaki numarasını çevirdim. Telefon çaldı.

"Merhaba, Sierra Banks'a ulaştınız. Maalesef şu anda uzman danışmanlık hizmeti veriyorum ve konuşamıyorum."

Yüzümü buruşturdum. Sesli mesajında böyle bir şey söylemiş olamazdı. Boğazımı temizledim. "Ben Hart of Gold Produ'dan Finn Lockhart..."

"Eh!" diye bağırdı telefona, korkunç bir ses çıkardı. "Zaman doldu!"

O telefonu yüzüme kapattığında inanamayıp gözlerimi kırptım. Beni nasıl tanıdı? Onu daha önce hiç aramamıştım. Ayrılmadan önce masaya kartvizitimi attığım an gözümün önüne geldi.

Ne cüret! Bu kadına iş teklif ettiğime inanamıyordum. X, onunla çalışmanın ne kadar korkunç olacağını göremiyor muydu?

Özellikle konsantre olduğunda dudağını ısırışını hatırlamaya çalışırken, göğsümde bir öfke dalgası yükseldi. Hayal kırıklığımı bastırarak numarayı tekrar çevirdim.

Sierra, kendimi veremeyeceğim bir dikkat dağınıklığıydı. Ama X'e ihtiyacım vardı. Hart of Gold, onun ortaklığıyla nihayet bir aksiyon filmi stüdyosundan daha fazlasına dönüşebilirdi.

Beni ne kadar sinirlendirse de, ona ihtiyacım vardı.

Telefon çaldı. "Merhaba, ben Sierra. Şu anda LA Film Festivali'nden aldığım katılım ödülünü parlatmakla meşgulüm, şu anda telefona bakamıyorum." Ben bir kelime bile söyleyemeden telefonu kapattı.

Beni sakinleştirmekte yetersiz kalan derin bir nefes aldım ve tekrar aradım. "Kapatma!" dedim hemen. "Sana bir iş teklifi sunmaya çalışıyorum. E-postanı kontrol edersen..."

"Oh, ne yazık," dedi Sierra alaycı bir sesle. "*Run 'n' Gun*'un devam filmini izleyerek sıkıntıdan patlıyorum." Bip. Arama sona erdi.

Tamam. Yeterince katlandım. Son aramada arka planda birinin kumaş ruloları hakkında soru sorduğunu duydum ve onun In Stitches'ta olduğunu düşündüm. Anahtarlarımı alıp oraya koştum.

Vardığımda, Sierra'yı kesim masasının arkasında, çok yaklaşırsam tırmalayacak bir kedi enerjisiyle kısa boylu sarışın bir kadınla hararetle konuşurken gördüm.

Ceketimi düzelttim, en parlak gülümsememi takındım, telefonumdan sözleşmeyi açtım ve her adımında kararlılıkla oraya doğru yürüdüm. Sierra Banks'tan daha zorlu insanları da alt etmiştim.

"Tanrım," dedi beni görünce, abartılı bir iç çekişle. "İpucunu anlamak bu kadar zor mu?"

"Sana bir iş vermeye çalışıyorum," dedim. "Çoğu insan minnettar olur."

"Evet, çoğu insan *seninle* uğraşmak zorunda değil," dedi. "Senin işini istemiyorum. Armani giysili halinle geldiğin yere geri dön."

"Çıkarken kapıyı çarpma," dedi arkadaşı.

Dişlerimi sıktım ve diplomasiyi denemeye karar verdim. "Bak, yanlış bir başlangıç yaptığımızı biliyorum, ama senin sahip olduğun becerileri işe almak istiyorum. Ve bu işi istediğini de *biliyorum*."

Telefonumu kesme masasına koydum, sözleşmeyi görünür hale getirdim ve ona baktım. "İkimiz de bu tür bir prodüksiyonun kostüm tasarımcılarının hayallerini süslediğini biliyoruz. Kariyerini bir üst seviyeye taşımanda sana yardımcı olabilirim, Sierra."

Bana göz kırptı, ciddi ciddi düşünüyormuş gibi görünüyordu. Tanrım, ne güzel gözleri vardı. Ve başının arkasındaki toka ile tutturulmuş kızıl saçlarının bir kısmının dışarı sarkmış olduğunu fark edemedim. Saç telleri düzensiz bir şekilde dalgalanıyordu ve o saçları alıp kulağının arkasına koyma isteği o kadar güçlüydü ki parmaklarımı geri çektim.

Sonra kaşları çatıldı. "Kariyerimin seninle hiçbir ilgisi olmasını istemiyorum, teşekkürler!" Bir yığın kumaş rulosu aldı ve koridordan uzaklaştı.

"Şimdi yaptın," dedi arkadaşı, kaşlarını bana doğru kaldırarak.

Gözlerimi devirdim ve Sierra'nın peşinden gittim. "Neden bu kadar zorluk çıkarıyorsun?"

"*Ben mi* zorluk çıkarıyorum?" diye bağırdı, kumaşlardan birini rafa geri koyarak. "Tamam, Bay Büyük Adam."

Gülümsemem gerçekten kayboldu. Onunla oyun oynamak için burada değildim. İşe koyulmam gerekiyordu. "Bu rekabetçi bir sözleşme. Böyle bir prodüksiyonda daha iyi bir teklif bulamazsın."

"Senin paranla ilgilenmiyorum," diye bağırdı, koridorun sonundaki köşeyi dönerken. "Uzman danışmanlığımı karşılayamayacağını zaten söylemiştim!"

"Herkesin bir rakamı vardır," dedim, onu takip ederek. Dün gece onun hakkında araştırma yapmışım. IMDb sayfasını baştan sona inceledim ve sosyal medya hesaplarını gezdim. Her oyuncunun masaya ne getireceğini ve benim sağlayabileceğim eksikliklerini tam olarak bilmeden hiçbir müzakereye girmezdim ve hiçbir zaman tatmin olmadan ayrılmazdım. Bu da farklı olmayacaktı.

"O zaman gidip o insanlarla konuş."

"Bugün sözleşmeyi imzalarsanız, görüşmede bahsettiğiniz özel kumaş boyama setini almanızı sağlayacağım."

Bir başka kumaş rulosunu rafa koyarken sözlerimi düşünerek durakladı. Elimi uzattım ve kumaşı düzelttim.

"Eşyalara dokunma," dedi.

"Eğriydi. Ne olmuş? Ne dersin?" "Hayır."

"Stüdyonu istediğin tüm donanımlarla donatacağım. Bana bir liste ver, çalışmaya başlamadan önce istediğin tüm aletleri hazırlayacağım." Küçük kostüm tasarımcısının kalbinin arzuladığı tüm ıvır zıvırları bulmuştum. Daha ne isteyebilirdi ki?

Sierra, dikkatimi dağıtan bir şekilde dudağını ısırды ve bir an sonra elini telefonuma uzattı. Telefonu ona verirken, sözleşmeyi incelerken zafer duygusu sardı beni.

Parmaklarına dikkat etmeden edemedim. Uzun. Esnek. Narin. Daha önce de fark etmişim, kalemle lekelenmişken. Düşüncelerim, o ellerin ipek üzerinde, ten üzerinde gezinebileceğini hayal ederek uzaklara daldı...

"Kostümleri bir ayda mı bitirmemi istiyorsun?" diye sordu, gözlerini kısarak. "Dalga mı geçiyorsun?"

Kahretsin! Gerçekten detaylara dikkat ediyordu. Hukuki jargonla dolu paragraflardan o cümleyi seçmişti. "İşe alacağımız personel ile kostümleri bitirmek için yeterli zaman var," dedim.

"Bunu düzgün yapmak için iki ay lazım dedim." Sierra telefonu bana sertçe geri itti. "Bu işi *düşünmemi* istiyorsan, bu süre tartışılmaz."

En yakın duvara kafamı vurma isteğiyle mücadele ettim. Kimdi *o* bana pazarlık edilemez şartlar koyuyordu? "Altı hafta yapabilirim," diye karşılık verdim.

"Sekiz," diye karşılık verdi ve tekrar yola koyuldu. Onu mağazanın önündeki sergi masasına kadar takip ettim.

Onu istemiyorum, ama ona ihtiyacım var, diye kendime hatırlattım. Ona ihtiyacım vardı çünkü X'in bu projenin yüzü olarak kalması gerekiyordu. Bu projenin başarısını garantileyecek isim oydu. Saçlarımı geriye taradım. "Tamam. İki ay. Daha fazla olmaz."

Kız burnunu çekerek bir kumaş rulosuna uzandı. "Düşüneceğim."

"Alacaksın," diye homurdandım ve o almadan kumaşı yakaladım. Eğer projeye katılmayacaksa, burada ne işimiz vardı ki?

"Yoksa ne olur?" diye tartıştı, kumaşı çekerek. Ben kararlıydım. O tekrar çekti. "Kaçıp işi başkasına mı vereceksin? Hadi, yap!"

Bu kadın! Gözlerimden öfke fişkırıyordu ama pes edemezdim. Etmeyecektim. Bu filmi başarılı kılmak için hiçbir engelin önüme çıkmasına izin vermeyecektim.

Eğer bunun için onun imzası gerekiyorsa, o zaman imzalamak zorundaydı. Ne yapmam gerekirse yapacaktım. O cıvatayı daha da sert çekti. Ben de geri çektim, ikimiz bir halat çekme yarışına girdik.

"Bırak!"

"Filme imza at."

"Hayır." Kumaşı o kadar sert çekti ki, cıvata yukarı fırladı ve yanımızdaki mankeni vurdu, manken diğerine devrildi ve iki figür çok uygunsuz bir pozisyonda yere düştü.

Sierra, yanakları kıpkırmızı olurken, onları düzelterip homurdandı. "Merle'e neyin var?"

"Kim?"

Mankenin kafası düşmeye başlayınca elini mankenin kafasına vurdu. "O narin bir adam ve sen onu saçma sapan araba filmlerindeki dublörler gibi dövüyorsun."

Bununla uğraşacak vaktim yoktu. "Sultry Stitches," dedim. Bu onun yan işiydi. Kartvizitinde görmüştüm. Burlesque kostümleri yapıyordu.

Gözleri kısıldı. "Ne olmuş ona?"

"*Run 'n' Gun'un* bir sonraki filminin senaryosunu gördüm. Bu filmin kostümlerini yapmayı kabul edersen, Sultry Stitches'in kostümleriyle ancak bu filme yakışacak güzel bir burlesk sahne olacağını garanti edebilirim."

Sonunda mankeni bıraktı, kollarını kavuşturdu ve dudaklarını büzdü. Ona daha fazla iş vaat ediyordum.

Milyonlarca kişinin göreceği iş. Bu tür bir ürün yerleştirme, siparişlerini stratosfere fırlatabilirdi. Ve bu sektörde çalışan herkes, ayağına gelen bir fırsatı asla geri çevirmemesi gerektiğini bilirdi.

"*Run 'n' Gun'un* en büyük hayranı olduğumu sanmıyorum," dedi.

Bunu söyleyeceğini zaten biliyordum. Sadece zorluk çıkarmak için. Ama onu yıprattığımı anlayabiliyordum. En azından benden uzaklaşmayı bırakmıştı. "Bak," dedim sertçe. "X seninle çalışmaktan çok heyecanlı."

"Evet, ne yazık ki yapımcısı dayanılmaz biri," dedi.

Boğazıma yükselen homurtuyu bastırdım. "X, senin bu rolü alman için ben sana sorun çıkaracağınızı söylediğim halde mücadele etti. Ve şu anda benim haklı olduğumu kanıtlıyorsun. Gerçekten bunu mu istiyorsun?"

Bana öfkeyle baktı.

Devam ettim. "Ve bu filmin X'in yönetiminde ödül adayı olacağını biliyorsun. Seni ödül için aday göstereceğim. Bunu gerçekten reddetmeye hazır mısın?"

Yanağındaki bir kas seğirdi ve onu ikna ettiğimi anladım. Bu sektördeki herkes tanınmak istiyordu. Hepimiz en iyi olduğumuzu gösteren parlak bir heykel istiyorduk. Çünkü tanınmak, film yapmaya devam edebilmek anlamına geliyordu.

"Bu filmin bir parçası olmayı ne kadar çok istediğini biliyorum. Biyografiyi okuduğunda sosyal medyada herkese anlatmıştın. Beni sinirlendirdiğim için bu fırsatı gerçekten kaçırmayacaksın, değil mi?"

Derin bir nefes aldı. Gözleri tekrar elimdeki telefona kaydı.

"İmzalayacağım," diye mırıldandı.

Sonunda içime bir rahatlama hissi yayıldı. Çekilmemiş filmlerin tanrılarına şükürler olsun.

"Eğer..." diye ekledi.

"Eğer mi?" diye tekrarladım, sesimde rahatsızlık belirtmeye başladı.

"Evet... RevX'i sınırsız olarak temin ederseniz imzalarım."

Yüzüm tamamen buruştu. "Enerji içeceği kılığına girmiş zehirden mi bahsediyorsun?"

Sanki bebeğinin çirkin olduğunu söylemişim gibi kırılmış görünüyordu. "En sevdiğim enerji içeceği," diye karşılık verdi. "Ve her gün seninle uğraşmak zorunda kalacaksam, bir fiçı dolusu ihtiyacım olacak." Elini uzattı. "Anlaştık mı?"

Ne saçma bir ekleme. Onun istediğinin bu olduğuna inanamıyordum. "Tamam," diye mırıldandım. "Anlaştık." Elini uzattım, ama son anda elini çekip kolunu lanet mankenin omzuna attı.

"Sözleşmeye yazın, Bay Büyük Adam. Yazılı olarak görmek istiyorum."

SIERRA

"W Neredesin?" diye sordu Ro.

"Az önce prodüksiyon setine vardım." Telefonumu hoparlöre alıp "Burada mısın?" diye sordu Ro. "Üretime yeni geldim." Telefonumu hoparlöre alırken yolcu koltuğundaki çantama uzandım ve en sevdiğim kumaş makasının içinde olup olmadığını kontrol ettim. Her yeni işe şans getirmesi için yanımda götürürdüm. *Every Day Is Sunday* kitabımın kopyası ve güncel senaryo da çantamdaydı. Hafta sonu boyunca senaryoya karakterlerle ilgili notlar yazmış, Tommy ve Evelyn için ilk kostüm eskizlerini bile yapmaya başlamıştım.

"Ee..." dedi Ro. "X'ten bir e-posta aldım."

Çantamı karıştırmayı bırakıp gülümsedim. "Ve?"

"Bu sabah benimle röportaj yapmak istiyor. Sanırım senin sihrin işe yaradı?"

"X'e, her an işe başlayabilecek harika bir samimiyet koordinatörü tanıdığımı ima etmiş olabilirim." Bu işin bir kısmı çabalamak, bir kısmı da tanıdıklarınla ilgiliydi. Ro ve ben bu konuda birbirimizi kolluyorduk, fırsat buldukça birbirimizin adını anıyorduk ve en iyi arkadaşımın bu filmde çalışma fırsatını kaçırmayacaktım.

"Röportajdan sonra sana mesaj atarım, nasıl gittiğini haber veririm."

Bunun daha çok formalite olduğunu düşünüyordum. "Tamam."

"Harika bir ilk gün geçir. Başaracaksın. Finn çizgiyi aşarsa ona iğne batırmayı unutma."

Gülerek cevap verdim, ama içten içe onun benden uzakta yapımcı işleriyle meşgul olmasını ve benim de huzur içinde çalışabilmeyi umuyordum. "Röportajda bol şans."

Ro telefonu kapattı ve ben arabamdan indim, büyük çantamı omzuma atarak atölyelerin bulunduğu ana binaya doğru yürüdüm. İçeri girdiğimde, adrenalin dalgası beni sardı.

Her şeyin taze ve yeni olduğu bir projenin başlangıcını çok severdim: Yeni fikirler. Yeni tutku. Yeni iş arkadaşları. Ve Finn Lockhart için çalışıyor olmama rağmen, tanıdığım en sinir bozucu ve sinir bozucu derecede yakışıklı adam olmasına rağmen, bu film için kostüm tasarlamak benim için tam anlamıyla bir hayalin gerçekleşmesiydi.

Güvenlik görevlisine giriş yaptım ve Finn'in asistanı Brenna'nın bana doğru aceleyle geldiğini gördüm. Muhteşem bir bordo pantolon takım ve sağlam topuklu botlar giymişti. Finn'in bütün gün kulağına emirler yağdırdığı bir ortamda sağlam botlara ihtiyacı olduğunu düşündüm. Ona ne kadar ödüyorsa, yeterli değildi.

"Selam Sierra," dedi ve bana bir kartı uzattı. "Kimliğin burada. Bununla gitmen gereken her yere girebilirsin." Ardından bana bir harita çıktısı uzattı. "Burası güvenlik," dedi ve küçük bir S harfini işaret etti. "Burası da kostüm atölyesi." Parmağı, kırmızı kalemle daire çizdiği yeri gösterdi.

"Çok kullanışlı," dedim, sayfayı çevirip haritayı doğru şekilde yönlendirdim. "Teşekkürler. Sabahın nasıl geçiyor?"

"Kesinlikle sabah," dedi Brenna yorgun bir gülümsemeyle. "Ama gitmem gerek. Güvenlik Shaw'u kapıda durdurdu ve içeri almıyor."

"Oooo, başrol oyuncusu olmak için zor bir sabah," dedim. İlk gününde duymak isteyeceğin bir karşılama değildi.

Brenna gözlerini devirdi. "İlk birkaç gün hep böyle olur. Asıl soru, başrol oyuncumuzun nereye gittiği. Ama Shaw'la halledip Kaiden'ı bulduktan sonra onları getiririm. Finn, ilk ölçümler için kostümleri giymiş olarak gelmelerini istiyor."

Evet, Bay Büyük Adam'ın benim için o kadar uğraştığım zaman çizelgesinin her saniyesine takılması ne büyük sürpriz.

"Tabii," dedim. "Hazır olacağız."

Brenna akıllı saatine baktı, sonra bakışları tekrar bana döndü. "Kostüm dükkanına tek başına gidebilir misin?"

"Harita ve kimlik kartım var. Sanırım bu yeterli. Sen gidip krizleri önle."

Gülerek, "Bu sabah en sevdiğim kişi sensin. Birazdan görüşürüz," dedi.

Brenna koşarak dışarı çıktı, botları zeminde tıklar tıklar sesler çıkararak kayboldu. Ben de haritaya hızlıca bir göz attıktan sonra koridordan ilerlemeye başladım. Bina çok büyüktü, sahne donanımı, set tasarımı, saç ve makyaj gibi birçok departmanı barındırıyordu. Çalışanların mola verip yemek yiyebilecekleri özel bir alan da vardı.

Kostüm dükkânına vardığımda ağızım açık kaldı. Kariyerim boyunca oldukça düşük bütçeli filmlerde çalışmışım, bu da kostüm odalarının sonradan akla gelen bir şey olarak görüldüğü, ışığın berbat olduğu daracık odalara sıkıştırıldığı anlamına geliyordu, ama bu yer... Asla itiraf etmem ama Finn bana sadece burayı göstererek bile bu prodüksiyona beni ikna edebilirdi.

Atölyenin içi geniş ve açıktı, tavanları yüksekti ve tavan pencerelerinden bol miktarda doğal ışık içeri giriyordu. Duvarlar endüstriyel raflarla kaplıydı ve raflar sonsuz sayıda kumaş ve aksesuarla doluydu.

Dikiş makineleri, ütü masaları ve kesim masalarının bulunduğu birçok çalışma istasyonu vardı. Yan tarafta, perdelerle ayrılmış, prova platformları ve aynalar bulunan daha küçük odalar vardı.

Ayrıca küçük bir mutfak, baş kostüm tasarımcısı —*benim!*—ve endüstriyel çamaşır makinesi ve kurutma makinesi bulunan onarım için ayrılmış bir alan vardı. Yavaşça 360 derece döndüm ve her şeyi gözlerimle süzdüm. "Vay canına..."

"Güzel, değil mi?"

"Hey!" dedim. Paisley ofisten çıkıp bana doğru koşarak geldi ve bana sarıldı. Uzun boylu, sırık gibi bir kadındı. Hawaii gömlekleri ve uzay topuzlarını seviyordu.

Aynı zamanda birlikte çalıştığım en iyi kostüm tasarımcı yardımcılardan biriydi. Onu özellikle istemiştim ve müsait olduğunu öğrenince çok sevinmiştim. "Burada eğleneceğiz galiba."

"Katılıyorum." Ekibin geri kalanı ortaya çıkınca geri çekildi. "Oh, bu Carter."

Elini uzattım ve sıktım. Onunla hiç çalışmamıştım, ama yıllar boyunca birçok sektör etkinliğinde karşılaşmıştık ve her zaman iyi anlaşmıştık, bu yüzden Paisley'nin yanına onun adını da yazmıştım.

"Gömleğin çok güzel," dedim. Üzerinde bir makas ve "DİKKAT: KESECEKİM" yazan sade siyah bir tişört giyiyordu.

"Kız arkadaşımın doğum günü hediyesi," dedi. "Sevdim diye aptalca bir şey söyledim. Şimdi dolabım kostümlerle ilgili kelime oyunları olan tişörtlerle dolu."

"İyi kelime oyunlarını severim." Çok iyi anlaşıyorduk.

"Bu da Trin," dedi Paisley, son kostüm tasarım asistanını tanıtarak.

"Merhaba," dedim, kadının elini sıkarak. Saçları ipek bir eşarp ile sarılmıştı ve her iki göz kapağına da kalın altın rengi göz farı sürmüştü. Onu daha önce hiç görmemişim, ama muhtemelen stüdyo tarafından seçilmişti. "Ben Sierra. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Kızım, o bluzu çok beğendim," dedi. "Şu ceplere bak!"

Ben gülümsedim.

"Sierra cep uzmanıdır," dedi Paisley gülerek. "Neredeyse tüm gardırobunda var."

Bunun harika bir ekip olacağını şimdiden anlayabiliyordum. "Nasıl gidiyor?" diye sordum. "Yeri keşfettik mi?"

"Denemek için sabırsızlandığım birçok eğlenceli alet var," dedi Carter.

"Ama dünyanın en kötü mankeni bizde," diye ekledi Trin, sanki kişisel bir hakaret almış gibi elini havaya kaldırarak. "Patronundan başka bir tane istemen gerekecek."

Kaşlarımı çatarak, onun bahsettiği şeyi aramak için etrafa baktım. "Senin ofisinde," diye açıkladı Paisley.

Oraya geri döndüm ve kapının önünde durdum. Değerli RevX enerji içeceğimin paletinin yanında, In Stitches'ten gelen, bir arada durması zor manken Merle duruyordu. Bir elinde enerji içeceği, diğer elinde bir torba badem vardı.

"Ona dokundum ve kafası patladı," dedi Trin. Paisley

kahkahalarla güldü.

Görünüşe göre bu Finn'in şaka anlayışındaydı. Ya da belki de üstü kapalı bir tehditti? Kostümleri zamanında bitirmezsem kafamın kopacağı gibi mi? Her neyse.

"Ben hallederim." Çantamı yeni masama bıraktım, ilk eskizlerimi çıkardım ve Paisley'e uzattım. "Bunları tahtaya asar mısın?"

O da başını salladı ve kostüm dükkanının kapısı açılırken içeri girdi. Brenna, başrol oyuncularını odaya sürükleyerek getirdi. Kaiden McKnight ve Shaw Houston çarpıcı bir çiftti. On yıldır Los Angeles'ta yaşıyordum, ama bazı insanların bu kadar doğal bir güzelliğe sahip olmasına hâlâ şaşıırıyordum.

Bazı insanlar büyük ekrana yazılmıştı ve Shaw da onlardan biriydi. Sadece güzel değildi, aynı zamanda taze, genç bir enerjiye, tatlı bir gülümsemeye ve karakterin canlılığını gerçekten ortaya çıkaracağını bildiğim ifade gücü yüksek kaşlara sahipti.

Görünüşüne yakışan dramatik yeteneği de varsa, bu rolle tüm dünyayı kendine aşık edecekti. Kaiden kusursuz bir yakışıklılığa sahipti, ama en çekici özelliği rahat tavırlarıydı. İkisi birlikte ekranda göz kamaştırıcı olacaktı.

Brenna gerekli tanıtımları yaptıktan sonra, "İkiniz bu tarafa gelin, ölçü almaya başlayalım," dedim. Shaw ve Kaiden beni takip etti ve ikisini de aynaların önündeki prova platformlarına yerleştirdim. Aralarında bir perde vardı, böylece biraz mahremiyetleri korunacaktı. Carter Kaiden ile çalışırken, Paisley ve Trin Shaw ile çalıştı. Ben ise ikisi arasında gidip gelerek ölçüleri iki kez kontrol ettim.

"Kapıda takıldın diye duydum," dedim Shaw'a. "Bana kaç kez olduğunu sayamıyorum."

O da hafif ve neşeli bir kahkaha attı. "Stüdyoya yalan söyleyerek girmeye çalıştığım için suçlanmam pek sık olmaz. Bu biraz farklı bir deneyim oldu."

Onun tavrını sevdim. Her sorunda yaygara koparan biri olmadığını bilmek güzeldi. "Umarım günün geri kalanı daha sorunsuz geçer." Onu bir daire çizerek döndürdüm ve bel ölçüsünü iki kez kontrol ettim. Sonra ten rengine uygun kumaş örneklerini kontrol ederek, ekranda en iyi görünecek renk paletini belirlemeye çalıştım.

"Her şeye dalmak için çok heyecanlıyım," dedi. "Ve bu kısmı çok seviyorum. Kostümü giydiğimde karakterimi çok daha iyi anlıyorum."

"Benim amacım da hep budur," dedim.

"Sadece bir şey söyle," dedi Kaiden perdenin diğer tarafından. "Çizgili takım elbise ve geniş kenarlı şapka giyecek miyim?"

Gülümsedim. Gerçekten gangster şıklığına sahip bir görünüm istiyordu. "İkinizin de muhteşem görünmesini sağlayacağız. Kostümlerin karakterlerinize daha iyi uyum sağlamasına yardımcı olmasını istiyorum. Sanki onların hayatlarına adım atmış gibi hissetmenizi istiyorum."

Shaw, üzerine soluk mavi bir ipek kumaş örttüğümde bana göz kırptı. "Resmi elbiselerinizdeki balenlerin, Evelyn'in ne kadar kısıtlanmış hissettiğini anlamınıza yardımcı olmasını istiyorum. Daha sonraki kostümlerinizdeki saçaklar gibi ince detaylar ise, Roaring Twenties'in kendine güvenen ve özgür ruhlu tavrını yansıtacak. Neredeyse... flapper tarzı."

Kapının tekrar açıldığını duydum ve Finn, yoğun bir telefon görüşmesinin ortasında fırtına gibi içeri girdi. Dükkândaki enerji anında değişti, herkes

Büyük patronun yanında hemen gergin oluyorum. Ölçüm bandını Trin'e uzattım. "İşini bitir ve giyinmelerini söyle."

Finn telefonu kapatırken perdenin önünden çıktım. Paisley'nin ilk tasarım fikirlerimi astığı tahtaya bakıyordu.

"Bununla mı çalışacağız?" dedi aniden.

Hemen gardımı aldım. Neden onun yanında dikenli bir kirpi gibi hissediyordum? "Evet."

Çenesini ovuşturdu. "Kostümler daha modern olmalı bence."

Ona kaşlarımı çattım. "Beni dönem filmi için işe aldığını unuttun mu?" "Ne tür bir film çektiğimizi çok iyi biliyorum."

"Çünkü eğer net değilse," dedim, "sana sözlük tanımını getirebilirim."

O öfkeyle nefes aldı. "*Every Day*, Evelyn'in zamanının ötesinde olması, diğer insanların göremediği şeyleri görmesine bağlı. Daha modern bir stil, onu başından itibaren görsel olarak öne çıkarır ve hikayeyi izleyiciler için çok daha erişilebilir hale getirir. Korse giyen bir kadına kim empati kurabilir ki?"

Şaşırtıcı bir şekilde, gerekçesi o kadar da kötü değildi. Aklım, Baz Luhrman'ın *Romeo + Juliet* gibi benzer filmlere gitti. O filmde modern etkilerin stratejik bir şekilde katmanlara ayrılması, yüzyıllar öncesinin dilinin izleyicilerle hemen bağ kurmasına yardımcı olmuştu.

Kabul etmek sinir bozucu olsa da, Finn'in önerdiği fikir yarı yarıya makul geliyordu. Sadece *benim* vizyonum ya da biyografide sunulan vizyon değildi, ayrıca X de henüz dahil olmamışsa bu konuşmaya dahil edilmesi gerekiyordu.

"Bence bu harika olur," dedi Kaiden, perdenin arkasından çıkarak kendi kıyafetlerini giymiş halde. "Son *Gatsby* filminde modern müzik kullanma kararı gibi. Seyirciler buna bayıldı."

"Aynen," dedi Finn.

Shaw bir an sonra ortaya çıktı, ne söyleyeceğinden emin değildi. Gözleri Finn ile benim aramda gidip geliyordu, sanki bizden birinin

son istediğim şey, oyuncuların ortada kalmış gibi hissetmeleri, anne ve babalarının kavgasını dinlemek zorunda kalmalarıydı.

"Paisley," dedim, "Brenna ile birlikte Shaw ve Kaiden'ı saç ve makyaj ekibine götürür müsün?" Paisley bir kez başını salladı ve Carter ve Trin dahil herkesi dışarı çıkardı.

Finn'e döndüm, bir uzlaşma önermeye hazırdım. "Kostümleri daha modern kesim yapıp, kumaşları 20'lerin kumaşları gibi yaparsak nasıl olur? Böylece şekiller modern izleyiciler için anlamlı olur, ama renkler ve dokular yine de otantik bir hava verir."

Finn kollarını kavuşturdu. "Bence bariz metaforu kaçırıyorsun. *Herkesin* daha modern kıyafetler giymesi gerekmiyor. Özellikle Evelyn ve Tommy giymeli. Toplumun kısıtlamalarından kurtulmaya çalışanlar onlar. Bunu kıyafetlerinden daha iyi ne gösterebilir? Geçmişte sıkışıp kalmış diğerleri de o döneme uygun giyinmeli."

Şok oldum. "Bu gerçekten harika bir fikir." Eskizlerimden birini aşağı çekip üstüne çizmeye başladım. Görüntüler kağıda aktarabileceğimden daha hızlı zihnimde şekilleniyordu.

"Bunun gibi bir şey," dedim, Finn'in omzumda olduğunu hissederek. Varlığı tamamen ısıydı, ama titrememi bastırdım. "Tarz, film boyunca tutumlar değiştikçe gelişmeli."

"Evet," dedi, başını sallayarak. Gerçekten bir konuda anlaşıyor muyduk? O mırıldandı ve nefesini boynumun yanında hissettim. Gömleğimin yakasını çekme dürtüsüne direndim, ama başımı çevirdiğimde onu tam *orada* gördüğümde kalbim hızla çarptı.

"Ne?" dedi, beni biraz başım dönmesine neden olan bakışıyla gözlerimi yakaladı.

"Hiçbir şey. Sadece iyi bir fikrin olmasına şaşırdım."

"Bütün fikirlerim iyidir," diye homurdandı.

Cevap vermek için ağzımı açtım. Belki de onun için çalışmanın o kadar da kötü bir kabus olmayabileceğini söylemek için. Ama Brenna

içeri koşarak Finn'e başka bir telefon uzattı. "İnşaat ekibi. Setler gecikti."

Finn telefonu aldı, tavrı o kadar hızlı değişti ki başım döndü. "Tony, dün anlaştık!" diye bağırdı. "Ve o olmadığında, bu sabah bana söz verdin."

Sinirli bir şekilde odanın diğer ucuna gitti. Brenna'nın gözüne baktım ve yüzümü buruşturdum. "Zavallı Tony," diye fısıldadım.

O da başını salladı. "Dualarımıza ihtiyacı var." Ben buna burun kıvırdım. Onu gerçekten sevmiştim.

"Bana ve X'e o yeni tasarımların daha düzgün versiyonlarını getir!" Finn kapıdan bana bağırdı. "Günün sonuna kadar."

Sonra da gitti, muhtemelen Tony'nin gününü mahvetmek için. "Brenna!" diye seslendi arkadan.

"Gitmeliyim," dedi ve onun peşinden koştu.

Tamam, Bay Büyük Adam. Daha önce düşündüklerimi geri aldım. Finn Lockhart için çalışmak tam bir kabustu. Ama elimdeki yeni kostüm tasarımlarına bakınca, onun aslında ne yaptığını bilen bir kabus olduğunu fark ettim.

Tabii ki bunu ona asla itiraf etmem.

FINN

"Tony, beni kızdırma," dedim sertçe, telefonu kulağıma dayayarak koridorda Sierra ve X'in benimle kostümler hakkında konuşmak için beklediği konferans odasına doğru yürüdüm.

"Bunu dün hallettik. Bana bu kostümleri döneme uygun hale getireceğini söylemiştin."

Tony, gecikmiş bir kakma ahşap teslimatı hakkında mırıldandı.

"Sorunlardan bahsetmek istemiyorum, çözümünden bahsetmek istiyorum." Ne yazık ki, o bir çözüm önerdiğinde, bunun mantıklı olup olmadığını anlayamadım. "Tarih danışmanı bugün başlıyor." Onlar da bu kostüm toplantısında olmalıydılar. "Bir saat sonra onları buraya getirip setlere bakmalarını sağlayacağım."

Telefonu kapattım, arkamda topuklu botların sesini duydum. Yavaşlamadım. Brenna bana yetişti, biraz nefes nefese tableti uzattı. "Bunun onayına ihtiyacımız var," dedi.

"Nedir bu?"

"İstedığınız çekim programı değişikliği," dedi.

Nihayet. İmzamı karalayıp tableti geri verdim. "Bunu ekibe en kısa sürede gönder. İşin bittiğinde, Tony'nin beklediği teslimatı takip et

Tony'nin beklediği teslimatı takip et ve malzemeleri *bugün* buraya getirmek için ne kadar masraf olacağını öğren."

"Anlaşıldı," dedi Brenna, konferans odasının kapısından çıkarken arkamdan adımlarını hızlandırdı. Herkes bana doğru döndü. Yüzleri taradım, o kadar sert durdum ki ayakkabılarım yere sürtündü. Gözlerim neredeyse yerinden fırlayacaktı.

Çünkü orada, Sierra ve X ile birlikte odanın ortasında duran kişi annemdi.

"Anne?" dedim, ne söyleyeceğimi bilemeden. *Dalga mı geçiyorsun benimle?*

"Merhaba, canım," dedi, odayı geçerek bana sarılmak ve parlak bir gülümsemeyle selam vermek için.

O uzaklaşırken ben sadece ona bakakaldım. O burada ne arıyordu? Sonra anladım. *Tarih danışmanı.*

Parmaklarımı kenarlarıma kıvırdım ve gözlerim, tableti göğsüne sıkıca bastırarak odanın köşesine çekilmiş Brenna'ya kaydı. Nefesini tutuyor gibiydi.

"Brenna," dedim, sesimi acımasızca kontrol etmek için uğraşarak. Başımı kapıya doğru eğdim. "Bir dakika." Koridora çıktım ve Brenna peşimden kapıdan dışarı koştu.

"Annem!" diye tısladım.

"Tamam, beni dinle..."

"Seni dinlemek mi?" diye bağırdım. "Sana potansiyel tarih danışmanlarının listesini vermiştim." Araştırmayı kendim yapmış, en beğendiğim seçenek dahil olmak üzere beş uygun seçenek bulmuştum. "Listeyi almadın mı?"

Brenna dudağını ısırdı ve başını salladı. "Aldım."

"O zaman neden Cathleen Lockhart stüdyomda duruyor?" Dişlerimi sıkarak sordum. İlk tepkim, oradan uzaklaşıp annemin filmimde çalışmıyormuş gibi davranmaktı. Sonra da tabii ki Brenna'yı kovmaktı. Ama ikisini de yapamazdım. Bu tür

durumların domino etkisi vardı ve asistanımın çılgın bir kararı yüzünden filmin çekim programını aksatma riskini göze alamazdım.

"İlk seçimin uygun değildi," diye açıkladı Brenna. "Ama onunla konuştuğumda Cathleen'in adını verdi. Anlaşılan o, Cathleen'in tez danışmanlarından biriymiş. Cathleen'in Bostonlu olduğunu ve tezinin Boston tarihi üzerine olduğunu söyleyerek, bu iş için mükemmel bir aday olduğunu söyledi. Bu... tam da uygun gibi geldi."

Şakaklarımda kalp atışlarım o kadar hızlıydı ki, kafamın yanından patlayacak sandım. Annemle çalışmayacaktım.

"Tez savunmasını yeni bitirdi," diye ekledi Brenna. "Yani bilgisi taze. Ayrıca, bizim için belirli bir şeyi araştırması gerektiğinde ona yardımcı olabilecek kişilerden oluşan bir liste hazırladı."

Yakanı çektim; boğuyordum. Brenna'ya haddini aşması için sert bir şekilde azarlamak istedim, ama ne anlamı vardı ki? Zarar çoktan verilmişti. Sierra ve annemin içeride hararetli bir şekilde konuştuklarını duyabiliyordum.

Tanrım, en son ihtiyacım olan şey ikisinin kaynaşmasıydı! İçeri dönme zamanı gelmişti, ama önce bir uyarıda bulunmadan olmazdı. "Bir dahaki sefere böyle bir şey olursa, hemen haber verin. Anlaşıldı mı?"

Brenna, bobblehead bebek gibi öfkeyle başını salladı ve ben, annemin önümüzdeki birkaç gün boyunca televizyonun başında oturacağını düşünerek odaya geri döndüm. Bu düşünce bile, sanki biri mezarımın üzerinden geçiyormuş gibi beni titretmişti.

Kendimi batıl inançlı bir adam olarak görmezdim, ama annemin etrafımda olması? Bunun iyi bir şeye yol açacağını düşünmüyordum. Annem sürekli dağılırken, kardeşlerimle çocukluğumuzu, onu bir arada tutmak için tüm gücümüzle tap dansı yaparak geçirmişken, bu mümkün olamazdı.

Öte yandan, *annemi* kovamazdım. Onun için bir araya getirdiği tüm duygusal gücü yerle bir etmekten başka bir şey yapamazdım. O makale yayınlandığında ve annemin bana ve işime inanmadığını kanıtladığında çok acı verici olacaktı. Ben ise, başkalarının ne düşündüğünü umursamayan, kendini pislik olarak tanımlayan bir adamdım. Annemin bunu duyması

bu işi yapabileceğine inanmadığımı duyması onu mahvederdi. Ve ben bununla yaşayamazdım.

Görünüşe göre annem yeni tarih danışmanım olacaktı. Ve belki... belki her şey yoluna girebilirdi. Connor, annemin artık daha iyi olduğunu söylemişti. Connor, annemin hayatını gerçekten düzene soktuğunu söylemişti. Ama öte yandan, *Connor* kariyerinin en önemli filmini çekmiyordu ve prodüksiyonda önemli bir rol için anneme güveniyordu.

Evet, hayır. Bu tam bir felaket olacaktı. Sadece ne zaman alev alacağı sorusuydu. Yedek planları hazırlamaya başlasam iyi olur. Ve yedek planların yedek planlarını da. Cathleen Kasırgası'nın olası sonuçlarıyla uğraşırken, fazla hazırlıklı olmak diye bir şey yoktu.

"Tamam, kostümler ne durumda?" dedim, konferans odasına geri girip konuşmayı keserek. Gözlerim, arkalarındaki beyaz tahtaya yapıştırılmış eskizlere kaydı.

"Küçük bir anlaşmazlık var," dedi Sierra, gözlerimi yakaladıktan sonra başını X'e doğru hafifçe eğdi.

Bu harekete şaşırarak kaşlarımı çattım. Ama açıklama isteyemeden X araya girdi: "Anlaşmazlık yok! Arka plan kostümlerinin öne çıkmasını istiyorum. Seyirciler görsel heyecan istiyor."

Şaşırtıcı bir şekilde, itiraz eden Sierra değil, kendi annemdi.

"Daha önce de açıklamaya çalıştığım gibi," dedi, on yıllarca yedek öğretmenlik yaparak mükemmelleştirdiği ses tonuyla, "20'li yıllar tamamen ihtişamlı değildi. Çoğu insan sade giyinirdi. Yün. Pamuk. Tweed. *Vogue dergisi* için yürüyen bir moda çekimi değildi."

X alaycı bir şekilde güldü, kollarını göğsünde kavuşturarak ona doğru eğildi, ağzının köşesi aşağı doğru kıvrıldı. "Bak, anlıyorum. Ama *Echoes of the Fallen*

filmiyle eve getirdiğimde — bilmiyorsan, bu da bir dönem filmi — En İyi Kostüm Tasarımı ödülünü de kazandık."

Ah, işte onun egosu. "Farklı bir dönemin hissini yakalarken aynı zamanda izleyicinin dikkatini çekmek için bir iki şey biliyorum

. Burada niş, düşük bütçeli bir film çekmiyoruz, Cathleen," dedi, gözleri meydan okurcasına parıldıyordu. "Bu büyük bir film. Öne çıkmamız gerekiyor."

"Ama doğruluğu stil için feda edemezsin," dedi annem, onun sözünü keserek tahtaya işaret etti. "*Echoes* bir müzikaldi. Kostümlerinde belli bir miktar teatralite bekleniyordu." Bakışları sanki odada sadece ikisi varmış gibi kilitlendi.

Bu sırada, odadaki diğer kişiyi *çok* iyi fark etmiştim. Sierra, dikkatimi dağıtan bir şekilde alt dudağını dişleriyle ısıırıyordu. İkisinin de söylediklerini dinler gibi sessizce başını sallıyordu.

"Belgesel çekmeye çalışmıyorum," dedi X. "Ödül sezonu için bize avantaj sağlamaya çalışıyorum." Gözleri bana dikildi, sanki bana karşı çıkmam için meydan okuyordu, ama buna nasıl karşı çıkabilirdim ki? Ben de bunu istiyordum.

"Bu, Boston'un hiç var olmamış, steril ve basitleştirilmiş bir versiyonunu çekmek anlamına gelmez. İnsanların gerçekte nasıl yaşadığını yanlış yansıtıyorsun," diye ısrar etti annem.

"Ben büyük ekrana bir gösteri sunuyorum," diye tartıştı. "En iyi yaptığım şey bu."

Sierra'nın gözlerine tekrar baktım. O da benim kadar kaybolmuş görünüyordu. Cathleen Lockhart, yumuşak sesli, sessiz bir kadındı ve neredeyse hiç sesini yükseltmezdi. Hararetli tartışmalara girecek bir tip değildi. Ama görünüşe göre X'in başarısını ve deneyimini ve o kadar da küçük olmayan egosunu sergilemesi, onda bir şeyleri tetiklemişti.

"Kostümler sadece süs olamaz," diye devam etti annem, X'e o kadar yaklaşmıştı ki neredeyse aynı havayı soluyorlardı.

"Öyle demedim ki," diye karşılık verdi X. "*Ödüllü* filmler çekmiş bir yönetmen olarak kostümün önemini çok iyi bilirim." Anneme alaycı bir şekilde baktı ve o anda artık sessiz kalamayacağımı anladım. Ünlü yönetmen falan olsa da, *kimse* anneme alaycı bir şekilde bakamazdı.

"Tamam, yeter!" dedim, aralarına girip ellerimi kaldırarak bakışmalarını keserek. "Anladık. Burada bir fikir ayrılığı var

ama tartışacak vaktimiz yok, özellikle de bu tür konularda uzlaşma yolları varken."

X ve annem, ikisi de biraz utanmış bir şekilde birbirlerinden uzaklaştılar ve ben tahtaya yaklaşarak önerilen arka plan kost mlerine tekrar baktım. Dönemin özgünlüğünü yakalarken aynı zamanda sinematik bir hava yaratmanın bir yolu olmalıydı.

Sierra'ya döndüm. "Belki de tarihi doğruluğ  mümkün olduğ nca korurken sahnelere ekstra parlaklık katmak için aksesuarlara odaklanabiliriz?"

O da başını salladı. "Bu yapılabilir. Dikkat çekici parçalara odaklanabiliriz. Fedora şapkalar ve cloche şapkalar. Belki cep saatleri ve zincirleri de bakabiliriz. Dekoratif bastonlar. Döneme uygun el çantaları."

"Harika," dedim, odadaki gerginliğ n biraz azaldığını hissederek rahatladım.

"Ama..." dedi Sierra. "Aksesuarların ötesinde, hem parlaklığı hem de doğruluğ  elde etmenin bir yolu olabilir."

Daralmış bakışlarım ona döndü. *Gerçekten* mi? Gerginlik bir kez daha etrafımı sardı. Her şeyi sakinleştirmiştim, ama o yine ortalığı karıştırıyordu.

"Dinliyorum," dedi X.

"Kostüm ikizleri yapmayı öneriyorum," dedi Sierra, iki benzer tasarımı yan yana koyarak.

Göğsümde bir sıcaklık hissederek ona sert bir bakış attım. "Bence zaten bir yol bulduk."

"Oh, kostüm tasarımcısı sen misin?" dedi. " zg n m, sözleşmeyi yanlış okumuş olmalıyım."

Keskin bir nefes aldım ve sonraki sözlerimi içime attım. Neden sadece evet deyip kostümlerin aksesuarlarını artırmayı önermedi ki? "Bu çok fazla ekstra iş gibi görünüyor ve senin zamanın yok," dedim, ona kararlaştırılan zaman çizelgesini hatırlatarak. "Bu mümkün değil."

"Tüm sahneler için değil," diye kabul etti Sierra. "Bu çok fazla olur. Ama daha fazla ihtiyaç duyulan önemli sahneler veya açılış çekimleri için kullanırsak ne dersiniz?"

Sinematik bir his mi? Örneğin, gizli içki mekanında olduklarını düşünün. İlk çekimi hayal edin... Arka plandaki kostümlerin renklerini ve desenlerini öne çıkarırız.

Ekranda göz alıcı ve ışıltılı olacak mücevher tonları ve metalik renkler kullanıyoruz. O dönemin modasının insanlara verdiği canlılığı, modern gözlerimize de yansıtacak kostümler yaratıyoruz.

Sonra kahramanlarımız sahneye girip odak noktası haline geldiklerinde, arka plandaki kostümleri döneme daha uygun renklere çeviriyoruz. Kostümler tamamen aynı, ama daha soft, böylece gözler otomatik olarak Tommy ve Evelyn'e çekiliyor. Sanat departmanı ile yakın işbirliği içinde çalışarak renk paletinin tutarlılığını sağlayabilirim."

"Beğendim," dedi X başını sallayarak.

"İlginç," diye onayladı annem.

"İki kostüm seti hazırlamak için zamanımız yok," diye tekrarladım, şakaklarımı ovuşturarak.

"Zaman yaratabiliriz," dedi X.

Kesinlikle olmaz! "Hâlâ Tommy ve Evelyn'in kostümlerini bekliyoruz. Bütün bunları sekiz haftadan az bir sürede halledebileceğini mi söylüyorsun?"

"Bence yapılabilir," dedi Sierra. "Ve bunu kanıtlayacağım. Bu geceye kadar kostümlerin birinin maketini yapacağım ve bunu yapmak için asistanlarımı işlerinden alıkoymayacağım bile."

"İyi," dedi X. "Bakalım nasıl olacak, yarın son kararı veririz."

"Bana uyar," dedi annem. "Bitmiş ürünü gördükten sonra fikirlerimi söylemekten memnuniyet duyarım." *Onun için de iyi oldu*, diye düşündüm alaycı bir şekilde.

Sierra bana döndü, narin kaşlarından biri yukarı kalkmıştı. "Ee?" dedi.

"Tamam," dedim pes ederek, "ama işe yaramazsa, tüm fikri çöpe atıp aksesuarlara odaklanmaya devam edeceğiz."

"Merak etme," dedi Sierra, yaklaşarak. "Olacak. Unutma, sonuçta benim uzman danışmanlığım için para ödüyorsun."

Gözlerimi devirmekten zorlukla kendimi alıkoydum, annem ve Sierra arasında bu film bitmeden kafamın her yeri beyaz saçlarla kaplanacağından emindim.

SIERRA

T Boncuklarla çalışmanın en zor yanı, çok uzun sürmesiydi.

Annemin gelinliklerinin korsajı, her fırsat buldukça üzerinde çalışmama rağmen her fırsat bulduğumda üzerinde çalışmama rağmen bitmemişti.

"Uh-oh," dedi Ro, elinde bir torba market alışverişiyle ön kapıdan içeri girerken. Üzerinde pembe Barbie markalı bir tişört, mavi erkek şortu ve üzerinde "*Gone Fishing*" yazan bir şapka vardı. "Dikiş cini evde."

Ona *nazik olmasını* söyleyen bir bakış attım. Tabii ki, mutfağın köşesinde bir cin gibi çömelmiş duruyordum, ama orası dairedeki en doğal ışığın geldiği yerdı. "ok romantikti!" diye bir ses telefonumun hoparlöründen geldi.

"Oh!" Ro sessizce dudaklarını oynattı ve özür dilercesine elini kaldırarak, market poşetlerini tezgaha boşaltmak için parmak uçlarına yükseldi. "Üzgünüm."

Annemle konuşup aynı anda çalışabilmek için onu hoparlöre almıştım. Son günlerde çoklu görev yapmaya meraklıydım.

"Cidden, Sierra. Sanki bir filme girmişim gibi hissettim."

"Harika, anne."

"Randevu mu?" Ro bana doğru dudaklarını oynattı.

Başımı salladım.

Ro'nun kaşları etkilenmiş bir şekilde kalktı. "Aferin Larry!" dedi sessizce.

Annem hayatının en romantik gecesini anlatmaya devam ederken ben sııttım.

"Her yerde mumlar vardı, odayı yumuşak altın bir ışıkla kaplamışlardı..." Sözleri kesildi. "Ve düğün töreninde ne kadar muhteşem olacağını düşünmeden edemiyorum. Yumuşak mum ışığı, gelinliğin dantelleriyle çok güzel uyum sağlayacak."

"Ve boncuklar..." dedim, nefesimi tutarak. *Değil mi?* Midem düğüm düğüm oldu.

"Hangi boncuklar?" diye sordu annem.

"Bana postayla gönderdiğin çiçek desenli şey. Gelinlik dergisinden kestiğin."

"Hayır, hayır, hayır!" dedi annem, yarı şaşkın, yarı dehşet içinde. "Onu istemedim."

"Bana fotoğraf göndermişsin!" dedim. *Lütfen bunun bir şaka olduğunu söyle.*

"Sadece trendin sevimli olduğunu düşündüm, ama dantelden bahsetmiştik. Dantel zamansızdır," dedi annem. "Zarif. Tatlım, dantelde kalabilir miyiz?"

Elimdeki korseye baktım, parmaklarım narin boncuklu çiçeklerin üzerinde dolaştı, içim korkuyla doldu. Buna kaç saatimi harcamıştım? Ve şimdi sıfırdan başlamak zorundaydım. Gözlerimi kaldırdım ve mutfağın diğer ucunda Ro'nun etkilenmemiş bakışlarını yakaladım.

Parmağını havaya kaldırdı. "Hayır de!" diye fısıldayarak bağırdı. "Bu onun gelinlik. İsteddiği gibi olmalı," diye cevap verdim. "Boncukları isteyen oydu," diye devam etti Ro.

"Tatlım?" dedi annem. "Hala orada mısın?"

Ro'dan gözlerimi ayırdım. "Evet, anne," diye iç geçirdim. "Sadece dantelle yapabiliriz."

Ro gözlerini devirdi ve mutfak tezgahına uzanıyormuş gibi yaptı. "Harika!" dedi annem. "Sonra ararım, tamam mı?"

"Tabii, seni seviyorum." Telefonu kapattım, korseyi sıkıca tutarak, onu gelecekteki bir proje için kurtarmanın bir yolu var mı diye düşündüm. Bütün o emeğin boşa gideceğini düşünmek istemiyordum.

"Sierra!" Ro, telefon kapanır kapanmaz, nazik ama sevgiyle beni azarladı.

"Biliyorum! *Biliyorum.*" Ro her zaman kendimi savunmam konusunda bana nutuk atardı, ama bu sefer mesele o değildi. Annem bu düğün için çok heyecanlıydı. Ben sadece onun için mükemmel olmasını istiyordum. Tek başına beni büyütmek kolay olmamıştı. Artık mutluluğu bulmuştu, hiçbir şeyin bunu mahvetmesini istemiyordum.

"Sadece düğün gününde kendini özel hissetmesini istiyorum. Bu benim kolay pes etmem *değil*. Artık öyle biri değilim. Finn'le yaptığım ve kazandığım tüm tartışmalara bak."

Bu sözleri söylediğime hemen pişman oldum, çünkü Ro'nun son zamanlarda en sevdiği konu Finn ile dalga geçmekti.

"Ah, evet." Bana öpücük gönderdi. "Finn'e karşı çıkmanın sonu nasıl olur, ikimiz de biliyoruz."

Gözlerimi devirdim. Ro, tüm tartışmaların abartılı bir ön sevişme olduğunu ısrarla söyleyerek benimle dalga geçmeyi severdi. "Bunu unutmalısın."

"Yapamam. Gerilim bu kadar lezzetliyken olmaz." Kaşlarını oynattı. "Belki mesai saatleri dışında onun ofisini daha sık ziyaret etmelisin."

"Beni bir kez daha masasının üzerinde eğilmiş olarak anlattırsan," diye uyardım, "kilitleri değiştiririm." Son zamanlarda Ro'nun Finn ve benimle ilgili müstehcen fantezilerinin o kadar çok versiyonunu duymuştum ki, bunlar rüyalarım bile girmeye başlamıştı

ve bu kabul edilemez bir durumdu. "Finn benim patronum. *Bizim* patronumuz. Onu o şekilde düşünmem gerekmiyor, çok teşekkürler."

Ro sırtıttı. "Ondan hoşlanıyorsun. Kabul et artık."

"Yakışıklı olduğunu kabul ediyorum," dedim, boncuk tepsisini kapatarak. "Toplum standartlarına göre." Ve benim standartlarıma göre de. Ama yakışıklı olsa da, o alaycı, otoriter kişiliği herkesi ondan uzak durması için uyarmalı.

Tabii ki, rüyalarımda ağzı *başka bir şeyle meşguldü*, bu da onu neden bu kadar sinir bozucu bulduğumu hatırlamamı çok zorlaştırıyordu. Özellikle de rüyadaki Finn o şeyi dilini kullanarak yaptığında...

"Tabii," dedi Ro, parmaklarıyla tırnak işareti yaparak. "Toplumun standartlarına göre."

"Ne önemi var ki?" dedim, rüyadaki Finn'in dilini iterek. "Finn gibi bir erkek benim gibi birine asla iki kez bakmaz. Violet Stone gibi bir kadın kolunda varken olmaz."

"Senin gibi biri mi? Yetenekli, güzel ve harika birini mi kastediyorsun?" dedi Ro. "Senin ona bakman bile onun için büyük şans ve o da bunun farkında."

Bu hayalperest bir düşünceydi. "Dürüst olmak gerekirse, Finn'in ofisinde beni önemseyen tek kişi Brenna. Her gece geç saatlere kadar kaldığımda bana akşam yemeği sipariş eden kişi o olmalı."

Finn'in annesi ve X, kostümlerin gerçekçiliği ve film büyüsü konusunda tartıştıktan sonra, Finn'e sunduğum kostümün maketini yapmak için ilk günümde geç saatlere kadar kalmıştım. Finn oldukça etkilenmişti ve eve vardığımda saat gece yarısını geçmişti, ama kostümleri X'e onaylatmadan önce mükemmel olmasını istiyordum.

"Aww," dedi Ro. "Ne tatlısın. O kıza zam lazım." "Kesinlikle.

Ona da öyle söylüyorum."

Ağustos çok çabuk geldi, diye düşündüm, duvara yapıştırdığımız dev takvime bakarak kostümleri bitirmek için kalan günleri saydım. Ön prodüksiyonun sonu yaklaşıyordu ve her zamanki gibi, ilerlememizi geciktiren günlük aksaklıklar vardı, bu da beni kostüm atölyesinde endüstriyel dikiş makinesinin başında bir gece daha geçirmeme neden oluyordu.

"Çalış, seni lanet..." Makine vızıldayarak, içine attığım kumaşı kesip geçiyordu. "Şimdi sinirlenmenin sırası değil."

Pantolonu makineden çektim ve Trin'in yanlışlıkla mahvettiği dikişleri sökmeye çalıştım. Bu tamamen deneyimsizlikten kaynaklanıyordu ve neyse ki düzeltilmesi imkansız bir şey değildi. Programımızda daha fazla zamanımız olsaydı, ona bir kez daha denemesini tavsiye ederdim. Dikişleri söküp baştan başlamak, bu işin püf noktalarını öğrenmenin yoluydu. Ne yazık ki, o kadar zamanımız yoktu, bu yüzden düzeltmeyi kendim üstlendim. Kumaşı tekrar baskı ayağının altına ittim, ama makine açık pozisyonda kilitli kalmıştı.

"Hadi ama," diye mırıldandım, makineye bir vuruş yapıp kendiliğinden açılmasını umarak.

"Belki biraz daha nazik davranmalısın."

Basma ayağı düştüğünde, topuğumu pedalın üzerine bastırarak makineyi kumaşın üzerinden uçurdum. *Kahretsin*. Gözlerimi kısarak, düzeltilmesi sonsuza kadar süren bir şeyi mahvettiği için Finn'e bağırmaya hazır bir şekilde döndüm, ama sözler dilimde kaldı.

O, her zamanki gibi nazik bir şekilde, elinde bir tabak yemekle duruyordu. Tabak, geç saatlere kadar çalışmaya başladığımdan beri sihirli bir şekilde ortaya çıkan tabaklara tıpatıp benziyordu.

"O ne?" diye sordum.

Omuz silkti. "Genelde teslimatları yapan catering görevlisi çoktan eve gitti."

"Sen mi getireceğini söyledin?" Onu şüpheyle sardım. Bu Finn Lockhart'a hiç benzemiyordu.

Tabağı masanın üzerine koydu. "Yemek verildiği için mi şikayet ediyorsun?"

"... Hayır," diye itiraf ettim isteksizce, makinenin az önce çiğnediği pantolonlara geri döndüm. "Şu anda hiçbir şeyden şikayet edecek kadar stresli değilim. Ama yarın hatırlamaya çalışırım." Başka bir RevX aldım, kutuyu açıp bir yudum aldım.

"Gerçekten mi?" dedi Finn. "O zehirden daha mı?"

Kutuyu ona doğru eğdim. "Bana *sen* verdin." "Çünkü lanet sözleşmeye sen yazdın," diye homurdandı.

"İyi ki yazmışım," dedim, dikiş sökücüyü alıp çalışma alanımı işaret ederek. "Bu gece yapmam gereken her şeyi halletmek için çok fazla kafeine ihtiyacım olacak. Makinenin mahvettiği her şeyi düzeltmem gerek. Umarım yarın pantolonları tamir etmek için vaktim olur, çünkü senin değerli programını bozmak istemem. Bu gidişle, burada yatıp kalmam gerekecek, çünkü eve varır varmaz..."

"Yeter. Benimle gelmelisin."

"Hiçbir yere gidemem. Az önce sana yapmam gereken işler olduğunu ve bunların yarın sabaha kadar bitmesi gerektiğini söyledim." Dikiş sökücüyü silah gibi salladım.

Finn, tam olarak duyamadığım bir şey mırıldandı — "inatçı" gibi bir şey — ve bana doğru büyük adımlarla yürüdü.

O sandalyemin arkasına tutunup onu dikiş makinesinden uzaklaştırırken ben çığlık attım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, başımı hızla çevirerek. Tek gördüğüm, mükemmel kare çenesini bozan alaycı bir gülümsemeydi.

"Bekle," dedi. "Finn!"

diye bağırdım.

Sandalyeyi daha hızlı iterek beni dükkânın kapısından dışarıya, koridora çıkardı. Şimdi kalkmaya çalışırsam kendimi incitirdim. Bunun yerine, o beni kapıdan dışarıya, otoparka ittiğinde sandalyenin koltuğuna tutundum. Bu tam anlamıyla korku filmlerinin başlangıcı gibiydi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Görürsün," dedi ve sandalyeyi stüdyo arazisinin diğer tarafındaki bir binaya giden rampadan yukarı itti. Kapıyı açtığında gıcırdadı. Daha önce buraya hiç gelmemiştim. Gerçi kostüm dükkânı, yemek servisi ve ara sıra konferans odası dışında pek bir yere gitmezdim.

Işıklar yanıp söndü ve kilometrelerce uzanmış gibi görünen devasa bir depo ortaya çıktı.

"Bu alanı ve içindeki tüm ekipmanı, iflas eden eski bir stüdyodan satın aldım," dedi Finn arkamdan. "Yeni stüdyoyu inşa ettiğimizde, eski sahne donanımlarının ve kostümlerin çoğu buraya taşındı."

Sonunda sandalyeden kalkıp metal raflara asılı kostümlerin sıralarını gördüğümde ağzım açık kaldı. Bir sıra boyunca dolaşarak kumaşları hafifçe elledim. Sanki Finn benim için özel bir cennet yaratmıştı.

"Finn... Aman Tanrım! Burada Oleg Cassini'nin tasarımları var! Bu inanılmaz," dedim ve muhtemelen 30'lu yıllarda elle dikilmiş bir bluzu incelemek için durdum.

Finn omuz silkti, etkilenmemişti. Bu ismin ona bir şey ifade etmediği belliydi.

"Marilyn Monroe için tasarım yapardı!" diye açıkladım. "Böyle bir şeyi müze dışında hiç görmemişim. Bunlar cam bir kutuya konulmalı!" O kadar heyecanlanmışım ki, gevezelik etmeye başladığımı fark etmem bir dakika sürdü.

Kendime gelip ağzımı kapattım ve biraz utangaç bir şekilde etrafa baktım. Finn'in kollarını kavuşturup bana gözlerini devireceğini sanıyordum, ama şaşırtıcı bir şekilde, benim heyecanımdan eğlenmiş gibi hafifçe gülümsüyordu. Midem altüst olmuştu ve ne hissedeceğimi bilemedim. "Hayretler içindeyim... Bunca zamandır bu altın madeninin üzerinde oturuyordun?"

"Şey, benim için çok önemli değil. Ama senin biraz molaya ihtiyacın var gibi göründü. Her şeyi sıfırdan yapmak yerine, burada olanları değiştirerek zaman kazanabilirsin. İstedğin zaman kullanabilirsin, ister bir şey al, ister sadece ilham al."

Kalbim patlayacak gibiydi. "Finn, bu... Bana bunları gösterdiğin için teşekkür ederim."

Teşekkürlerim onu rahatsız etmiş gibi, sertçe elini salladı. "Belki kafanı boşaltmana yardımcı olur."

İşe yarıyordu çünkü zaman çizelgesi umurumda bile değildi, gördüğüm her şeye anında aşık oldum. "Oh, bunlar muhteşem!" dedim, bir askıdan bir çift erkek pantolonu çekerek. "Bu tam da Tommy'nin ikinci perdede mafya tarafından yakalanmadan önceki sahnede ihtiyacı olan şey. Acaba çok mu geniş?" Döndüm ve Finn'e bakarak gözlerimle ölçtüm.

"Ne yapıyorsun?" diye şüpheyle mırıldandı. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Bunları dene," dedim ve pantolonları ona uzattım.

"Ne? Hayır!"

"Evet, Kaiden'le aynı vücut yapısındasın ve nasıl durduklarını görmem lazım." Rafın önüne döndüm ve bir üst ararken parmaklarımla rafı karıştırdım.

"Bunlar bana bile olmaz," diye ısrar etti, pantolonları kendine tutarak.

"Kesinlikle senin bedenin," dedim, ona sertçe bakarak.

"Nasıl anladın?"

"Çünkü üç metre öteden bel ölçüsünü alabilirim. Giye." Finn homurdandı. "En azından kostüm dükkânına geri dönelim."

"Ama başka bir şey bulursam?" Deri bir ceket uzandım. "Bu güzellik gibi!" Ceketini kendime çekip, yıpranmış kumaşını ellerimle okşadım.

"Tamam," diye homurdandı Finn. "Dön."

Sırıttım. "Sana bakmıyorum."

Rafin diğer tarafına dolaştı, rafın üstünden bana dik dik bakarak, fermuarını açtığını duyduğumda göz teması kurdu. Cesaret oyununu kaybettim, kızarak başka yere baktım, o pantolonunu indirirken. Pantolonunu giymeden önce diğerlerine salladığını duyabiliyordum.

"Bunlardan bir hastalık kapacağım galiba."

"Bu kostüm, eski jambonlu sandviç değil," dedim, dudaklarımı yalayarak ve arka dönerek. Hiçbir şey göremiyordum ama bu *hayal etmemi* engellemedi.

"Kokudan anlaşılmıyor," diye homurdandı, titriyormuş gibi yaparken pantolonunu çekip giydi. Koridorun sonuna kadar yürüyerek pantolonunu gösterdi. "Ee?"

Kahretsin, çok iyi oturmuş. *Gerçekten* çok iyi. "Gömleği unuttun," dedim ve gömleği ona fırlattım.

Sinirlenerek burun deliklerini genişletip, gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

Alt dudağımı ısırdım, gömleğini çıkarmasını ve benim seçtiğim gömleği omuzlarına atmasını izledim. Heykel gibi omuzlarından, göğsündeki kasların kesiminden, karın kaslarının belirginliğinden gözlerimi alamadım. Her santimi dalgalanıyordu... Tanrım, burası çok mu sıcak?

Yine arka döndüm, o gömleğin düğmelerini iliklerken zorlukla yutkundum. Dikkatimi dağıtmak için eğildim ve eski kostüm takılarının olduğu bir kutuyu karıştırdım, birkaç çift kol düğmesi olan küçük bir kutu aldım.

Tek düşünebildiğim Ro'nun müstehcen fantezileriydi. Ona bunu anlatana kadar beklemeliyim! Tekrar döndüğümde Finn gözlerime çarptı. O da deri ceketini giymişti.

"James Dean'e benziyor muyum?" dedi.

Kostüm rafına yaslanıp koyu saçlarını eliyle tararken ağzım kurudu. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, kol düğmesi kutusu elimden düşüp Finn'in ayaklarının yanına saçıldı.

"Oh, lanet olsun... üzgünüm," dedim, o benim için onları almak için diz çöktüğünde.

"Bunun gerçek safir olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu ve kol düğmelerinden birini bana incelemem için uzattı.

"Neden safir olduğunu düşünüyorsun?"

Omuz silkti. "Gözlerinin rengiyle aynı."

Onun sözleri yüzümü kızarttı. Kol düğmesine uzanırken ona bakmamak için başka bir yere bakmaya çalıştım. Elim onun eline değdiğinde donakaldım. Gözlerimiz sonsuz bir an boyunca birbirine kilitlendi, etrafımızı gerginlik sardı. Elastik bir iplik gibi gerildi, bizi birbirimize çekmeye çalışıyordu.

Şuşt. Güm.

Finn ayağa kalkarken kapıya baktım. Nefesimizi tutarak, uzun bir sessizlik içinde bekledik, ama kimse yoktu.

"Kostüm dükkânına dönmeliyim," dedim, o an geçince kendimi garip ve utanmış hissederek.

"Evet, ben de..." O gömleğini çekiştirdi. "Bunu değiştirmeliyim."

"Tekrar teşekkürler," dedim. Sandalyeye bile uğramadan, yanaklarımın kızardığını görmeden kapıdan dışarı fırladım.

FINN

Flying J Diner dışarıdan bakıldığında tam bir batakhane gibi görünüyordu. Bu özelliği hoşuma gitmişti. Takım elbise ceketimi arabada bıraktım — böyle bir yerde ona gerek yoktu — ve ön kapıdan içeri girerek soğuk bir klima dalgası çarptı.

"Oturun!" Orta yaşlı bir garson, servis yaptığı masadan başını kaldırmadan omzunun üzerinden bana bağırdı.

Geçen yıl kardeşlerimle birlikte yer tuttuğumuz köşe masasına doğru ilerledim. Her hafta öğle yemeğinde buluşur, iş ve aile meselelerini konuşurduk. Yeri seçme sırası bana geldiğinde, her zaman havaalanı yakınındaki otoyolun kenarındaki bu küçük lokantaya giderdik.

Connor San Francisco'dan uçarak gelir, Liam da VeriTV Stüdyoları'ndan gelirdi, ikisi de pek şikayet etmezdi, bu da hoşuma giderdi. Buraya gelmeye, geçen yıl Violet ile aramızdaki skandal patlak verdiğinde başlamıştık. Hollywood'un olağan karmaşasından yeterince uzaktaydı, paparazzilerin ilgisini çekmiyordu.

Kardeşlerimle rahatça yemek yiyebilmek için çamur bile yerdim, ama yemekler gerçekten çok lezzetliydi. O zamana kadar bu küçük restoran zincirine bayılmıştım ve Reuben sandviçlerine doyamıyordum.

"Selam," dedi Connor, yanıma oturarak. Bu öğle yemeklerinde genellikle olduğundan daha rahattı, kot pantolon ve güzel bir gömlek giymişti.

"Neredeydin?" "Grace

okul gezisine çıktı."

"Şimdiden mi? Okul daha yeni başlamadı mı?"

"Müzede özel bir sergi var, öğretmen çocuklar sergi taşınmadan önce görsünler diye götürdü."

"İyi bir şey var mı?" diye sordum.

Omuz silkti. "Mercan resifleriyle ilgili bir şey. Çoğu çocuğun anlayamayacağı bir şey. Grace'in en çok heyecanlandığı kısım, otobüste Kenny'nin yanına oturabilmesiymiş. Anlaşılan, *Run 'n' Gun* partisi sonrası hâlâ onun gözünde iyisin. Hediye hoşuna gitmiş galiba."

Violet'in çerçeveli bir postere imza atması için epey uğraşmak zorunda kaldık. Fotoğrafımız magazin dergilerine manşet olduktan sonra pek konuşmamıştık ve ona ulaşmak biraz garip geldi ama yeğenim için olduğu için kabul etti. Kabul etmem gereken başka şeyler de vardı, örneğin bir sonraki filminde dikkatlice müzakere edilmiş bir kredi limiti gibi, ama en azından bunların hiçbiri beni magazin dergilerine geri döndürmeyecekti.

"Tabii ki öyle oldu. En sevilen amca sıralamasında bir puan aldım. Liam dikkatli olsun."

Büyük kardeşimden bahsetmişken, Liam ön kapıdan içeri girip doğruca bize doğru geldi. "Annem seni arıyor," dedi, telefonuna bakarak.

Gözlerimi devirdim ve annemin gerçekten bana mesaj attığını görmek için kendi telefonuma baktım.

"Öğle yemeğine çıkacağını söylemedin mi?" diye sordu, Connor'ın yanındaki koltuğa oturarak.

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne? Onu da getirmemi mi istedin?"

Liam yüzünü buruşturdu, haklı olarak. Kardeşlerimizin öğle yemeği kutsaldı. Üçümüzden başka kimse davet edilmezdi, asla. "Hayır."

"Sete döndüğümde onu görürüm," dedim.

"Bu arada annem nasıl?" diye sordu Connor. "Bir aydır ondan haber almadım."

"Neden ona sormuyorsun?" Liam'ın yönüne başımı çevirdim. Annem şu anda onun Studio City'deki malikanesinde kalıyordu. Annem çantalarını alıp kapısına geldiğinde bana hemen mesaj atmadığı için bir kısmım hala kızgındı. En azından o zaman konferans odama girip onu bulmadan önce birkaç saatlik bir uyarı sürem olurdu.

Liam yüzümdeki ifadeye sinirlenerek, "Haftalardır bana ters ters bakıyorsun. Sana söyledim, haber vermedim çünkü zaten *bildiğini* sanmıştım! Bu senin filmin. Annemin tarih danışmanı olarak işe alındığını neden bilmeyesin ki?" dedi.

"Biliyorsam neden sana söylemedim?"

"Çünkü bu senin şaka anlayışın olurdu," dedi Liam.

Başımı salladım. Şaka yapmaya veya kardeşlerimle dalga geçmeye ilk başlayan ben olabilirim, ama annem söz konusu olduğunda değil. "Bunda komik olan hiçbir şey yok."

"Ülkedeki onca uzman varken, asistanının annemi bulmasına hala inanamıyorum," dedi Connor, menüye bakarak.

Bu gerçekten kaderin acı bir şakasıydı.

"Bize onun geleceğini söylemeliydin," dedim ona.

"Bana da zar zor haber verdi," dedi Connor, biraz kızgın bir şekilde. Duygularını iyi saklıyordu ama burun deliklerinin genişlemesinden hala sinirli olduğunu anlayabiliyordum. Annem, çocukluğumuzdan beri hepimiz arasında Connor'a en yakın olan kişiydi.

Kötü günlerinde saatlerce karanlık odada onunla oturan oydu. Ona su ve sandviç getiren, duş alması için onu ikna eden oydu. Ona karşı gösterdiği sabır beni gerçekten hayrete düşürüyordu. Tanrı biliyor, ben bunu başaramazdım.

Annemi seviyordum, ama çocukluğumun büyük bir kısmını, onunla ilgilenmesi gerekenlerin biz olmamasına rağmen çoğu zaman onunla ilgilenmek zorunda kalmamızdan dolayı hayal kırıklığı içinde geçirmiştım. Gerçek hayatın televizyondaki aile dizileri gibi olmadığını biliyordum, ama üç erkek çocuğun kendi kendilerini yetiştirmeleri ve hayatta kalmak için mücadele etmeleri de olmamalıydı.

"Çok heyecanlandığından söylemeyi unuttuğunu söyledi."

"Bu iyi bir şey, değil mi? Yani, onun bir şeye bu kadar hevesli olması güzel," dedi Liam. Doğru, hepimiz enerjik ve heyecanlı, son araştırmasında öğrendiği ilginç bilgilerle coşan annemizi tercih ediyorduk. O, annemizin en iyi haliydi.

Ama bu asla uzun sürmedi.

Her ne zaman keyfi yerine gelse, ben de bir sonraki çöküşe hazırlıklı olmak için tüm zamanımı geçirirdim. Elbette, annem ilaç kullanıyor, terapistle gidiyor ve sonunda babamın bizi terk ettiği, onunla ilgili pek çok anının olduğu, büyüdüğümüz evden taşındığı için, çöküşleri eskisi kadar şiddetli değildi. Ama yine de bir sonraki çöküşe hazırlanıyordum.

Garson sonunda içecek siparişlerimizi almaya geldi. Geri gelmesini beklemek istemediğim için yemek siparişlerimizi de verdik.

"Neyse, soruna cevap vereyim," dedi Liam, Connor'a. "Annem iyi vakit geçiriyor gibi görünüyor. Günün sonunda bir araya geldiğimizde anlatacak bir sürü hikayesi oluyor. Ama yalan söylemeyeceğim, onun evde olması Mia ile aramızdaki ilişkiyi biraz zorlaştırıyor."

Ben de bu sözlere takılıp sııttım. "Yani, her düz yüzeyde seks yapmanı engelliyor mu demek istiyorsun?" Liam ve Mia nişanlanalı çok olmamıştı ve hâlâ "birbirlerinden gözlerini alamayan" aşamadaydılar.

Liam pipetinin ambalajını bana fırlattı. "Hayatını yaşa."

"Sen bir oda bul," dedim. "Oh, dur. Senin otuz tane falan var. Annenin olmadığı birini seç." Liam'la dalga geçmek her zaman eğlenceliydi, bu yüzden annemin onu de aynı derecede sinirlendirdiğini bilmek hoştu. Her gün sette olması, annemin

X ile tartışmasını dinlemek beni deliye çevirmeye başlamıştı. Başka birinin de bu gerginliği hissettiğini bilmek kendimi biraz daha iyi hissettiriyordu.

"Hayır, ama cidden," dedi Connor. "O kocaman evinde annemin olmadığı tek bir oda bile bulamıyor musun?"

"O dolaşmayı seviyor, tamam mı?" diye şikayet etti Liam.

"Mia'ya hızlı seks sanatını öğrenmesi gerektiğini söyle," dedim, Liam masanın üzerinden bana uzanırken gülererek, sanki yine ocukmuşuz gibi.

"Bana başlama," dedi Liam, koltuğuna geri yaslanarak. "ünkü kulaktan kulağa, bir yapımcının ihtiyaç duyduğundan çok daha fazla zamanını kostüm atölyesinde geçirdiğini duydum."

"Oh, gerçekten mi?" Connor, kaşlarını bana doğru hareket ettirerek sordu. "Orada neler oluyor?"

"ok çalışmak dışında mı? Hiçbir şey."

"Yalancı," dedi Connor. "Kim o? Sevimli bir kostüm tasarımcısı asistanı mı? Başka bir aktris mi? Aktrisleri sevdiğini biliyoruz."

"Sanki," dedim. "Violet'le işler ters gittiğinde bu tür dramalardan yeterince payımı aldım. O postere imza atmaya razı olduğu için çok şanslısın."

"Mmm," dedi Connor, başını sallayarak. "Tamam, aktris değil o zaman. Ama biri var. Sahne tasarımcısı mı?"

"Set dekoratörü?" dedi Liam.

"Sa ve makyaj sanatçısı?" dedi Connor. "Sa perukcu ya da her ne deniyorsa."

Gömleğimin en üst düğmesiyle oynadım. "Öyle bir şey değil. Kostüm dükkanında çok zaman geçiriyorsam, sadece teslim tarihlerine dikkat ediyorum. Kostümler konusunda çok fazla detay var. Her şeyi döneme uygun hale getirmek tam zamanlı bir iş."

Connor masaya elini vurdu. "şu ifadeye bak. Yalan söylüyor!" Aslında o anda dişlerimi *sıkıyordum* ünkü

yalan söylediğimde yüzümden okunuyormuş, ama pislik kardeşlerim *bana bunun ne olduğunu söylemeyi hep reddetmişlerdi.*

Liam güldü. "Hadi ama dostum. Kim olduğunu söyle bize."

Aklım Sierra'ya gitti. Endüstriyel dikiş makinesinin önünde kumaş parçalarının üzerine eğilmiş, kızıl saçları tokadan kurtulup yüzünün yanlarına kıvrılmış hali. O zihinsel görüntüleri siktir et dedim. Telefonum masada titredi, tek kurtuluşum.

JILLIAN: PR yazısı ekranda belirdi. Telefonu aldım. "Alo?"

"Kardeşinle vakit geçirmeni bölmek istemem," dedi, "ama Milli yine iş başında."

Kaşlarımı çattım. Milli Blake, şehirdeki en popüler çevrimiçi dedikodu bloglarından biri olan *Rumorz'u* yönetiyordu. Violet'le çekilmiş fotoğraflarım viral olduktan sonra bana "Perde Arkası Yakışıklısı" lakabını takan blog yazarı da oydu. Yine iş başındaysa, bu hiç iyiye işaret değildi. Dişlerimi sıktım.

"Ne oldu?"

"Telefonuna bir dizi fotoğraf gönderiyorum," dedi Jillian. "Bunlar son bir saat içinde yayılmaya başladı. TMZ de az önce aldı."

Telefonumu kulağımdan uzaklaştırdım ve kendimin *ve... Sierra'nın* bulanık görüntülerine baktım. Onu eski kostümleri göstermek için depoya götürdüğümde, deponun penceresinden çekilmiş olmalıydılar. Birisi, dizlerimin üzerine çöküp ona manşet düğmesini incelemesi için uzattığım anı fotoğraflamıştı. Anında dehşet kapladı beni.

"Görünüşe göre..."

"Evlenme teklif ediyorsun," diye Jillian benim için cümlemi tamamladı. "Aynen öyle görünüyor."

Tanrım.

"Milli, gizli ilişkinizin geçmişini araştırmaya başladı."

Mideme bir ağırlık çöktü. Geçmiş mi? Geçmiş falan yoktu, çünkü ilişki de yoktu. Ama Violet'le de gerçek bir ilişki olmamıştı

—gözyaşlı aşk itirafları, fırtınalı kavgalar, kıskançlık krizleri yoktu—ama bu Milli'nin hepsini uydurmasına engel olmamıştı.

Dedikodu gazeteleri, onun uydurduğu saçmalıklarla aylarca beslendi. Bu, benim itibarıma ne yapacaktı? Sierra, bu hikayeyle medya kurtlarının önüne atılınca nasıl tepki verecekti?

"Hemen geliyorum," dedim. Halkla ilişkiler krizi stratejisini konuşmamız gerekiyordu. Hemen. "Birazdan görüşürüz."

Telefonu kapattım ve kardeşlerime baktım. "Gitmem gerek."

"Hey," dedi Liam, kaşlarını çatarak. "Başka her yerde iş önceliklidir, ama burada değil. Bunu biliyorsun."

"Fırtına kopmak üzere," dedim ve kabinden çıktım.

Liam'ın yüzü bulutlandı. Bu, çocukken işler ters gitmek üzereyken kullandığımız bir cümleydi. Annemin durumu kötüleşmiş, depresif bir dönemine girmiş olabileceği anlamına gelebilir. Ya da komşularımız çok meraklı davranıp bizi sosyal hizmetlere şikayet etmiş olabileceği anlamına gelebilir. Ya da çok önemli bir şeyin yapılmamış, imzalanmamış ya da halledilmemiş olabileceği anlamına gelebilir, çünkü biz lanet *olası çocuklardık* ve bazı şeyler gözümüzden kaçmıştı.

Belirli bir anlamı yoktu. Sadece kötü bir şey olduğu anlamına geliyordu. Acil bir şey. Ve bununla başa çıkmak için kardeşlerimin desteğine ihtiyacım vardı. Liam hemen pes etti.

"Sonra arar mısın?" diye sordu.

Başımı salladım, dönüp kapıdan çıkarken kimse itiraz etmedi.

FINN

Jillian, Sierra'ya bilgi vermeye fırsat bulamadan arabama binip ofise dönmüştüm. Açıklama devam ederken konferans odasına girdim.

Sierra, Jillian'ın tabletindeki fotoğrafları incelerken yüzünde şaşkınlık belirdi. Yaklaşınca fotoğrafları görebildim ve yüzümü buruşturmadan edemedim. Fotoğraflar o kadar büyütülmüş ki daha da suçlayıcı görünüyordu.

"Aman Tanrım!" Sierra neler olduğunu anlayınca haykırdı. "Göründüğü gibi değil..." Beni işaret etti. "O... Ben bilmiyorum... O evlenme teklif etmiyordu..."

"Kesinlikle değil," dedim.

Bana öfkeyle baktı ve tableti yere bıraktı. "Böyle söylemene gerek yoktu."
"O."

"Ne gibi?"

"Senin krallığındaki en aşağılık bir köleymişim gibi."

Gözlerimi devirdim. "Öyle demedim. Öyle bir yerde asla evlenme teklifinde bulunmayacağımı kastettim. Orası pis ve naftalin kokuyor." Tableti işaret ettim. "Bana *gerçekten* orada evlenme teklif edilmesini istediğini mi söylüyorsun?"

Kollarını kavuşturdu ve omuz silkti. "Kostümleri *çok* severim. Doğru kişiyle birlikte olsa, romantik olabilir."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Evlilik teklifinde 'biraz'dan daha fazlasını isterdim."

"Ne *olduğu* önemli değil," diye sözümüzü kesti Jillian. "Önemli olan halkın nasıl göreceği. Ve tepkiler çok büyük..."

Dişlerimin arasından nefes verdim. Nasıl yine bu duruma düşmüştüm?

"—ve gerçekten olumlu."

"Ne?" Sierra ile aynı anda söyledik.

Jillian bir haber makalesi açtı ve bana başlığı gösterdi. "*Seksi CEO Yine Saldırdı, Ama Bu Kez Gerçek mi?*" "Sen ve Violet, *Every Day*'in ön prodüksiyonu başlamadan birkaç ay önce ilişkinizi açıklamıştınız."

"O bir ilişki değildi," diye homurdandım, Sierra'ya bunu açıkça belirtmek için. "Arkadaşlık ve fayda ilişkisiydi. Başka kimseyle görüşmüyorduk ve programlarımız uyuyorsa, birlikte iyi vakit geçiriyorduk, hepsi bu."

"Ne romantik," diye alaycı bir şekilde mırıldandı Sierra.

"*Aynen* öyle," diye karşılık verdim. "Hiç romantik değildi, çünkü ikimiz de öyle olmasını istemiyorduk. Stres yok, drama yok, bağlanma yok. Aksini duyduğun her şey magazin dedikodusu. Zaten Violet ve ben, magazin dergilerinde kendimizi görmekten nefret ettiğimiz için resmi açıklamayı yapmadan aylar önce görüşmeyi bırakmıştık."

"Ama mesele şu ki, biz bu açıklamayı kamuoyuna yaptık ve şimdi bu fotoğraf ortaya çıkınca medya geri adım atıp zamanlamayla ilgili kendi sonuçlarını çıkarıyor. Ve Milli..."

O dedikodu meraklısı influencer yeni bir kariyere ihtiyaç duyuyordu!

"—evlilik teklifini sanki senin için önemli bir değişiklikmiş gibi haber yapıyor."

"Oh, evet," diye tersledim. "Çünkü hatalarımı anladım da? *Biz* Bunu halledeceğiz. Yarın bu konuyu açıklığa kavuşturacağız."

"Aslında bence yapmamalıyız," dedi Jillian. "Milli şimdiye kadar sadece iyi şeyler söyledi. Sierra'yı araştırdı ve senin birlikte görüldüğün diğer A listesindeki ünlüler gibi olmadığını karar verdi."

Sierra yüzünü buruşturdu ve sanki onu kırmışım gibi bana öfkeyle baktı. Ben hiçbir şey yapmamıştım!

"Ve bu teklif, senin yerleşik bir hayata geçtiğinin gerçek bir işareti olarak algılanıyor," diye açıkladı Jillian. "Ön prodüksiyon başladığından beri kulüplerde görülmedin."

"Çünkü çok meşguldüm!" Ve genellikle sadece finansman anlaşmalarını halletmek veya bir film için büyük bir ismi kapmak için oradaydım. Kulüplere gitmekten nefret ediyordum. "Bu çok saçma."

"Şu anda yayılan hikaye bu: Sen, iyi bir kızla tanışıp ona sıırıslıkam aşık olan, ıslah olmuş bir kötü çocuk."

Sierra yüksek sesle alay etti. "Kim böyle bir şeye inanır ki?"

"Aşk hikayelerini sevenler," dedi Jillian kuru bir şekilde. "Tasadüfen, bu bizim filmimize bilet almak isteyebilecek insanlarla aynı grup. Bu, daha önce hiç görmediğim bir PR fırsatı ve bunu kaçırmamalıyız. Hiçbir şey için olmasa bile, bu prodüksiyonun iyiliği için. Bu film çıkıncaya kadar nişanlı gibi davranmanız gerektiğini düşünüyorum."

"Kesinlikle olmaz!" Sierra başını şiddetle sallayarak bağırdı. "İnan bana, beni bu işe karıştıрма. Ben en kötü yalancıyım. PR ilişkisi kurup Finn'e aşıkmiş gibi davranamam."

Cevabının beni bu kadar incitmesine şaşırarak zorlukla yutkundum. Sadece cevabı değil, cevabı verme hızı da beni şaşırtmıştı. Ama sonunda kabul ettim. Halkla ilişkiler ilişkileri ancak inandırıcı olduklarında işe yarardı. Bunu satmak için kendini adanmış iki kişi gerekiyordu.

"Kimse bizim birlikte olduğumuza inanmaz," dedim. "Yeni bir aç bul."

Önümdeki boş ekrana bakarak, bu lanet olası e-postayı gönderebilmek için kelimeleri sıraya koymaya çalışıyordum. Ama hala bu saçma teklif ve halkın ilgisini çekmesi dikkatimi dağıtıyordu. Liam ve Connor'a basın bağlantılarını göndermiştim ve onlar da bana üzüldüklerini belirten mesajlar attılar.

Neden kaçtığını anlıyorum, yazmıştı Liam.

Connor ise sadece "*Eyvah*"

yazmıştı. Eyvah, gerçekten.

Bunu kafamdan atmaya çalıştım, ama işimle dikkatimi dağıtır dağıtmaz Jillian, fikrimi değiştirmek için bir e-posta daha gönderdi.

Ofisimin kapısı çalındı ve ben başımı kaldırdım. "Girin!" diye bağırdım, başka bir dikkat dağıtıcı şey arıyordum.

Sierra kafasını içeri soktu. *Kahretsin, o tür bir dikkat dağıtma değil*, diye evrene seslendim.

"Bir dakikan var mı?" diye sordu.

"Evet," dedim, bilgisayarımdan uzaklaşarak kapıdan içeri girip kapıyı arkasında kapattı. Sanki ilk fırsatta kaçmak istermiş gibi kapıya yaslandı.

Gözlerim vücudunda dolaştı. Kendimi tutamadım. Giydirdiği dökümlü hırka ve vücut hatlarını saran hali beni büyülemişti. Ben... Böyle düşünmemeliydim. Özellikle de bugün olanlardan sonra.

"Ne var?" dedim, istemeden sert bir sesle.

"Jillian'ın gönderdiği son e-postayı gördün mü?" diye sordu.

"Evet." Yeni bir şey söylemek yerine yine sahte nişan masalını anlatıyor mu diye bakmak için e-postayı açmışım. Bu sabahtan beri *Every Day* makalelerinin tıklanma oranındaki artış dikkat çekiciydi, ama üzerinde gerçekten düşünmeden e-postayı kapatmışım. "Ne olmuş ona?"

"Hepsini okudun mu?" dedi. "Yeterince okudum," diye mırıldandım.

"Ben hepsini okudum," dedi Sierra. "Erken ödöl haberleri ile gündeme gelen başka bir dönem draması olduğunu gördün mü?"

Gözlerim kısıldı. Hayır, o kadar okumamıştım. Kafamı bilgisayar ekranına çevirip e-postayı tekrar açtım ve göz gezdirdim.

"Armistice'e kadar geçen haftaları anlatan bir savaş draması," dedi Sierra, ofiste bana doğru yürürken. "Başrol oyuncusu ve yönetmeninin bir ilişkisi olduğu söyleniyor."

"Bu, onların reytinglerini *Every Day*'in üzerine çıkarıyor," diye cümlesini tamamladım, sonunda Jillian'ın e-postasının o kısmına gelmişim. Hayır, olamaz! Bu kabul edilemezdi. Sinir bozukluğu kanımda kaynıyordu. Bu gün gittikçe kötüleşiyordu.

"İki film de benzer bir dönemi anlatıyor," dedi Sierra. "Bizimki gibi sıradan bir dönem filmini izlemeyen seyirciler, büyük, gürültülü bir savaş filmi daha çekici bulabilir. Ve..."

"Lanet olası gösterim tarihini mi değiştirdiler?" diye bağırdım. Jillian, en önemli bilgiyi en sonuna saklamıştı.

"*Every Day* ile aynı hafta sonu," dedi Sierra. "Evet."

Elimi yumruk yapıp klavyeye vurmamak için kendimi zor tuttum. *Kahretsin!* "*Every Day*'i ertelemeliyiz." Artık gişe hasılatı için doğrudan rekabet içindeydik. Hafta sonunu erteleyebilir miydik? Elbette. Ama daha popüler bir türde vizyona giren başka bir büyük filmle rekabet etmek zorunda kalabilirdik.

Ve zaten, bu diğer yapımın da tekrar değişiklik yapmasını engelleyecek hiçbir şey yoktu. Bizimle rekabet etmek isterlerse, ederlerdi. Onlardan kaçmak çözüm değildi. İhtiyacım olan şey, insanların *Every Day* hakkında bir zamanlar benim ve Violet hakkında konuştukları gibi konuşmalarını sağlamaktı.

Lanet olsun. Bu sahte nişana ihtiyacım vardı. Sierra'ya ihtiyacım vardı.

"Tamam, bak," dedim. "Bunu senin için değerli hale getirebilirim. Jillian'ın PR planını kabul edersen, Ro için yeni bir Hart of Gold prodüksiyonunu finanse edeceğim."

ilk filmi *Every Day*'deki gibi bir bütçe vaat edemem, ama senaryo seçiminde söz sahibi olacak, kendisine uygun bir proje bulabilir. Yönetmenlik yapmayı ne kadar istediğini biliyorum. Bu konuda benimle işbirliği yaparsan, bunu onun için gerçekleştiririm."

Sierra'nın gülmesi beni şaşırttı.

Gözlerimi kısarak, "Ne komik?" dedim.

"Aslında buraya *sana* bir teklif sunmaya gelmiştim, ama devam et... söyle bakalım." Ona kaşlarını çatıttım. "Bana ne teklif edecektin?"

Sierra ellerini hırkasının ceplerine soktu ve biraz üzgün görünerek içini çekti. Bana doğru yürüdü ve ben masamın etrafından geçerken kalçalarının sallanışına bakmamaya çalıştım. "Jillian'ın eklediği makaleyi aç."

Makaleyi açtım.

"İşte," dedi Sierra, diğer yapımla ilgili fotoğraflardan birini işaret ederek. Savaş filmiydi. Fotoğrafa tıkladım. "Şu adam... O Trey Rollins. Eski sevgilim."

Eski sevgilisi mi? Çenem gerildi.

"Bir süre çıktık, ama bir gün birdenbire ortadan kayboldu," diye açıkladı Sierra, ses tonunda açıkça rahatlık yaratmaya çalışsa da, sesinde bir acı duyabiliyordum. "Hiçbir uyarı, hiçbir açıklama. Öylece hayatımdan çıktı."

"Bu sektörde ne iş yapıyor?" diye sordum. Onu teselli etmek için bir şeyler söyleme ihtiyacı duydum ama ne söyleyeceğimi bilemedim. Yine de içimde onu korumak isteyen bir his uyandı. Sierra'yı şu anda burada daha iyi hissettiremeyebilirdim ama en azından o adamın Hart of Gold'un prodüksiyonlarına bir daha adım atmamasını sağlayabilirdim.

"Dublör," dedi Sierra. "Her neyse, önemsiz bir şey ama o her zaman çok rekabetçiydi." Kollarını kavuşturdu. "Aynı alanda çalışmıyoruz bile ama her zaman benden üstün olmaya çalışırdı. Mesela ben bir projeye girersem, benim için mutlu olamaz, gidip daha büyük ve daha iyi bir projeye girerdi."

daha büyük ve daha iyi bir iş bulmak zorundaydı. Bir saniye önce ortakmışız gibi davranır, bir saniye sonra çalıştığım filmle ilgili alaycı sözler söylerdi."

"Gerçek bir mücevher gibi," diye mırıldandım.

"Dürüst olmak gerekirse, geriye dönüp bakınca, onun tavırlarıyla uğraşmak çok yorucuydu." "O zaman hayatından çıkararak sana bir iyilik yapmış oldu."

Yumuşak, gülünç olmayan bir kahkaha attı. "Öyle düşünürsün, değil mi? Beni terk etmesi, artık onun saçmalıklarından kurtulduğum anlamına gelir, değil mi? Ama o pislik herif, Instagram'da bir gönderide beni etiketledi."

"Ne tür bir paylaşım?" diye sordum, her geçen saniye o adamdan daha çok nefret ederek.

Omuzlarını silkti, başını salladı. "Sadece o savaş filminin setinde kahraman gibi poz verdiği bir fotoğraf, ama altındaki yazı..." Yumruklarını sıktı. "Diyor ki, 'Gerçek risklerin olduğu bir filmde çalışmak güzel. *Every Day Is Sunday*'in gerçek cesaret ve tutku karşısında nasıl duracaklarını görmek için sabırsızlanıyorum.'"

Yanağındaki bir kas seğirdi. Bu adamda ne bulmuştu ki? "Sanırım filmlerimiz arasındaki rekabeti kullanarak kafama girmeye çalışıyor." Bana küçük bir gülümseme attı. "Her neyse, onun filminin bizimkini yenmesine izin veremem."

Öncelikle, Trey'in bu kadar geç bile olsa işini alenen baltalamaya çalışmasına lanet olsun.

Ama ikincisi, bu benim için mükemmel bir fırsattı. "Öyleyse," dedim. "Görünüşe göre *sana* iyilik yapan ben oluyorum." Bu sefer Sierra'yı ikna etmek için hayatımı feda etmek ya da o lanet RevX enerji içeceğini içmek zorunda kalmayacaktım. "Ona gününü gösterelim."

"Oh, çok geç," dedi Sierra, bana kendini beğenmiş bir gülümseme atarak. "Ro için bu anlaşmaya kesinlikle sadık kalacağım. Yalan söylemek ve sahte bir ilişkiyi sürdürmek zorunda kalacaksam, bundan iyi bir şey çıkarmalıyım."

"İyi bir şey mi?" dedim. "Benim penthouse'uma taşınacaksın. Bundan daha iyi ne olabilir?"

"Pardon?" dedi Sierra, kaşlarını kaldırarak. "Taşınmaktan kim bahsetti? Jillian'ın e-postasında böyle bir şey yoktu."

"Henüz değil, ama onunla yeterince uzun süredir çalışıyorum, evet dediğimiz an, bunun onun gündemindeki bir sonraki madde olacağını biliyorum."

"Hala bunun neden gerekli olduğunu anlamıyorum."

Onu meydan okurcasına baktım. "Her şey görünüşle ilgili, Sierra. Neden benim nişanlım Beverlywood'da sıradan bir yerde yaşasın ki?"

"Orta halli mi?" diye hemen alınganlık gösterdi. "Benim evime..."

"Sade, sıradan, ikinci sınıf mı?" dedim, sinirli yüzüne sırtarak. "Hiç de değil, nişanlım."

SIERRA

“Asla bilemezsin,” dedi Ro, Finn’in bu sabah eşyalarımı toplamak için gönderdiği nakliye kamyonunu takip ederken eski arabamın yolcu koltuğundan. “Birlikte yaşamak o kadar da kötü olmayabilir. Belki ve Finn iyi anlaşırsınız.”

“Yakın mesafede mi?” dedim, gözlerimi devirerek. “Birbirimizi öldürmezsek şanslıyız.”

Finn’in dairesine taşınmayı bu hafta sonuna kadar ertelemiştim, ama Jillian ve onun sihirli PR planına göre, artık erteleyemezdim. Bu nişanı tabloidlere satmak istiyorsak, Finn ve benim birlikte görülmemiz için fırsatlar yaratmamız gerekiyordu ve görünüşe göre - korkunç bir şekilde - bunu birlikte yaşarsak daha kolay olacaktı.

“Hala, Behind-the-Scenes Beefcake ile nişan skandalına karıştığını sindirmeye çalışıyorum,” dedi Ro. “Neden ben hiç magazin haberlerine çıkmıyorum? Senden çok daha fazla keyif alırdım! İş çıkışı takılmaya başlamam lazım.”

“Hiçbir şeye bulaşmak istemiyordum,” diye ısrar ettim. “Bu nişana da. Ve kesinlikle onunla birlikte yaşamaya da.”

“Nerede yaşıyor?” diye sordu Ro, otoyola girerken.

"Silver Lake," dedim, başparmağımı direksiyona vurarak. Büyük, şık penthouse dairesinde. Adresi verdiği anda araştırmıştım. "Muhtemelen onun evindeki tozu bile ödeyemem."

"Muhtemelen evinde toz bile *yoktur*," dedi Ro. "Doğru. Bunun için çalışanları var."

Ro güldü. "Sanırım artık onun adamlarından birisin."

"Onun adamlarından biri *değilim*. Ya da onun adamı.

Ya da her neyse."

"Onun evinde yaşayacaksın," diye hatırlattı Ro. "Bu seni önemli biri yapar. En azından onun ev arkadaşı."

İnledim ve nakliyecilerin yanında kalmak için şeridi değiştirdim. "Biliyorum! Bu çok garip!"

"Ama hey..." dedi Ro. "Artıları da var. İşine daha yakın olacaksın, böylece benzin masrafın azalacak ve trafikte daha az zaman kaybedeceksin."

"Doğru."

"Trey ve filmini görmezden gelebilirsin."

"Evet."

"Ve Finn çok seksi..."

"Bunu onun için yapmıyorum," dedim, sözünü keserek.

"Öyle demedim. Ama göz alıcı birinin elinin altında olması kesin bir avantaj, sence de öyle değil mi? O ne?" dedi, koltukların arasındaki konsolda bıraktığım mavi kadife kutuyu işaret ederek.

"Finn'in gönderdiği nakliyecilerle birlikte geldi," dedim. "Henüz açmadım."

"Neden? Adam sana bir mücevher kutusu göndermiş. Hemen açıp bakmalısın." Ro kutuyu eline aldı ve nefesini tuttu. "Oh, bu senin sahte nişan yüzüğün mü?"

Yüzümü buruşturdum. "Muhtemelen. Öğrenmeye korkuyorum. Bir erkeğin bana ilk kez böyle bir yüzük verdiği zamanın biraz farklı olacağını hayal etmiştim."

"Aman Tanrım, bu bir Veritique! Açmalısın." Ben

burun kıvırdım. "Onun ne olduğunu bile

bilmiyorum." "Özel. Pahalı. Aç şunu."

"Hayır."

"Belki de açıp beğenmekten korkuyorsun," dedi Ro, kutuyu konsola geri koyarak.

Burnumdan soludum. "Şüpheli." Finn benim hakkımda neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. Mücevher zevkimi nasıl bilebilirdi ki, hem de özel bir marka olmazdı.

"Biraz beğeneceksin bence. Finn'i biraz beğendiğin gibi."

"Hayır," dedim, *P* harfini sertçe vurarak, kendimi inkar adındaki çukurda yaşadığımı çok iyi bilerek.

"Dürüst ol," dedi Ro. "Onu birazcık bile sevmeseydin, bunu kabul etmezdin. Ve ona ilgi duyduğunu zaten biliyoruz."

"Toplumun standartlarına göre çekici dedim." "Sen de toplumun bir parçasısın."

Uzun, yavaş bir nefes vererek homurdandım. Tamam, peki, onu çekici buluyordum. Kim beni suçlayabilirdi ki? Finn canavar gibi *görünmüyordu*. Sadece öyle davranıyordu. Ara sıra.

"Şaka bir yana," dedi Ro, "Umarım tüm bunlardan sadece lüks bir çatı katı tatili elde etmekle kalmazsın. Trey'e dersini vermek istediğini biliyorum, ama Finn'in seni ne kadar sinirlendirdiğini de biliyorum."

"Şey..." dedim, hareket eden kamyonu çıkışa kadar takip ederek. "Daha önce bir şey söylemek istemedim, çünkü senin garip hissetmeni istemedim. Ya da beni bu anlaşımdan vazgeçirmeye çalışmanı."

"Mm-hmm," dedi Ro, bana şüpheyle bakarak. "Planlar yapıyormuşsun gibi geliyor."

"Birazcık. Sana ilk başta bu fikri reddettiğimi, ama sonra Trey yüzünden fikrimi değiştirdiğimi anlattım. Söylemediğim şey, Finn'le bu konuyu konuşmaya gittiğimde onun da fikrini değiştirmiş olmasıydı, ama beni ikna etmesi gerektiğini düşünüyordu."

"Peki... ne teklif etti?"

"Eğer onun için bunu yaparsam, Hart of Gold prodüksiyonunu yönetmeme izin vereceğini söyledi."

"Ne?" Ro o kadar yüksek sesle konuştu ki kulak zarım patlayacaktı. "Dalga geçiyorsun!" Koluma yapışp beni salladı. "Sierra! Şaka yapıyorsun, ciddi olamazsın."

Kıkırdandım. "Bu konuda şaka yapmam." "Gerçekten öyle mi dedi?"

"Evet, söyledi. Ve tabii ki ben de evet dedim." Böyle bir hareket Ro'nun hayatını tamamen değiştirebilirdi.

Ro'nun yüzü ağlayacakmış gibi buruştu. "Sen en iyisin, bunu biliyor musun?"

"Biliyorum. Ağlama."

"Ağlamıyorum," dedi, sesi boğuktu. "Finn'in şimdiye kadar sahip olduğun en iyi oda arkadaşı olmasını sağlayacağım. Ve sana zorluk çıkarmayacağından emin olacağım."

"Yoksa seninle uğraşmak zorunda kalır?"

diye alay ettim. "Evet. Ve ben senin kadar

iyi olmayacağım." "Ben iyi değilim."

Ro mırıldandı. "Sen çok nazıksın. Özellikle de seni hiç hak etmeyen Trey gibi eziklere karşı."

Gözlerimi devirdim. Trey birçok konuda çok rekabetçiydi, özellikle tartışma konusunda, ve ben onu kazanmasına izin vermeye alışmışım çünkü

dürüst olmak gerekirse, o kadar da umursamıyordum. Yine de tek yaptığım Finn ile tartışmak gibiydi.

Sanırım bu, Trey'den farklı olarak, bir parçamın Finn'le tartışmayı *sevdiği* anlamına geliyordu. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum, ama neredeyse bunu iple çekiyordum. Aramızda, kendimi zevk almaktan alıkoyamadığım bir enerji vardı.

"Burası olmalı," dedi Ro, nakliye kamyonu devasa bir kulenin dibindeki otoparka girerken.

"Öyle görünüyor," dedim ve ziyaretçi park yerine park ettim. Bir an için ikimiz de orada oturup devasa gri yapıyı hayranlıkla seyrettik.

"Çıkalım mı?" diye sordu Ro.

"Sanırım," dedim ve motoru kapattım. Ro beni binanın lobisine kadar takip etti. Kapıcı beni beklediğini söyledi. Nakliyecilerin kutuları yüklemeye başlaması için asansörlerden birini çağırdı ve beni başka bir asansöre yönlendirdi.

Finn'in gönderdiği anahtarlığı kullanarak çatı katındaki daireye girdim. En üst kata vardığımızda, tek bir kapının olduğu bir koridora çıktık.

"Sanırım komşularını pek tanıyamayacaksın," diye şaka yaptı Ro.

"Çalayım mı?"

Ro başını salladı. "Artık burada yaşıyorsun." Ve bununla birlikte kapı kolunu tuttu ve itti. Kapı açıldığında karşımıza lüks bir dünya çıktı. Her şey beyaz mermer, koyu renkli ahşap zeminler ve parlak cam pencerelerden oluşuyordu.

"Beklediğimden bile daha güzel," diye fısıldadı Ro.

İçeri girdik. Ev tertemizdi. Zemini çizmekten korktuğum için ayakkabılarımı çıkardım.

"Ya bu adam çılgın temizlikçiler çalıştırıyor ya da tam bir temizlik delisi," dedi Ro. "Kahve masasındaki kitaplar bile mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş."

Onun mağazada kumaş rulolarını düzenlediğini hatırladım. Kesinlikle temizlik delisi.

Daha çok model ev gibi görünüyordu. Çok güzeldi, ama burada gerçekten birinin yaşadığını kanıtlamak için birkaç resim, taze kesilmiş çiçekler ya da kanepeye atılmış bir battaniye falan olabilirdi.

"Beni arıyorsan, burada, ağzımı yerden kaldırmaya çalışıyorum," dedi Ro, manzarayı görmek için devasa pencerelere doğru yürürken.

Cevap veremeden, nakliyeciler ilk kutularımı getirerek geldi. "Bunları nereye koyalım?"

"Oh, şey..." Finn bana misafir odasında kalacağımı söylemişti, ama bu evde o odanın nerede olduğunu bilmiyordum. "Buraya koyun sanırım." Kutuları oturma odasının ortasına bıraktı ve diğerlerine doğru yola çıktı. Sabah aceleyle paketlediğim bozulabilir gıdaları içeren bir kutuyu aldım — çoğu Ro'nun laktoz intoleransı nedeniyle asla yemeyeceği süt ürünleriydi — ve Finn'in şık mutfağına taşıdım. Elimizi kolumla kapattım, kapı koluna parmak izi bırakmamak için dikkatli bir şekilde buzdolabını açtım ve süt, peynir ve yoğurdu raflara yerleştirdim. Düzgünce dizilmiş yulaf sütü ve vitaminli su şişelerine bakarak, Finn'in mükemmel düzenini bozduğumu anladım.

"Süt ürünleri buraya konmaz."

Nefesimi tuttum, dönünce neredeyse kafamı buzdolabına çarpıyordum. Finn, benim eski iki yüzde yağlı süt kartonuna küçümseyerek baktı. "Çekil," dedi, beni kenara iterek, her şeyi düzeltirken homurdanıyordu. Yoğurt kabını açtı ve kokladı. "Bu hala iyi mi?"

"Bugün son kullanma tarihi geçiyor." Onun elinden kapıp aldım. "Ben hala yiyorum."

Buzdolabında son kullanma tarihi geçmiş ürünlerin olması onu dehşete düşürdü ve ben kabı yerine koyarken etrafını temizledi.

"Biyolojik tehlike değil ki," dedim, gözlerimi devirerek. "Olsa da olur."

"O zaman kendime bir raf almalıyım."

"Böylece şüpheli gıda ürünlerini daha fazla getirebileceksin, değil mi?" Bana somurtarak baktı. "Hayır. Ne istediğini bir liste yap, ben de hizmetçiye, canlıya yakın olmayan ürünleri bulmasını söylerim."

"Kendi yemeğimi kendim alabilirim." Buzdolabına daha fazla şey koydum ve o hemen yerlerini değiştirdi. "Bir ilişkinin uzlaşma olduğunu biliyorsun, değil mi? Sahte bir ilişki bile olsa."

"Peki, bu uzlaşma nasıl? Sen buzdolabımdaki her şeyi kirletmeyi bırak, ben de akşam yemeğini pişireyim." Beni mutfaktan kovdu.

Bu iyi bir anlaşma mıydı? Bir yandan, kendim hazırlamak veya sipariş etmek zorunda kalmayacağım yemeği reddedemezdim. Öte yandan, yemek yapmayı biliyor muydu ki? Yemek zehirlenmesi mi olacaktım? Belki yoğurtla idare etsem daha iyi olurdu. Henüz bozulmamıştı, *sadece...* sınırdı. Başka bir kutu yiyecek aldım. "Ama daha var..."

Finn kutuyu elimden kaptı. "Ben hallederim. Sen gidip geri kalanları boşalt."

Gözlerimin arkasında gergin bir baş ağrısı hissederek arkamı döndüm. "O da ne böyle?" diye bağırdım, geniş gözleri, sivri kulakları ve kırbaç gibi kuyruğu olan tüysüz, buruşuk bir şey yanımdan sürünerek geçti.

SIERRA

Ro yanıma gelip kahkahayla güldü. "Gremline benziyor!" Finn'e baktı. "Gece yarısından sonra ona yemek verdin mi?"

Finn mutfak adasının etrafında dolaştı, buruşuk deri yığını ayaklarının dibine oturdu. Onu kollarının arasına aldı, etli derisini okşadı. "Bu bir Sphynx kedisi," dedi, kediyi mükemmel bir şekilde taklit ederek gözlerini kısarak.

"Tıbbi bir sorunu var gibi görünüyor," dedi Ro.

"Bu tüysüz bir kedi," diye homurdandı. "Böyle görünmesi normal."

"Bir kedin var." Bu bir soru değildi çünkü kediyi görebiliyordum, ama aynı zamanda kedi idi. "Nasıl kedin olduğunu bilmiyordum? Ya alerjim olsaydı? Bu ilişkimizi bitirirdi."

"Alerjin var mı?" Gözleri hala kedi taklidi yapıyordu. "Hayır, yok. Ama senin kedin var."

"Evet, bunu zaten belirttim." Kaşlarını çatması alnını kırıltırıyordu ve ben onların ne kadar birbirine benzediğini belirtmek istemedim.

"Neden bilmiyordum? Kimse bilmiyor mu?" Kediden bahsetmeyi gerçekten kesmem gerekiyordu, ama şoktaydım.

Gözlerini devirdi ve tekrar daha insan gibi görünmeye başladı. "IMDB sayfasında yazmıyor ama sır olarak saklamıyorum."

"Belki de saklamamalısın," dedi Ro.

Başımı eğip kediye inceledim. Gerçekten de gremlin'e benziyordu. Ama Finn'in evinin tertemiz haline bakılırsa, kedi tüyleriyle uğraşmak istemeyen biri olması hiç de şaşırtıcı değildi. Her ne kadar onun bir evcil hayvan sahibi olacağını hayal edemesem de, bu tür bir evcil hayvan seçmesi mantıklı geliyordu. Bir sonraki söyleyeceği şey, hobisi olduğu olacak.

"Bilmiyorum," diye devam etti Ro, "biraz sarkık görünüyor. Belki ilaca ihtiyacı vardır? En azından veterinere götürmelisin."

"Lord Meowington III mükemmel durumda," dedi Finn, açıkça alınmış bir şekilde. "Organ eti ve bütün balıkla beslendiği için."

"Meowington?" dedim. Aman Tanrım.

"Dikkatli ol," diye mırıldandı Ro, beni sertçe dürterek. "Yoksa onun çiğ diyetine eklenebilirsin."

"Buna imkan yok," dedi Finn. "Vücudundaki tüm RevX onu öldürür." O, miyavlayan Lord Meowington III'ü de yanına alarak hızla döndü.

"Finn bana kedi sever biri gibi gelmemiştii. İlginç bir gelişme," dedi Ro. "Sence buralarda Lord Meowington I ve II de var mıdır?"

Tanrım, umarım yoktur. Finn ve onun şımarık kedisi bu kadar çekilmez olacaksa, Ro'nun yönetmenlik denemesinden daha fazlasını istemeliyim.

Sonraki bir saat boyunca Ro ve ben nakliyecilere yeni evimin adresini verdik. Finn, süt ürünlerime alınmış ve Lord Meowington'a tatlı sözler fısıldamış olmaktan vazgeçince nihayet bana misafir odasını gösterdi. Oda, hayatımda hiç kalmadığım pahalı bir otel odası gibi döşenmişti.

Finn'in mobilyalarını Beverlywood'daki dairede bırakmamı söylemesine şaşmamalı. Ikea'dan aldığım şifonyer buraya hiç yakışmazdı, birinin sokağa bıraktığı kitaplık ise hiç yakışmazdı.

Taşımacılar işlerini bitirince Ro'ya veda ettim, o da bana iyi şanslar diledi ve ben mutfaktaki şık ada tezgahına oturup Finn'in ocak başında uğraşmasını izledim. Akşam yemeği hazır olana kadar odamda bekleyebilirdim, ama orada kendimi yalnız hissediyordum. Onunla birlikte olmak daha iyi bir seçenek gibi görünüyordu, onunla birlikte olmak olsa bile.

"Ne?" diye sordu arkasına dönerek.

"Hiç," dedim, gözlerim onun gömleğinin kollarını sıvadığı yere kaydı, iki kaslı kolunu gösteriyordu. "Sana akşam yemeği yapacak bir erkek arkadaşın olmadığına şaşırdım."

"Var," dedi. "Ama nakliyecilerin ne kadar süreçlerini bilmiyordum, o yüzden adama bu gece izin verdim."

Tezgahın diğer ucunda Lord Meowington gerçek bir süveter giyyordu. Sanki bir yatın güvertesinden inmiş gibi görünen bu garip yaratığa baktım. Finn, onun önüne benim sahip olduğum en güzel tabaktan daha güzel bir tabak koydu ve o da hazırladığı çiğ organları yemeye başladı. Bu, Finn Lockhart'ın nasıl davranacağımı bilemediğim bir yönüydü. Görünüşe göre, pislik patronum tombul, tüysüz yaratıklara düşküdü.

"Yemek yapmayı biliyor musun?" Bu gerçeküstü andan dikkatimi başka yere çekmek için patladım. "Endişelenmeli miyim?"

"Bunu bana mı sordun? Son kullanma tarihi geçmiş süt ürünleri ile gelen sen mi?"

"*Bugün* son kullanma tarihi geçiyor!"

Önüme basit bir makarna tabağı koydu ve tadı gerçekten lezzetli olduğu için biraz etkilendim — taze domates ve fesleğen soslu tereyağlı sarımsaklı makarna. Ağzımı açtığımda "Şikayet etme" diye homurdandı.

"Şikayet etmeyecektim," diye mırıldandım, önüme koyduğu çatalı alıp bir ısırık denedim. Lezzetliydi ve açlıktan ölüyordum, bu yüzden şikayet etmem imkansızdı. Beni bir an izledi, sonra dönüp kendi tabağına yemek koydu. "Ee," dedi, karşımda oturup kedinin yemek yerken çıkardığı homurdanma seslerini tamamen

yemek yerken kedinin çıkardığı homurdanan sesleri tamamen görmezden geldi. "Jillian, bu nişanın şartlarını belirlememiz gerektiğini söyledi."

"Ne tür şartlar?" diye sordum. Oyuna katılmayı kabul etmişim ve yanına taşınmışım. Daha ne gerekiyordu ki?

"Sınırlar," dedi. "Böylece toplum içinde garip durumlara düşmeyiz. Nişanlandığımız için, tuhaf pozlarda fotoğraflarımız çekilmemeli."

"Bana uyar," dedim, tabağına bakan yüzünü inceleyerek. Çenesinde biraz sakal vardı, sanki bu sabah tıraş olmaya vakti olmamış gibi. Hoşuma gitti. Biraz sakal, biraz dağınıklık, ona yakışıyordu.

"PDA kesinlikle olmalı," dedi Finn, bana bakarak. Ben başımı çevirip onaylayarak başımı salladım. "Özellikle Jillian'ın bizim için ayarladığı üç röportaj sırasında."

"Biraz daha açık olman gerek," dedim. PDA pek çok anlama gelebilir ve bunları *onunla birlikte* düşünürken, göğsümde bir sıcaklık hissettim ve kendimi serinletmek için ellerimi soğuk mermere koydum.

"Sarılmak?" dedi.

"Evet," dedim, onun ifadesini inceleyerek. "Sorun

değil." "El ele tutuşmak?"

Başımı

salladım.

"Öpüşmek?"

Makarnayla boğulup öksürdüm ve tabii ki keten olan keten peçeteyi kapattım.

"Halka açık bir yerde küçük bir öpücük verebilmelisin," dedi.

"Yalan söylemede iyi olmadığımı söylediğimi hatırlıyorsun, değil mi?" Sarılmak ve el ele tutuşmak bir şeydi, ama öpüşmek? "Vücut dilim her zaman beni ele veriyor. Sahte bir öpücüğü sert ve garip görünmeden yapabileceğimi sanmıyorum. Yapmasak daha iyi olur."

"Başka nasıl inandırıcı oluruz?" diye sordu. "Biraz sert olursan, kamera karşısında alışkın olmadığınızı söyleriz."

"Ne romantik," diye mırıldandım, yine yemeğimi karıştırarak. "Peki ya yüzük?" diye sordum, cebimdeki küçük kutunun ağırlığını hissederek. Hala açmamıştım.

Finn omuz silkti. "Etrafta bulduğum bir şey. Bu yalanı satmaya yardımcı olur diye düşündüm. Halka açık yerlerde *bir şey* takmalısın, yoksa insanlar soru sormaya başlar."

"Başlangıçta nişan yüzüğü olarak mı düşünülmüştü?" diye merak ettim.

Finn gömleğinin yakasını çekerek düzeltti. "Hiç bilmiyorum. Sadece tozlanmak için duran bir aile yadigarıydı."

Bunu bu amaçla özel olarak almadığını öğrenince biraz rahatladım. "Peki, hayatım..."

"Hayatım!" Yüzümü buruşturdum. "Olmaz."

"Ne?" Finn bana kendini beğenmiş bir gülümseme attı. "Birkaç takma isim lazım. Sevgilim çok klas, eski Hollywood tarzı."

"Eski Hollywood mu? Öyle bir hava mı yaratmak istiyoruz?" diye burun kıvırdım. "Öyleyse sana bebek bebek diyeceğim."

Gözlerini devirdi ve homurdandı, "Ciddi ol."

"Öyleyim, şekerim."

"Peki, sevgilim hoşuna gitmediyse, ne demek istiyorum?" diye sordu.

"Bebeğim? Bebek?"

Burnumu kırıttırdım. "Kesinlikle bebek olmaz."

Düşüncelere dalmış bir şekilde çenesinin altını ovuşturarak mırıldandı. "Belki daha kişisel bir şey seçmeliyiz, kostümle ilgili bir şey olabilir."

Kulağa korkunç geliyordu. Bana "yüksük" mü diyecek? "Makas" mı? "Ne gibi?" diye sordum, cevaptan korkarak.

Omuz silkti. "Dikişçi? İplik ustası? Kumaş kraliçesi?"

Tanrım, seçeneklerim bunlarsa, gerçekten de parmak ucu *tercih* ederdim. Alnımı ovuşturdum. "Bu konuda berbatın."

"Cinderella?" diye önerdi. "Neden

Cinderella?"

"Bilirsin..." Elini salladı. "Çünkü o elbiseyi ya da her neyse onu artık kumaşlardan yaptı. Kuşları ve fareleriyle. O aslında kostüm tasarımcılığının öncüsüydü. Sonra peri anne gelip ona hızlı moda programını dayattı."

Kahkahayı bastım. "Neden daha önce böyle düşünmedim ki?"

"Gördün mü, Sindirella mükemmel," dedi ve bir mesaj attı. "Jillian bunu magazinlere sızdırabilir. Prensesimi, mükemmel eşimi bulduğumu söyleyebilir. Hayallerin gerçek oldu, tüm o saçmalıklar."

Bana Cinderella dediğini düşünerek gülümsememeye çalıştım. "Evet, saçmalık anahtar kelime."

Akşam olduğunda ve bu sahte ilişkinin sınırlarını belirlediğimizde, yorgunluktan bitkin düşmüştüm. Finn beni koridordan geçerek yeni yatak odama kadar eşlik etti.

"Akşam yemeği için teşekkürler," dedim, kapımın önünde durarak.

"Carlos yarın dönecek," diye beni rahatlattı, "böylece benim yemeklerime katlanmak zorunda kalmayacaksın."

"Carlos benim için yemek pişirmek zorunda değil."

"Adam yemek yapmayı seviyor," dedi. "Yapmasına izin vermezsen duygularını incitirsin. *Uzlaş*."

Ona gözlerimi kısarak baktım. "Tamam." Kapı çerçevesine yaslandım. Bir an için, randevudan sonra bırakılmış gibi hissettim. Finn'in ellerini ceplerine sokmuş, yüzünde bir gülümsemeyle

gölümseme izleri. Bana doğru eğiliyor muydu? Tanrım, gerçekten beni öpecek miydi? Henüz o tür şeyleri denememiştik, değil mi?

"Yüzüğü bir ara dene de sana uyduğundan emin ol," dedi, hayallerimi yıkarak. "Röportajlar sırasında düşmesini istemeyiz." Topuklarını döndü, omzunun üzerinden "İyi geceler, Sindirella" diyerek koridorda kayboldu.

"İyi geceler," diye mırıldandım, Lord Meowington'ın peşinden koridorda kaybolmasını izleyerek. Kedi durdu, geri dönüp bana keskin bir bakış attı. Evet, mesajı aldım. O şeyden uzak durmam gerek.

Garip hayal kırıklığını gizlemek için odama girdim. Finn'in beni öpmesini istememiştik, değil mi? Hayır... hayır, kesinlikle istememiştik.

Devasa dört direkli yatağın kenarına oturdum ve sonunda mücevher kutusunu açtım. Yüzük elbette muhteşemdi, ama aynı zamanda, onun bir aile yadigarı olduğunu söylediği düşünülürse, garip bir şekilde modern bir havası vardı. "Veritique, ha." Bu markayı hiç duymamıştım, ama Ro'nun coşkuyla bahsettiğine göre, önemli bir şeydi ve kesinlikle onun ikinci el alışverişlerinde bulunduğu bir şey değildi.

Sadece alışmak için parmağıma taktım ve yatağı uzandım, elmasın kesimine bakarken düşüncelerim Finn'e kaydı. Finn bana akşam yemeğı hazırlıyordu. Finn diz çökmüş duruyordu. Finn depoda gömleğini çıkarıyordu. Sonra zihnimdeki Finn gömleğinden çok daha fazlasını çıkarıyordu ve bu düşünceler beni çok müstehcen bir rüyaya sürükledi.

FINN

"Y Beni işe bırakmana gerek yok," dedi Sierra.

"Gerçekten götürmeliyim," dedim, cadde boşalana kadar bekledikten sonra "Birincisi, sen benim nişanlımsın..." "Sahte nişanlı."

"Bunu çok yüksek sesle söyleme. İkincisi, arabanın bir çukurdan sonra patlayacağından eminim."

"Sırf saçma sapan bir kaslı araba değil diye" diye şikayet etti, koltuğunda kıvrınarak.

Zaten işe bu kadar gösterişli bir arabayla götürülmekten şikayet etmişti. Ferrari Portofino'mun sahip olduğum en pahalı araba olmadığını kendime sakladım. Ona şikayet edecek başka bir şey vermeyelim. "Senin araban tekerlekli bir hurda yığını. Trafikte tehlike yaratıyor."

"Güvenilirdir," dedi. "Eski usul bir makine. Bir fırtınada bozulacak yüksek teknolojili bir şey değil," dedi, gösterge panelime dokunarak. "Bu şeyin Mars'a uçacak kadar çok düğmesi var."

"Eşyalara dokunma, Sindirella," diye homurdandım ve elini itekledim. Müziğimi istediğim gibi programlamıştım ve Bluetooth'um bağlıydı

ve onun karıştırmasına gerek yoktu.

"Bu düğmelerin hepsi ne işe yarıyor

ki?" "Kes şunu."

"Bekle, arabanın Wi-Fi var mı?"

"Evet."

"Aman Tanrım!" dedi. "Bu çok saçma." Bir düğmeye dokundu ve radyo açıldı. Gözleri parladı, yüzünde şaşkın bir gülümseme belirdi. "Country mi? O zaman..."

"Kes şunu."

"Dolabında kovboy çizimleri olduğunu ve hafta sonları line dansı yaptığını öğrenecek miyim?"

"Sanki vaktim var da." Boynumda bir sıcaklık hissedince radyoyu düzelttim. Eşyalarım dokunmasından hoşlanmıyordum, ama bana öyle gülümsediğinde hoşuma gidiyordu.

Başka bir düğmeye bastı ve telefonu Bluetooth'a bağlandı. Bir sinyal sesi duyuldu.

"Ro'dan yeni mesaj var," diye otomatik bir ses duyuldu.

"Tamam," dedi Sierra, biraz paniklemiş gibi. "Şimdi bunu nasıl kapatıyoruz?"

"Sana eşyalara dokunma demiştim," diye mırıldandım, yol ile onun kurcaladığı dokunmatik ekrana bakarak.

"Pardon, senin arabayı kullanmak için elektrik mühendisliği diploması gerektiğini bilmiyordum."

"Giirrrlll," otomatik ses, Ro'nun mesajını korkunç bir şekilde taklit ederek söyledi.

"Dur!" dedi Sierra, çılgınca düğmelere basarak. "Nasıl durduruyoruz?"

"Seks rüyaları hakkında ne derler bilirsin," otomatik ses mesajın geri kalanını okumaya devam etti.

Tanrım! diye düşündüm, Sierra'nın ellerini çekmeye çalışarak. Onunla arabada mahsur kalmışken duymam gereken bir şey değildi bu. Sierra'nın yüzü domates rengine döndü.

Sinyal tekrar bip sesi çıkardı.

"Ro'dan yeni mesaj var," otomatik ses tekrar söyledi. "Bağlantıyı kes!" Sierra bana neredeyse bağırdı.

"Elini çek!" Parmakları elimin arkasına değdi ve gözlerim kısıldı. Nişan yüzüğünü henüz takmamıştı. Belki uymamıştı? Ayar yapılması gerekiyorsa, magazin dergileri elini yakınlaştırmaya başlamadan önce bunu bir an önce halletmemiz gerekiyordu.

Sonunda Bluetooth'u kapattım. "İşte, mutlu mu?"

Sierra yolcu koltuğuna oturdu, yanakları hala gün doğumu kadar pembeydi. Gerginlik boğucu bir ağırlık gibi üzerimize çöktü. Ama artık arabada sessizlik hakim olduğu için, sonunda Ro'nun duyduğum mesajını düşünebilirdim. Kim hakkında seks rüyaları görüyordu bu kız? Neredeyse bir sonraki mesajı dinleyecektim.

Prodüksiyon sahasına vardığımızda boğazımı temizledim. *Odaklan*. Sierra'nın fantezilerini merak edecek zaman yoktu. Ödül adayı bir filmi pazarlamaya çalışıyordum. Bu film her şeydi ve hiçbir şey PR planını bozamazdı, özellikle de Sierra'nın seks rüyaları.

"Jillian'ın bu sabah ilk röportajı var," dedim. "İşten önce hallederiz, o da gün sonuna kadar yayabilir."

"Harika," dedi Sierra, arabadan inip beni takip ederek ofisten geçip röportaj odasına girdi.

"Merhaba," dedi Jillian, iki sandalyenin arkasında *Every Day Is Sunday* afişinin asılı olduğu küçük odaya girerken. Çekim için küçük bir kamera ekibi ayarlamıştı.

Sierra endişeyle etrafına baktı.

"Onlar burada yokmuş gibi davran," dedi Jillian, Sierra'nın koluna yapışarak onu bir sandalyeye oturturken saçlarını omzunun üzerinden düzeltti. Ben diğer sandalyeye oturdum. "Size birkaç soru soracağım. Filmle ilgili çok basit şeyler. Siz ikiniz birbirinize hayran hayran bakın, falan filan."

"Anladım," dedim, cazibemi bir ışık anahtarı gibi açarak. Sierra'ya gülümsedim. O da bana küçük, belirsiz bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Tamam," diye başladı Jillian. "Son birkaç aydır birlikte çalışmak nasıldı?"

Kamera yerine Sierra'nın koyu mavi gözlerine baktım. "İlham verici," dedim, sesim tüm samimiyetimle doluydu. "Sierra projeye çok yaratıcı bir bakış açısı getiriyor."

Kamera Sierra'ya döndü. O da kameraya göz ucuyla baktı. "Evet, iyiydi," dedi, sesi biraz yapmacık geliyordu.

"İyi mi?" Jillian, daha fazla bilgi almak için onu

teşvik etti. "Yani, gerçekten harika."

Yüzümü buruşturdum. Sierra kötü bir yalancı olduğu konusunda şaka yapmıyordu. "Bize iyi ve harika dışında daha fazlasını söylemelisin," diye mırıldandım.

Sierra kızardı.

"Ve şimdi bu kadar yakın çalıştıktan sonra, birbirinizin en büyük güçlü yanlarını nasıl tanımlarsınız?" diye sordu Jillian.

"Oh, bu kolay," dedim, Sierra'ya odadaki en göz alıcı kişiymiş gibi bakarak. "Sierra, birlikte çalıştığım en özverili insanlardan biri. Ve detaylara gösterdiği özen onu gerçekten farklı kılan şey."

"Şey... şey," diye başladı Sierra, sesi titriyordu. "Finn... Finn... şey... herkesi işine odaklamakta çok iyi, sanırım."

"Sanırım?" dedi Jillian.

Sierra bana bir bakış attı, sonra hızla başka yere çevirdi. "Yani, o her zaman düzenli ve bizim, şey... geride kalmamızı engelliyor," dedi, cevabını bulmakta zorlanırken yanakları daha da kızardı.

"Hey, bu bir iltifattır," diye gülerек, onun utangaçlığını sevimli bir şekilde geçiştirmeye çalışarak ona hafifçe dürttüm.

"Tamam, bir saniye ara verelim," dedi Jillian.

"Senin sorunun ne?" Ekip yeni çekim için hazırlanırken Sierra'ya fısıldadım.

"Ben mi?" Sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bana baktı. "*Senin* neyin var? Sahte çekicilik modun beni ürkütüyor."

Ona sert bir bakış attım. "İnsanların filmimizi izlemesini istiyor musun, istemiyor musun?" Jillian başka bir soruyla röportaja yeniden başlarken, yüksek sesle ve içtenlikle gülüyor gibi yaptım. Elimi Sierra'nın dizine rahatça koydum ve o, sanki refleks çekiciyle dizine vurmuşum gibi bacağını çekip uzaklaştırdı.

Ona gergin bir gülümseme attım, elimi olduğu yerde bıraktım ve gevşemesini umarak hafifçe sıktım.

"Biliyor musun?" dedi Jillian, röportajı kısa keserek. "Sanırım işe yarar şeyler var."

Başımı eğip ona *baktım*. Bunu internete koyarsak, insanlar Sierra'nın silah zoruyla tutulduğunu düşüneceklerdi.

"Ses kaydını alıp bunu podcast röportajına dönüştüreceğiz," diye düzeltti Jillian.

"İyi fikir," diye mırıldandım ve ayağa kalktım. "Sierra, biraz konuşabilir miyiz?" Başımı eğdim ve o da beni koridordan geçerek ofisime kadar takip etti. Kapıyı kapattım ve ona döndüm. Kollarını kavuşturmuş, ağzı sıkı bir şekilde kapalıydı. "Bir dahaki sefere bunu iyileştirmeliyiz. Ve sen de beni seni rehin almışım gibi davranmayı bırakmalısın. Her soruda dilin dolandı."

"Şey, belki de o tuhaf Prens Charming tavırlarını bıraksan bu kadar garip hissetmezdim."

"Finn 'The Face' Lockhart, on yıldan fazla bir süredir yarattığım kamuoyundaki imajım. Nexus Media ve Hart of Gold'un sözcüsü olduğumdan beri hep böyle oldum.

Nexus Media ve Hart of Gold'un sözcüsü olduğumdan beri hep böyle oldum. Tabloid gazeteler beni böyle görmek istiyor. Seni böyle görmek *istiyorlar*."

"Finn 'The Face' mi?" Kızın kaşları çatıldı, açıkça şaşırmıştı. "Neden onu görmek istesinler ki? Normal halin neyin var?"

Sözleri beni şaşırttı.

"İşe gitmem gerek," dedi Sierra, iki eliyle yüzünü ovuşturarak. "Bunu sonra konuşabilir miyiz?"

"Tamam," dedim, kapıdan çıkarken onu izleyerek. Hala onun gerçek halimi, yani sürekli işiyle uğraşan huysuz bir pislği sevmiş olabileceği fikrini sindirmeye çalışıyordum.

Kim o adamı sevebilir ki? Tabii, pislik olması gereken bir durumda işe yarayabilirdi, ama "Yüz"ü icat etmemin tek nedeni, gerektiğinde insanları etkileyebilmektir. Gerçek ben çekici değildi... Sierra Banks hariç, görünüşe göre.

"Sonra" geldiğinde, başrol oyuncularımızla bir sahneyi çekiyorduk. Tommy ve Evelyn'in, mafya barına ikinci ziyaretlerinin ardından gece geç saatlerde Boston sokaklarında yürüdükleri oldukça basit bir sahneydi. Sierra, çekimler arasında Shaw'un elbisesinde küçük düzeltmeler yapmak için ses sahnesinin kenarında duruyordu. Son yarım saattir onunla konuşmaya çalışıyordum, ama ne yazık ki annem onun dikkatini çekmişti ve telefonum durmadan çalışıyordu.

"Ne var şimdi?" diye bağırdım, Brenna'nın aramasına cevap vererek.

"Set tasarımı ekibi, Chisholm evinin iç mekanının yeni çizimlerini gönderdi," dedi. "Onayını bekliyorlar."

"Ben zaten düşüncelerimi ilettim," dedim, Sierra'nın kahkahasını bastırmaya çalıştığını duyunca ona bakarak. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Annem liseden beri hiçbir kız arkadaşım ile tanışmamıştı ve o zamanlar bile ilişkilerimizi sınırlı tutmuştum.

Kontrollü.

Ama Sierra'yı kontrol etmek imkansızdı, annemin yeni en iyi arkadaşı olmaya karar vermiş gibiydi. "Renk paletinde bir terslik var," dedim Brenna'ya, dikkatimi tekrar toplayarak. "Orijinal toplantı notlarımızı bulup set tasarımına gönderir misin, vizyonumuzla uyumlu olduklarından emin olmak için?"

"Evet, öğle yemeğinden önce notları onlara ileteceğim."

"Güzel. Sanat departmanından gün sonuna kadar onay almamız gerekiyor, böylece yarın set hazırlıklarına başlayabilirler. Ayrıca yarın için hava tahminini gördüm, çekim yeri için sorun olabilir. Set müdürünü ara ve çekimi gelecek haftaya alabilir miyiz diye sor."

"Tamam, uygunluk durumunu sana bildiririm," dedi Brenna ve telefonu kapattı.

Telefonumu cebime koyup yönetmenin monitörüne doğru yürüdüm ve çekilen görüntüleri gerçek zamanlı olarak izlemeye başladım.

"Kes!" diye bağırdı X. "Baştan alalım. Kaiden, kolunu omzuna at ve onu kendine doğru çek."

Oyuncular ve ekip çekimi yeniden hazırlarken, gözlerim Sierra'ya kaydı.

"Dur, dur, dur!" diye bağırdı X aniden. "Kabloya dikkat et!"

Kaiden'ın setin üzerinde sürüklenen bir uzatma kablosuna takılıp tökezlediğini görmek için tam zamanında başımı çevirdim. Ses sahnesinin önündeki sahte beton basamaktan yuvarlandı ve bir ekip üyesine çarparak ana ışıklardan birini devirdi.

Her şey yavaş çekimde gerçekleşti. Işığın dengesini kaybedip iki ayağı üzerinde sallanarak Sierra'nın durduğu yere doğru devrildiğini gördüm. Lanet olası ışık teknisyeni neredeydi? Bu soruyu avazım çıktığı kadar bağırarak istedim ama zaman yoktu. Zaten koşmaya başlamıştım, Sierra'yı büyük hırkasından yakalayıp onu yolun kenarına çekiyordum.

Güm!

Işık yere çarptı ve milyonlarca parçaya ayrıldı.

Güm!

Sonra ben yere düştüm.

Oof!

Sierra bana çarpıtı, vücudum onun düşüşünü yumuşattı, kollarım onu sardığında çarpmanın şiddetini ben aldım.

Nefesimi toplayarak ona baktım. Gözleri fal taşı gibi açılmış, bana bakıyordu, dudaklarında şokun izleri, mükemmel, donmuş *bir O harfi* şeklinde. Etrafımızda sahneye sahte kar yağıyordu.

Elimi uzattım, saçlarından bir tutam yakaladım ve kulağının arkasına yerleştirdim. "İyi misin?"

Tekrar tekrar gözlerini kırptı. "Ne?"

"Yaralanmadın mı?" Belki de daha akıllıca olan, yere düşmeden önce ışığı yakalamaya çalışmak olurdu. Pahalıydı ve yenisini almak çekimleri geciktirecekti, ama o anda benim önceliğim onu yakalamaktı.

"Hayır... hayır," dedi titrek bir sesle. "Yaralanmadım. Teşekkür ederim... gerçekten... Farkında bile değildim..."

Vücudu titredi ve kollarımı ona daha sıkı sardım. Ama bir anda, mürettebatın etrafımızı sarmasıyla benden uzaklaştırılıp ayağı kaldırıldığını fark ettim. Kaos başladı, sorular havada uçuşuyor, sesler yükseliyordu.

Sierra'nın ağırlığını ve sıcaklığını hemen özledim, ama bu düşünceyi kafamdan atmaya çalıştım. X'in uzattığı eli tuttum ve beni ayağı kaldırmasına izin verdim. Omzuma vurdu. "Ucuz atlattın. İyi misin?"

"İyiyim," diye mırıldandım, kendimi toparlamaya çalışarak. Ekibe döndüm, öfkemi onlara yönelttim. "Yeni bir ışık lazım. Hemen! Biri bu kırık camları temizlesin ve daha kötü bir şey olmadan lanet olası kabloları bantlasın. *Çabuk* olun millet. On beş dakika içinde çekimlerin başlamasını istiyorum. Ve setin sağlık görevlisini Sierra'ya bakması için çağırın!"

"Ben iyiyim," diye itiraz etti. Annem onun yanına gelmiş, omzuna hafifçe vuruyordu. "Belki biraz morarmış."

"Hemen sağlık görevlisini çağırın!" diye bağırdım. Sesim o kadar yüksek çıktı ki, iki yapım asistanı walkie-talkie'leriyle koşarak geldi. Sonra topuklarımı dönüp ofisime doğru yürüdüm. Işıkların düşmesinden veya şoktan genişlemiş mavi gözlerin o kadar yakınımda olması nedeniyle başka bir şey göremediğim bir ortamda nefes almam gerekiyordu.

SIERRA

“ Kaiden'in pantolonunun dün sette biraz yıprandığını söyledi," diye açıkladı Paisley. Telefonun arka planında kıkırdamalar duyabiliyordum. "Öğleden sonraki çekimden önce yamalanması gerekiyor."

"O kumaştan kalmış var mı?" diye sordum.

"Evet, rafta biraz buldum."

"Tamam, sen gidip bir yama kes, ben geldiğimde bakarım. Otoparka girdim," dedim, telefonu kulağımın ve omzumun arasına sıkıştırarak yolcu koltuğundan çantamı aldım. Finn'in işe gitmeden önce halletmesi gereken işleri vardı, bu yüzden ayrı ayrı gelmemizi önerdi, bu da benim o şeytani arabaya bir kez daha binmekten kurtulmam anlamına geliyordu.

"İyi fikir," dedi Paisley. "Birazdan görüşürüz."

Telefonu kapattım ve kostüm dükkânına doğru aceleyle yürüdüm. Çekimler tüm hızıyla devam ederken, kostüm yapımından kostüm bakımına geçmiştik. Bu iş, kostümlerdeki değişiklik ve düzeltmeler, gardırop denetimi ve sette koordinasyon gibi görevleri içeriyordu. Günlerimin çoğunu X'in setinin kenarında geçiriyordum, kostümlerdeki herhangi bir sorunu çözmeye hazırdım.

"Günaydın," diye seslendim ve dükkana girerek Ro, Trin ve Paisley'i ütü masasında bir şeye gülerek buldum. Carter bana endişeli bir

gölümsedi. Bu da neyin nesi?

"Neler oluyor?" dedim, hemen gerginleşerek. Saçmalıklarla uğraşacak vaktim yoktu. Ro bana doğru neredeyse zıplayarak yaklaşırken gözlerimi kısarak baktım.

Ro elimi tuttu. "Her şey yoluna girecek," dedi. "Benimle gel." Beni ofisime götürdü ve kapıyı kapattı. "Öncelikle, şimdiden özür dilerim."

"Ne için?" diye sordum, temkinli bir şekilde çantamı masanın üzerine bırakarak. Bu durum *hiç* hoşuma gitmemişti. Kollarımı kavuşturup masanın önüne yaslandım.

"Sadece açık fikirli olacağına söz ver."

Tüylerim diken diken oldu. "Bana neler olduğunu söylemezseniz, çılgık atacağım."

"Bağırmana gerek yok," diye beni sakinleştirdi. "Finn, yaklaşan kahvaltı randevun için seni hazırlamak için bir şey üzerinde çalışıyor."

"Yani geçen röportajdaki gibi mahvetmeyeyim diye mi?" diye mırıldandım.

"Evet, öyle," dedi Ro, kaba olmadan. Bana yumuşak bir gülümseme sundu. "Finn, sana teklif ederse reddedeceğini düşündüğü için bu görevi bana verdi."

"Hay aksi."

"Aslında çok düşünceli bir davranış," dedi Ro. "Bu konuda çok tatlı davrandı. Onu neden sevdiğini anlıyorum."

"Ondan *hoşlanmıyorum*," dedim otomatik olarak, artık tamamen doğru olmasa da. Beni geçen gün setteki düşen ışıktaki korumak için kendini tehlikeye atan adamdan nasıl hoşlanmam, en azından birazcık bile? Yere düştüğümüzde beni saran kollarının hissini hatırlamaktan kendimi alamıyordum.

"Hayır, sadece onunla seks rüyaları görüyorsun," diye alay etti Ro.

O beni göğsüne sıkıca sararak kucakladığından beri, bu rüyaların sayısı ve yoğunluğu endişe verici bir düzeye ulaşmıştı. Çünkü onun hissettirdiğini, nasıl olduğunu, onu titrettiğini, ve kızardığını, aynı anda

aynı anda. "Aynen öyle," dedim, kelimeleri zorla çıkardım. "İki tamamen farklı şey. Neyse, neler oluyor?"

Ro elinde tuttuğu kağıtları bana uzattı.

"Bir senaryo mu?" Başlık şöyleydi: İKİ KİŞİLİK KAHVALTI.

"Bu, kahvaltı randevunuzun taslağı," diye açıkladı Ro.

"Randevuyu senaryolaştırmış mı?" Dudaklarım dehşetle kıvrıldı. Gerçekten bu işi batıracağıma o kadar mı emindi? Bu sahte nişanı pek de iyi satamadığımı biliyordum, ama bir tabloid gazetecisinin fotoğraf çekecek kadar uzun süre bir kafede karşılıklı oturup her şeyi mahvetmeden idare edebileceğimize emindim.

"Kardeşinin nişanlısı hazırladı," diye açıkladı Ro. "*End in Fire*'da çalıştığını biliyorsun, değil mi? Acaba Cade'i oynayan adama beni tanıştıracabilir mi? Karın kaslarının gerçek olup olmadığını görmek istiyorum. Ve belki de yalayabilirim. Neyse," diye şarkı söyleyerek devam etti Ro, "Bir saat içinde provaya hazır olmalısınız."

"Prova mı?" diye gülerек sordum. "Kesinlikle olmaz. Kostümlerimi düzeltmem lazım." "Bunu halledecek çok yetenekli bir ekibin var," dedi

Ro.

İçimde bir karışım, sinir ve başka bir tür kafa karışıklığı vardı. "Finn'le sahte randevuya çıkmayacağım."

"İkinizin çıkması, bu sahte nişanın temelini oluşturuyor," dedi Ro.

"Evet, ama ben onlar için *prova* yapmayacağım." Ne kadar garip. Nişanlı gibi davranmak bir şeydi, ama randevuyu prova etmek zorunda kalmak? Bu saçmalık olmaya başlıyordu.

"Hepimiz senin ne kadar kötü bir yalancı olduğunu biliyoruz," dedi Ro. "Bu yüzden prova yapman gerekiyor. Oscar ödülü almayı hedeflemiyoruz, ama Jillian'ın yaptığı ilk röportajdan duyduğum kadarıyla, işler biraz garip ve yapmacık gitmiş."

"Çünkü Finn, Prens Charming rolünü oynayarak beni korkuttu!" diye ısrar ettim.

"O zaman ikinizin de pratik yapması lazım," dedi. "Birlikte daha doğal görünmek için."

Şakaklarımı ovuşturdum. Bunun için gerçekten vaktim yoktu.

"Hadi," dedi Ro. "Bunu yapabilirsin! Kitleleri sana ve Finn'e aşık edeceğiz, herkes *Every Day'den* bahsedecek ve sonra Trey'in savaş filmini yerle bir edeceğiz."

Bunun olmasını istiyordum. Hem de çok. Ama bu asla işe yaramayacaktı.

"Merak etme," dedi Ro. "Sen prova yaparken ben de orada olacağım, her şeyin yolunda gittiğinden emin olacağım, tıpkı iyi bir yönetmen gibi."

Ro'nun orada olmasının bu deneyimi daha iyi mi yoksa daha kötü mü yapacağını gerçekten bilmiyordum. Finn'in seyirci *olmadan* benim başarısızlığımı izlemesi zaten yeterince utanç verici geliyordu. "Tamam," diye iç geçirdim. "Prova yapacağım."

"Harika!" dedi Ro. "Şimdi repliklerini bir gözden geçirelim."

Ro'nun artık "sahte randevu" olarak adlandırdığı prova, Hart of Gold'da çalışmaya başladığımdan beri binlerce kez önünden geçtiğim küçük bir ses stüdyosunda düzenlenmişti.

"Selam," dedim, mekana girerken. Finn çoktan oradaydı, mekana Le Café du Soleil'i andıracak şekilde dekorasyon yapan iki set dekoratörüne emirler yağdırıyordu. Le Café du Soleil, gerçek randevumuzu yapmayı planladığımız, sokağın aşağısındaki şık bir kafe. Oyuncular ve ekip, setin kahvesinden sıkıldıklarında buraya uğrardı. Fransız tostları da muhteşemdi.

"Selam," dedi Finn. "Hazır mısın?"

"Şey, X'in pantolonunu tamir etmem gerekiyordu."

Set kostümcüsünün masaya koyduğu peçeteyi eliyle itti. "Paisley halletti."

"Nereden biliyorsun?" dedim.

"Çünkü ilk iş kostüm dükkanına uğradım ve onlara birkaç saat işleri idare etmeleri gerektiğini söyledim."

Öyle mi yaptı? "Asistanlarıma emir vermeni istemiyorum." Kendi işimi kendim yapabilecek kadar yetenekliydim.

"Kimseye emir vermedim. Her şeyi alt üst etmeden bu sabah halledilip halledilemeyeceğini kontrol ediyordum. Bunu yapmamız gerektiği kadar, bu filmin kostümlerinin de düzgün olması gerekiyor."

Kollarımı kavuşturup, set dekoratörlerinin aramızdaki küçük bistro tarzı masaya koydukları yiyeceklere baktım. Sıcak ve lezzetli bir dalga beni sardı. "Bu gerçek mi?" diye sordum, tabağımdaki Fransız tostunu işaret ederek.

"Bu sabah geç kalmıştın," dedi omuz silkerek. "Kahvaltı yapmaya vaktin olmadığını düşündüm."

Midemde sadece açlıktan değil, başka bir şeyden de bir karıncalanma hissettim.

"Tamam, hazır mıyız?" Ro, kamera operatörüyle birlikte arkamızdan girerek seslendi. Anlaşılan, daha sonra analiz etmek için çekimleri izlememiz gerekiyordu. Kendimi izleyeceğim düşüncesiyle yüzümü buruşturmamaya çalıştım.

"Temel kurallar," dedi Ro. "Unutmayın, bu randevuda her şey gülümseme ve kahkahalarla geçmeli, sonra sonlara doğru biraz flörtleşmeli. Finn elini uzatıp saçını kulağının arkasına atacak, Sierra, bu senin ona yaklaşma işaretin olacak."

Göğsüm rahatsız edici bir şekilde

sıkıştı. "Yerleriniz!" dedi Ro.

Kahretsin, bu gerçekten oluyordu. Çıkış tabelasına bakarak, kapıdan dışarı koşup kendimi ofisime kapatacak kadar hızlı koşup koşamayacağımı düşündüm.

"Başaramayacaksın," dedi Finn ve gözlerim onun gözlerine kilitlendi.

"Ne?"

Başını kapıya doğru eğdi. "Senden daha hızlı koşarım ve yarı yola bile gelmeden seni yakalarım."

Onun, kötü prensden kaçan bir prenses gibi onun tarafından kovalanıp yakalanma fikrini sevdiğimi anlamamasını umarak bir anlığına ona baktım. Lanet olsun, kim bilebilirdi ki benim böyle bir fetişim olduğumu?

"Tamam."

"Tamam mı?"

Başımı salladım. "Evet, hadi bitirelim şunu."

O fanteziyi kafamdan atmaya çalıştım, ama daha sonra kamera olmadan, herkesin görebileceği şekilde her ifademi yakalayamayacağımı çok iyi biliyordum.

SIERRA

Finn koltuğuna yerleşti. "O gerçekten yönetmen olacak, değil mi?"
"Evet," diye mırıldandım, önümdeki mkemmek pişmiş Fransız tostuna bakarak.

"Motor!" diye bağırdı Ro.

Finn gözlerimi yakaladı, yüzünde bir gülümseme belirdi ve ben bunun ne kadar sahte ve göz kamaştırıcı olduğuna hayıflanma isteğine direndim. Setin kenarından emirler yağdıran huysuz ahmağı nasıl gözden kaçırdığımı bilmiyordum, ama kaçırmıştım. En azından o *gerçekti*.

"Yemeğin güzel mi?" diye sordu Finn, pancake yığınını keserek.

"Uh..." Henüz bir lokma bile almamıştım. Sinyali kaçırdığımı fark ederek atal ve bıçağımı aldım. Yemeğimi keserken bıçak tabakta gıcırdadı. "zgnm." Kameranın arkasındaki Ro'ya baktım. "Başlayabilir miyiz?"

"Baştan!" diye bağırdı. "Motor!"

Aniden gelen gerginliği üzerinden atıp, bir parça Fransız tostunu ağzıma tıkıştırdım.

"Yemeğin tadına varıyor musun?" Finn tekrarladı.

Cevap vermek için acele ederken boğazıma takıldı, başımı salladım. Finn elime bir bardak su tutuşturdu.

"Kes! Tamam, Sierra," diye bağırdı Ro. "Boğulmamaya çalış. Yemeği gerçekten yemen gerekmiyor. Televizyonda yaptıkları gibi tabağın içinde itip kak, hadi senaryonun ilk sayfasını geçelim!" Tekrar baştan başladık.

"Yemeğin tadına varıyor musun?" Finn üçüncü kez sordu.

"Harika," dedim, senaryoyu okuyarak. "Burayı seviyorum." O da başını salladı. "Güzel. Bu hafta sonu bir yerlere gidelim diye düşünüyordum."

"Kulağa hoş geliyor," dedim. "İkimizin de biraz tatile ihtiyacı var. Sadece ikimiz." Tabağımdan kafamı kaldırdığımda Finn bana gülümsüyordu.

"Harika," dedi. "Rezervasyonu yapayım, hayatım."

Ugh, hayatım. "Tamam, şekerim."

Finn gözlerini devirdi ve Ro yine kes dedi. "Senin repliğin değil," dedi Finn, suyundan bir yudum alarak.

"Bunu konuştuğumuzu sanıyordum. Sevgilim kelimesini kullanmayacağımız konusunda anlaşmıştık." "Senaryoda öyle yazmıyor," dedi.

"Sen 'darling' diyorsan, ben de 'sugar puss' derim. Bu adil."

O alaycı bir şekilde güldü. "Bu noktada senaryoda değişiklik yapılmaz."

"Hayatım," dedim, çatalımla onu işaret ederek. "Daha önce de söylediğimiz gibi, evlilik uzlaşmak demektir. Ben kendi payıma düşeni yapıyorum, senin temizlik delisi tavırlarına katlanıyorum." Ve o kedi.

"Ben temizlik delisi değilim," diye homurdandı Finn. "Sen sadece yemek zevkin şüpheli bir felaket kasırgasısn."

"Değilim!"

"Senaryoya dönün millet!" diye bağırdı Ro. "Baştan alalım!" "Yemeğin tadını çıkarıyor musun?" diye homurdandı Finn bana.

"Harika," dedim, soğuk bir parça Fransız tostunu ağzıma tıktırarak.

"Bu hafta sonu bir yerlere gitmeliyiz diye düşünüyordum."

"Kulağa hoş geliyor. İkimizin de biraz tatile ihtiyacı var. Çünkü eminim ki sen takım elbisenle uyuyorsundur. Rahat kıyafetlerin var mı ki?"

"Senaryoya dönün!" diye bağırdı Ro.

"Mükemmel, bir şeyler ayarlarım, *hayatım*."

"İyi fikir, tatlım," dedim, sözler ağzımın tavanına yapışmış gibi. Finn uzanıp saçlarımı kulağımın arkasına attı. O dokunuşa yaslandım, kendimi çok garip hissediyordum.

Geçen gün sette ışıklar söndüğünde ve o yüzümü görmek için saçlarımı geri çekmiş olduğu zamanki gibi değildi. O anda kalbim göğsümden çıkacak gibi hissetmiştim. Şimdi ise sadece... *Ugh!*

"Kes!" Ro, devam etmeden önce dedi. "Harika! Gerçekten ilerleme kaydediyoruz. Ama kafede sizi kaydeden biri konuşmanızı duyabilir, bunu unutmayın. Kendinizi ele vermemek için senaryoya sadık kalmalısınız."

Bu asla işe yaramayacaktı. Lanet senaryo sorunun yarısıydı. "Kimse yokken bir kez kendimiz deneyebilir miyiz?" diye sordum.

Finn'in kaşları bir noktaya kadar kalktı.

"Biraz daha rahat olabilelim diye," dedim. Belki kimse bizi izlemeden prova yaparsak, o kadar gergin olmazdım.

"Tamam," dedi Finn. "Burası kapalı bir setmiş gibi davranalım."

Ro başını salladı ve kamera operatörüyle birlikte odadan çıktı. Onlar gittikten sonra rahatlayabileceğimi ummuştum, ama yalnız kaldığımız anda,

—donakaldım. Gerçek ile sahte arasındaki uçurumu nasıl kapatacağımı bilmiyordum.

"Şimdi daha rahat mısın?" diye sordu Finn.

Hiç de değil. Zorla gülümsedim. "Kamera, talimatlar ve... Her şey çok fazla." Kendi kendime kıkırdandım. "Belli ki aktörlük bana göre değil."

"Ben de," dedi. "Zor yoldan öğrendim."

"IMDb sayfaında birkaç oyunculuk kredin olması bu yüzden mi?" diye sordum.

O sırtıttı. "Sayfamda bilgi mi arıyorsun?"

"Araştırmamı yaptım," diye itiraf ettim ve kahvaltımından bir lokma daha aldım.

O da başını sallayarak kabul etti. "Evet, kariyerimin başında birkaç bağımsız filmde oynamak iyi bir fikir olacağını düşündüm. Kendimi izlediğimde, ekranda çok yapmacık görünüyordu. Bu beni kesinlikle kamera arkasına itti ve bu da iyi oldu. Her zaman daha iyi bir yapımcı oldum. İlk birkaç filmim biraz sert olsa da."

"Gerçekten doğa belgeseli mi yaptın?" diye sordum. "Babunlar hakkında mı?"

O, The Face rolünde kullandığı sahte gürültülü kahkahasından çok farklı olan gerçek kahkahasını attı. "Oh, *gerçekten* derinlere daldın."

"Evet. *En* başa döndüm."

"Vay canına," dedi, yakasını şakacı bir şekilde çekerek. "Bu benim ilk ve son doğa belgeselimdi. Maymunlar çok öngörülemezdi."

"Annen ve X ile çalışmaktan daha mı öngörülemezdi?"

Alaycı bir şekilde güldü ve gerçek gülümsemesini gördüm. Büyük, parlak, yapay gülümseme değil, ona en çok yakışan yumuşak, hafif çarpık gülümseme. Gözlerimi kapattığımda hayal ettiğim gülümseme. "Şaşırtıcı bir şekilde, evet," dedi.

"Ama o belgesel benim ilk uzun metrajlı filmimden çok daha iyiydi. En azından doğa belgeselinde kimse bir şey beklemez, değil mi? Ama ben uzun metrajlı filmimin gerçekten iyi olacağını düşünmüştüm. Senaryoyu da kendim seçmiştim ve çok önem vermiştim. Bu da durumu daha da kötüleştirdi."

"Casusun aşık olduğu film mi?" diye sordum, Fransız tostundan bir ısırık daha alırken. "O filmi çok sevmiştim."

Finn kahvesinden bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu. "Gişe aynı fikirde değildi. Flop kelimesinin anlamına bakarsan, orada yazıyor."

“Eleştirmenlerin çoğu öyle demedi,” dedim. “Yorumlar oldukça olumluydu.”

"Evet, ama film umduğum gibi izleyicilerin ilgisini çekmedi." Sesinde hayal kırıklığını duyabiliyordum. "Dürüst olmak gerekirse, en çok canımı yakan şey buydu. Kötü bir film yapmış olsaydım, neyse, deneyimden ders alıp yoluma devam ederdim. Ama ben *iyi* bir film yaptım, gerçekten sevdiğim bir film. Herkesin de seveceğini düşünmüştüm... ama sevmediler."

"Hepimizin böyle projeleri vardır," dedim başımı sallayarak. Film tanrılarının bildiği nedenlerle hak ettikleri ilgiyi görmeyen projeler.

“Hala yaptığım western filminde neyin yanlış gittiğini anlamaya çalışıyorum. Kostümler hakkında çok iyi yorumlar vardı ve sonuçlarından çok gurur duyuyordum ama sonra... hiçbir şey olmadı. O filmden sonra kostüm işleri bile alamadım.”

O film bittikten sonra aylarca başka işler yaparak geçimimi sağlamaya çalışırken, başka bir prodüksiyon bulmaya çalıştım.

"*Texas Wanderer!*" dedi Finn. "O filmde çalıştığını gördüm. Oscar'a bile aday gösterilmediğine inanamadım. Çok beğendim. Western filmleri en sevdiğim türlerden biri."

Kafamı salladım ve hafifçe

mırıldandım. "Ne?"

"Arabadaki country müziği. Western filmlerine olan sevgin. Finn Lockhart'ın aslında bir kovboy olduğunu anladım." Gözlerini bana çevirdi. "O zaman neden bunca yıldır kovboy filmi çekmedin?"

Dudakları seğirdi. "Çünkü izleyici kitlesi orada değil. Atlar arabalar kadar hızlı değil."

Elimle başımı destekleyip sııttım. "Bence *Run 'n' Gun*'ın ön filmi için büyük bir fırsatı kaçıyorsun."

O güldü. "*Run 'n' Gun: Atlar ve Otoyollar* mı?" "Ben

daha çok *Full Throttle Frontier* gibi bir şey

düşünmüştüm."

"Hey," dedi, ilgisini çekmiş gibi. "Fena değil."

"Başlıkta adımı yazın," diye şaka yaptım.

"Not aldım. Bir sonraki kostümünü hangi tür film için yapmak istersin? Artık 20'li yılları anlatan büyük bir film yapıyorsun," diye sordu, tabağının kenarındaki meyveyi yerken. Benim bir çileği izlediğimi fark etti ve onu tabağıma koydu.

"Teşekkürler," dedim, içimden bu tatlı jestine hayranlıkla bakarak. Onun sorusunu düşünürken yedim. "Biliyor musun, aslında seksenlerde geçen bir romantik komedi filmi çekmek isterdim. Neon ışıklar. Omuz vatkası. Spandeks. Büyük saçlar. Bowling salonları."

"Bowling salonları mı?" diye gülerek sordu. "Bowling romantik komedide ne arar?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Seksenli yılları hayal ettiğimde aklıma gelen şey bu. Çocukken bowlingi çok severdim. Muhtemelen Garnett'ta yapacak başka bir şey olmadığı içindir."

"Kansas'ta okul dışı etkinlikler pek yoktu, ha?" Ben gülerken o başını salladı. "Seni bowling oynarken hayal etmeye çalışıyorum."

"Aslında oldukça iyiydim," dedim. "İyi olduğum tek spor dalıydı."

"Okulda bir sürü spor yaptım," dedi Finn, bu beni şaşırtmadı. "Ayrıca bazı kulüplere de katıldım."

Oh, bu iyiydi. "Sporları yapabileceğini tahmin edebiliyorum, senin..." Aniden utanarak elimi vücuduna doğru salladım. "Fiziğin," diye bitirdim ve o soru sormadan devam ettim. "Ne tür kulüpler?"

Gülümsemeyle geriye yaslandı — içimde asla olmaması gereken garip şeyler yaratan gülümseme — ama sonra neyse ki konuyu kapattı. "Her zamanki şeyler — astronomi, sinema, çömlekçilik, İspanyolca, münazara."

"Dur bakalım kovboy. Bir şey saklıyorsun. Çömlekçilik mi? Neden penthouse'da hiç eserlerin yok?" Kişisel bir şey yoktu. Orası adeta bir müze gibiydi.

"O çok uzun zaman önceydi ve evde fazla zaman geçirmemek için bana iyi bir neden verdikleri için katılabildiğim her şeye katıldım."

Bu konuyu daha derinlemesine araştırmak istedim. Onlarla zaman geçiren herkes, Finn ile annesi arasındaki ilişkinin gergin olduğunu görebilirdi, ama ben bunun nedenini bilmiyordum.

Annesinin yanında davranışları... Ona kızgın değildi, ama ona pek güvenmiyor gibiydi. Orada bir hikaye olmalıydı ve ben bunu öğrenmek istiyordum. Ama sormadan, işler *çok* ciddileşmeden, tabağımı işaret etti.

"Yemeğini bitirdin."

"Evet." Farkında bile değildim. "Gerçekten en iyi Fransız tostunu yapıyorlar."

"Sanırım bu, randevumuzun resmen bittiği anlamına geliyor," dedi.

Düşüncelerim bizim için yazılmış senaryoya geri döndü. Bu, birbirimize yaklaşıp öpüşmemiz gereken kısımdı. Gerçekten. Sadece küçük bir öpücük değil. Ama o gerçekten öpmeyecek, değil mi?

Ama sonra hareket etti ve kalbim deli gibi çarpmaya başladı, kulaklarım kan doldu, çünkü onu böyle öpemezdim... Eğer bunun bir anlamı yoksa öpemezdim. Bu konuda yalan söyleyemezdim, kendime bile. Açıklamaya çalışmadan Ro alkışlayarak odaya girdi ve Finn geri çekildi.

"Harika!" dedi. "Çok doğal göründü! Senaryoya biraz daha sadık kalırsanız, gerçek çekimde muhteşem olacaksınız."

Gerçek olan şey, diye düşündüm, gerçeklik kapıyı çalarken, bunun sadece bir oyun olduğunu hatırlatarak. *Gerçek* olan bir şey yoktu. Finn ve benim için yoktu.

FINN

T he blok toprak kil çöktü benim ellerimin
eller benim ben bastırırken ellerimle duygularımı iş iş
gününe içine bir parçaya, düzleştirerek düz düz
tekrar tekrar yumuşayana kadar, dokunduğumda sıcak ve esnek hale gelene kadar.

Lise yıllarında seramikle ilk tanışmıştım ve yıllar boyunca birkaç ders almıştım. Ara sıra çömlek çarkını kullanmaktan hoşlanıyordum ama fiziksel yönü nedeniyle el ile şekillendirmeyi tercih ediyordum; çünkü bu işe konsantre olduğumda başka hiçbir şey düşünemiyordum. Heykel yapmak benim için meditasyona en yakın şeydi. Yaratıcı olduğumda başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Sadece yaratma süreci, sonuç değil. Bitirdiğimde her zaman eserimi parçalardım. Her zaman. Onları sağlam tutmak için çok dağınıktılar. Sanatçı değildim, sanatçı olmaktan çok uzaktım. Sadece süreci seviyordum.

"Tık, tık." Sierra'nın sesi sessizliği bozdu ve o odaya girerken ben hareketimin ortasında donakaldım. Özel stüdyomda etrafa bakarken gözleri şaşkınlıkla büyüdü ve kalbim bir an durdu.

Bu sabah ona çömlekçilikten bahsederken bir hata yapmıştım ve o konuyu açmadığı için şükrederek geçiştirmiştim. Şimdi ise özel alanımda duruyordu. Bu odayı daha önce hiç görmediğini biliyordum.

Çünkü onu hiç davet etmemiştim ve genellikle kilitli tutuyordum. Orada durup bana bakması, beni korkunç bir şekilde açığa çıkardı. Lord Meowington, odaya yeni gelen kişi tarafından tedirgin edilerek rafların birinin altına koştu.

"Burada ne yapıyorsun?" Ayağa fırladım, içgüdüsel olarak ellerimi pantolonuma sildim. Avuçlarımda kalan yumuşak, ılık kil artık çok kirli, çok açık hissettiriyordu. Burası, parçalanmış heykellerin çöp kutusunu taşıyan, şükürler olsun ki gizli kalmayı bilen hizmetçi dışında kimsenin görmesine izin vermediğim tek yerdi, çünkü bu benim için çok özel bir şeydi —asla paylaşmak istemediğim tek şeydi.

"Üzgünüm," dedi, tezgahımda serbestçe şekillendirdiğim kili elime alarak. "Sizi rahatsız etmek istemedim. Çalışmak için yeterince büyük bir masa arıyordum." Burlesk kostümünün korse olduğunu tahmin ettiğim bir şeyi ve yapay elmaslarla dolu bir kabı kaldırdı.

"Yapacak çok işim var ve mutfak tezgahı evraklarla dolu." Yarım kalmış, bazıları tamamlanmış ama kurumakta olan heykellerin bulunduğu rafa doğru yürüdü. Kuruduktan sonra onları parçalamak çok daha tatmin ediciydi. "Bunları hepsini sen mi yaptın?"

"Evet," dedim dişlerimin arasından. Neden lanet kapıyı kilitlemeyi unutmuştum?

"Heykeltıraşlıkla ilgilendiğini bilmiyordum," dedi hayranlık dolu bir sesle. "Bu sabah çömlekçilikten bahsetmiştin, ama bunu eve gitmemek için yaptığını da söylemiştin. Bunlar harika, Finn."

Bu *açıkça yalan*, diye düşündüm. Bana yağ çekmesine gerek yoktu.

"Sadece stres atmak için," diye mırıldandım, ensemden bir sıcaklık hissettim. O baktıkça, o sıcaklık daha da şiddetlendi, ta ki tişörtümün yakasını çekmeye başlayana kadar.

"Bunları ne yapacaksın?" diye sordu Sierra, küçük bir vazoyu incelemek için eğilerek.

"Hiçbir şey," dedim. "Bitince onları parçalıyorum, hizmetçi de parçaları çöpe atıyor."

"Kırıyor musun?" dedi, dönüp kaşlarını çatarak. "Neden bu kadar uğraştığın bir şeyi kırıyorsun?"

"Aklımda çok şey varken bir parçaya çalışırım," diye açıkladım. "Bu, kafamı toparlamama yardımcı oluyor. Aslında bunların hiçbirini gün yüzüne çıkarmak istemiyorum." Dağınık ve kusurluydular, dünyaya göstermeyi istemediğim türden şeylerdi. Dışarıda sadece en iyi halimi görmek istiyordum. Başarılı olan adam buydu. "Aslında sadece süreci seviyorum."

Alt dudağını öyle bir ısırды ki, onu tatmak istedim. Geride bıraktığı kırmızı izi silmek istedim. Bu sabah Le Café du Soleil'de gerçek sahte kahvaltı randevumuzda istediğim gibi.

Ona bakmamak için kısa bir süre yüzümü çevirdim ve ellerimi yıkadım. Gerçek sahte randevular için bu randevu neredeyse mükemmel geçmişti. Sierra'nın kamera olduğunu bildiği zamanlarda gösterdiği yapmacık utangaçlığı üzerinde hala çalışmamız gerekiyordu, ama küçük bir ayrıntı dışında senaryoyu büyük ölçüde uygulamayı başarmıştık.

Öpücük.

Bu düşünce kafamın içinde bir davul gibi

çınlıyordu. Asla gerçekleşmeyen öpücük.

Yemeğin sonuna geldiğimizde, kameralar için iyi bir gösteri yapmak için eğildim, ama Sierra başını çevirdi ve dudaklarım onun yanağına çarptı. Jillian'ın tuttuğu fotoğrafçılar için gülümsemeyle durumu kurtardım, kolumu beline doladım ve onu yanıma çektim.

Kimse sonuçtan memnuniyetsiz görünmüyordu. Jillian, röportaja kıyasla bu sefer çok daha iyi olduğumuzu söyleyerek bizi övdü. Ama Sierra'nın başını çevirmesi hala içimi kemiriyordu.

Arkamı döndüğümde Sierra'nın beni baştan aşağı süzdüğünü fark ettim. "Ne oldu?" diye sordum.

"Hiçbir şey, sadece..." Yakalandığını fark edince hızla başka yere baktı, yanakları kızardı. "Sanırım iş kıyafetlerinden başka kıyafetlerin de var."

"Affedersin," dedim, kollarımı göğsümün önünde kavuşturarak. "Takım elbiselerimin hiçbirinde nişasta yok. Bazıları Merinos yününden yapılmış."

Sırtarak tekrar gözlerime baktı, derin mavi gözleri benimkilerle kilitlendi. "Şey, kesinlikle daha rahat *görünüyorsun*. Her zaman lüks marka takım elbise giymediğini bilmek güzel."

Tişörtüm ve sahip olduğum birkaç eşofman pantolonundan birini giymiş, onun karşısında dururken kendimi çıplak hissettim, ama ilk önce gözlerimi kaçırırsam bunun bir anlamı olacağını biliyordum, bu yüzden çekici bir gülümseme takındım. "Merak etme, tatlım. Eşofmanlar hala Gucci, lüksümden vazgeçmiyorum."

"Tabii ki öyleler." Sierra'nın gözleri şakacı bir şekilde kısıldı. "Ve sana bana öyle deme demiştim."

"Kadınlar için de var sanırım. Sana da bir tane almalıyız. Çok çiftlere yakışır, değil mi? Eş eş eşofmanlar?"

"Jillian'a sakın söyleme. O da çok sevecektir." Dudaklarını tekrar ısırdı ve başını yana eğdi, burlesk kostümünü göğsüne sıkıca sararken gözleri üzerimde dans ediyordu. Gözleriyle beni soyuyor muydu? Keşke sadece gözleriyle değil de, daha fazlasıyla yapsa.

Tanrım!

Onu zaten çok fazla düşünüyordum. Kafede otururken masanın üzerinden elini tutmayı, ona pancakelerimden bir parça ikram ettiğimde gülümsemesini, dudaklarım yanağına değdiğinde cildinin kokusunu - şeftali çiçekleri ve çilek - düşünüyordum.

Onu düşünmeyi bırakmam gerekiyordu. Bu yüzden buradaydım, kafamdan o düşünceleri atmak için, ama o yine de buradaydı, varlığıyla benim alanıma sızmış, havayı o tatlı nemlendiricinin kokusuyla doldurmuştu. Başka bir şey düşünmem nasıl mümkün olabilirdi?

Bakışları benimkilerden ayrıldı ve arkamdaki tezgâhın üzerindeki kile düştü. "Az önce ne yapıyordun?"

Heykellere geri döndüğümüzde göğsüm sıkıştı. Neden ona takma isimlerle takılmaya devam edemiyordum? O çok kolaydı. Bu ise... daha zordu. "Hiçbir şey, gerçekten. Hava kabarcıklarını çıkarmak için kili yoğuruyordum."

"Durmana gerek yoktu," dedi.

Durmam gerekiyordu. Gerçekten, gerçekten gerekiyordu. "Sonra bitirebilirim."

"Hiç eserlerinden birini başkasına vermeyi düşündün mü?"

Burun kıvırdım. "İnsanlar sanat eserlerini sergilerken, onların güzel olmasını isterler. Mükemmel. Benim eserlerim ise tam tersi, o zaman neden biri onları istesin ki?"

"Sanırım benim Finn 'The Face' Lockhart'a ne zaman ara vereceğini merak etmemle aynı sebepten," dedi, yanımdan geçerek havalandırmak için uzun metal rafa bıraktığım büyük heykelleri incelemek için. "Çünkü insanlar biraz kusurlu şeyleri severler."

Ona ters ters baktım. "Bu doğru değil."

"Elbette doğru," diye ısrar etti, büyük bir çömleğin kenarını nazıkçe okşayarak. "Kusurlu şeyler karakterlidir. İnsanlar onlarla özdeşleşebilir."

"Onlar kusurlu," dedim.

"Bu onların değerini azaltmaz." Rahatsız edici bir sıcaklık dalgası içimi kapladı. Omzunun üzerinden bana baktı ve ben şaşkınlıkla donakaldım, çünkü yine, herkesi etkileyen adamla vakit geçirmek yerine benimle, gerçek benimle vakit geçirmeyi tercih ettiğini söylüyor gibiydi.

"Bu, şans kurabiyesinden çıkmış bir söz gibi," dedim, onun sözlerini önemseymiş gibi davranmaya çalışarak.

Sierra kıkırdadı. "Aslında, kostüm dünyasına ilk adımlarımı attığım zamanlarda annem bana söylerdi. Bir kostümü mahvettiğimde, dikişleri sökmek zorunda kaldığımda ya da yaptığım işe bakıp sadece kusurlar gördüğümde, o bana o parçalardan ne kadar çok şey öğrendiğimi hatırlatırdı. Proje boyunca bir insan olarak ne kadar büyüdüğümü. Ve ben de tüm o küçük hatalarda bir anlam bulmaya başladım."

Yutkundum ve tezgâhın üzerindeki şekilsiz kil yığınınına baktım, sözleri içimde tozlu ve boş bir yerde yerleşti.

Kullanılmamış. "Senin kötü bir kostüm yapacağını hayal etmek zor."

"Bunu okul tiyatrosu için kostümleri yapan on dört yaşındaki Sierra'ya söyle," dedi gülerek. "Peter Pan, olması gerekenden çok daha fazla Jolly Green Giant'a benziyordu. Bu ne?"

Arkamı döndüm. Odanın köşesine gitmiş, rafta çerçevelenmiş eski bir polaroid fotoğrafı inceliyordu.

Sierra cevap beklemeden fotoğrafı aldı.

Onun peşinden koştum, elinden çekip almak için, dikkatli olmasını söylemek için, çünkü bu benim sahip olduğum tek fotoğrafımdı, ama o, camına parmak izi bırakmamak için çerçeveyi köşelerinden dikkatlice tutuyordu.

Başını bana doğru çevirip gözleri parladı. "Bu Cathleen mi?" "Evet."

"Peki adam..." dedi, kaşlarını çatarak. "Sanırım o senin baban?"

Sözler boğazımda düğümlendi. Annemle yaşadığım zorlukları başkalarına anlatmak yeterince zordu, ama babam hakkında konuşmak... Bu hiç olamazdı. Ama Sierra'nın bana bakışı, gözleri fal taşı gibi açılmış, iyi niyeti açıkça belli, sanki o anda dünyada onun için daha önemli bir şey yokmuş gibi.

Boğazımı temizledim ve fotoğrafa baktım. "Kardeşlerimle birlikte annemle babamın birlikte çekilmiş bu fotoğrafı bulduk. Çocukken rastladığımız eski bir kutu içindeydi. Daha fazlasını aradık ama başka bir şey bulamadık."

Fotoğrafta, heykel bahçesinde taş bir bankta oturuyorlardı, annemin başı babamın omzundaydı. "Biz çok küçükken bizi terk etti ve annem bunu çok kötü karşıladı."

Sierra kaşlarını çattı. "O, şey... Bu onu ciddi bir depresyonun içine sürükledi. O günden beri hayatının çoğunu bu depresyondan çıkmaya çalışarak geçirdi. Bu yüzden babamla ilgili her şeyi sakladığını ya da yok ettiğini düşündüm."

"Üzgünüm," dedi Sierra, dudakları ince bir çizgiye dönüştü.

Omuz silktim. "Çok uzun zaman önceydi. O adamı hatırlamıyorum bile. Bu fotoğraf olmasaydı, nasıl birine benzediğini bile hatırlamazdım."

"Birlikte mutlu görünüyorlar," dedi yumuşak bir sesle.

Ben de fark etmiştim, belki de bu yüzden yıllardır bu fotoğrafa bu kadar bağlıydım. Bir de kardeşlerimden daha çok babama benzediğim için. Liam ve Connor annemin yumuşak hatlarını almışlardı. Ama ben babamın koyu saçlarını, ela gözlerini, aynı keskin çenesini, aynı belirgin burnunu almıştım.

Annem bana baktığında onu görüyor mu diye hep merak etmiştim. Ve o sorumsuz adamdan daha iyi bir adam olacağıma yemin etmiştim. Dünyaya en iyi halimi gösterecektim: mükemmellik, başarı. Onun olmadığı her şey olacaktım.

Sierra fotoğrafı daha yakından inceledi. "Bu heykeller seninkileri hatırlatıyor... sadece daha büyük."

Çerçeveyi bana uzattı. "Annem bu fotoğrafla ilgili hiçbir soruma cevap vermedi, ama bu an için, ikisi birlikte çok mutlu görünüyorlar. Sanırım heykel yapmaya ilk başladığımda, o anın bir parçasını, o mutluluğu yakalamak istedim. Ama belli ki uzun sürmedi." Bu, benim kusurlu heykellerim gibi kusurlu bir ilişkiydi.

"Bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm," dedi Sierra.

Çerçeveyi rafa geri koydum. "Artık geçmişte kaldı."

"Bu, onu yanımızda taşımadığımız anlamına gelmez," dedi. "Hepsi bizim tarihimiz olmasa bile."

Elimi uzatıp saçlarını kulağının arkasına itme isteğine direndim. "Sanki kendi deneyimlerinden bahsediyormuşsun gibi. Ailen..."

"Babam ben doğmadan çok önce bizi terk etti," dedi. "Büyürken sadece annem ve ben vardık—ve o anda annemin hayatının aşkı olduğuna karar verdiği adam. Annem... Şey, o inatçı bir romantik. Yıllar boyunca onun berbat ilişkilerini izledim.

tüm bu deneyimlerden bir iki şey öğrendiğimi ve kendim için daha iyisini yaptığımı söylemek isterdim. Ama..."

"Trey," dedim, kalbini kırıp sonra sosyal medyada dolaylı olarak onunla alay eden pislği düşünerek. Bu beni olması gerekenden daha fazla rahatsız ediyordu.

"Evet," diye iç geçirdi.

"Ne kadar oldu?" diye sordum. Hâlâ o ilişkinin sonunu sindirmeye çalışıyor muydu? O adama hâlâ bir şeyler hissediyor muydu?

"Birkaç aydır," dedi. "Yüzyıllara geçecek büyük bir aşk değildi. Açıkçası, onu özlemiyorum bile. Ama altı ay boyunca biriyle çıkınca, bir yere varacakmış gibi hissetmeye başlıyorsun." Gülmeden güldü.

"Annemin bunu defalarca yaşamasını gördükten sonra, bu tür uyarı işaretlerini daha iyi fark etmem gerekirdi. Ama o şimdi nişanlı, yani bazen işe yarıyor galiba. Bazıları Hollywood filmlerindeki gibi, büyük final öpücüğü için kemanların çaldığı bir son yaşıyor."

"Ama biz değil," dedim, sözler istemeden ağzımdan çıktı. Şaşkın bir ifadeyle bana baktı. "Ne?"

Kahretsin. Bunu söylemek istememiştim. Evet, senaryomuzdan biraz saparak dudaklarımızı birleştirmeyi yanağımıza öpüşmekle değiştirmişti, ama Jillian bununla bir sorunu yoksa, o zaman sorun yoktu. Ve Sierra beni öpmek istemiyorsa, bu onun bileceğı işti.

"Sadece... bugünkü öpücüğümüz pek etkileyici değildi. Hepsi bu."

Gözleri büyüdü. "Sadece... ilk kez öyle hissetmedim," dedi, kelimeleri ağzından zorla çıkararak. "Yalnızken olması gereken bir şey gibi geldi."

Bu, beni öpmek istediğı anlamına mı geliyordu? Yoksa öpmek zorunda olduğunu mu düşünüyordu? "Endişelenme," diye onu sakinleştirmeye çalıştım.

"Hayır, ben... bunu kabul etmiştim."

Biraz gülümsemeden edemedim. "Beni öpmek mi *istiyorsun*?"

O somurtarak cevap verdi. "Sadece, öpüşecekseniz, en azından ilk seferinde ikimiz yalnız olalım da, seyirci olmadan nasıl olacağını görelim diyorum."

"Ne, şimdi mi?" diye sordum.

"Belki," dedi, sesi çok kısık. Bana bakmıyordu. "Belki mi?" diye sordum, elimi uzattım ve çenesini kaldırdım.

Gözleri benimkilere kilitlendi. "Evet," diye fısıldadı.

Bir saniye bile kaybetmedim. Diğer elimle yüzünü kavradım ve dudaklarımızı birbirine yapıştırdım. Kan kulaklarımdan akarken onun nefes aldığını duydum. Yumuşak bir öpücüktü. Saf bir öpücük. Ama dudakları benimkilerin altında sıcak ve esnekti ve vücudum tepki verdi, damarlarımdan arzu akmaya başladı. Geri çekilmek için tüm gücümü kullanmam gerekti.

"Gördün mü," dedim, boğazımı temizleyerek. "Kısa ve tatlı.

Önemli değil." "Önemli değil," diye onayladı, gözleri hala kapalıydı.

Nefesi yüzüme tatlı tatlı geliyordu ve kendimi tutamadım. Dudaklarımı tekrar dudaklarına yaklaştırdım, ikimizi de kışkırtarak. Uzaklaşmam gerektiğini biliyordum, ama o şaşırtıcı bir şekilde hevesle karşılık verdi, dudakları benimkilerin peşine düştü.

Başımı eğdim ve öpücüğü derinleştirdim, onu kaliteli bir şarap gibi içime çektim. Her nefes, her ses. Elim saçlarına kaydı, ensesini tuttum ve bu sefer o ayrıldığında, bana şaşkın şaşkın baktı.

Yavaşça, sihir kayboldu ve kız geriye doğru sendeledi. "Harika," diye boğuk bir sesle söyledi. "Sanırım başardık."

"Evet," dedim, şehvetin sisinden kurtulup mantıklı düşünmeye çalışarak. "Her neyse, istersen çalışmak için burada sana uygun bir masa var."

Bu sözleri söylerken zihnim dönüyordu. Daha önce bu odaya kimseyi davet etmemiştim, ama şimdi bunu istediğimi fark ettim. Bu alanı onunla paylaşmak istiyordum

onunla paylaşmak istiyordum ve bu düşünce, öpücüğün yoğunluğundan bile daha çok beni şaşırttı.

"Teşekkürler," dedi Sierra. "Ben, şey... evet... belki gelirim." Ama çalışmaya devam etmek yerine, bıraktığı yerden korseyi kapıp kapıdan çıktı.

SIERRA

"Vasat kahve çekirdeklerini ister misin?" diye sordu Finn, sabah rutinimizi mutfakta yan yana yaparken paketi bana uzattı. Birkaç hafta süren garip dirseklerimizi çarpıp, ama buzdolabının düzenini bozmayacağıma söz verdiğim için, sabah rutinlerimiz genellikle oldukça sorunsuz geçiyordu.

"Fena değiller," dedim, ona düz bir bakış atarak.

O kahkahayı boğazından çıkardı. "Eminim benzin istasyonundan alıyordursunuz." "Evet, çünkü orada daha ucuzlar." Kim indirimleri sevmez ki?

Dudaklarını büzerek kaşlarını kaldırdı. "Peki kendine hiç nedenini sordun mu?"

"Aman Tanrım, son kullanma tarihi geçmedi ki," diye şikayet ettim, gözlerimi devirerek. "Onlar Son kullanma tarihi *yok*."

"Ama bayatlıyorlar," dedi. "Ve bayatladıklarında, demlediğinde yanık ekmek gibi kokuyorlar."

"Ben de öyle severim," diye mırıldandım ve o bir kez daha gülerken paketi almaya uzandım. Ellerimiz bir anlığına birbirine değdi ve içimden bir sıcaklık dalgası geçti

içimde yayıldı. Hızla döndüm ve kahve makinesiyle meşgul oldum.

Birkaç hafta önce onun heykel atölyesindeki o günden, o ateşli *öpücükten* beri, her dokunduğunda tüm vücudum tepki veriyordu. Finn ise... O pek rahatsız görünmüyordu, bu da o öpücüğün sadece *benim* kafamda abartılmış bir şey olup olmadığını defalarca sorgulamama neden oluyordu.

Belki de rastgele insanları öpmek, Hollywood'un önemli isimlerinin hiç düşünmeden yaptığı bir şeydi. Ya da belki de beni halka açık yerlerde sevgi göstermeye alıştırmak için bir stratejiydi? Dürüst olmak gerekirse, bu konuda tek kelime bile etmediği için ne demek istediğini hiç anlamamıştım.

"Protein tozunu uzatır mısın?"

Yüzümü nötr, hoş bir ifadeye zorladım, vanilyalı protein tozu kabını alıp ona uzattım.

"İster misin?" diye sordu, blender'ı işaret ederek.

"Her sabah içtiğin o iğrenç smoothie'den mi?" diye alay ettim, burnumu kırıstırarak. "Hayır, teşekkürler. Buradan bile yeşil kokusu geliyor."

"Yeşil sana iyi gelir." İçecek pürüzsüz hale gelene kadar blenderi çalıştırdı.

"Bunun hakkında henüz karar vermedim."

"RevX'in etkisini dengelemeye çalıştığım için kusura bakma," dedi, smoothie'sini bardağa dökerken, yapışkan Lord Meowington'un kulaklarını okşamak için eğildi.

Bu sabah onu, majestelerine sünger banyosu yaparken yakalamıştım. Hobi ve evcil hayvanlar konusunda Finn'in iyi bir seçici olduğu kesindi.

Başımı salladım ve tezgâhtaki muffin paketini aldım. "Bunu yapmak için yeşil smoothie'den fazlasına ihtiyacın var."

Kollarını kavuşturdu, tezgaha yaslandı ve bardağın üzerinden bana baktı. "Ben de ondan endişeleniyorum."

Başımı salladım, yüzümde küçük bir gülümsemeyle muffin paketini açtım ve bir tane yaban mersinli seçtim. En sevdiğim muffinler yaklaşık bir hafta önce çıkmaya başlamıştı. Genelde bir paketi işyerindeki mutfakta saklardım.

Finn, market listesine istediğim her şeyi eklememi söylemişti ama ben hiç yapmamıştım. Finn fark edip ona söylemedikçe, hizmetçi bunu bilemezdi. Bunun ne anlama geldiğini fazla düşünmemeye çalışıyordum.

Telefonum, bıraktığım yerde titredi. Finn öne eğilip arayan numaraya baktı. "Uh-oh, *anne*. Kahvaltıda enerji içeceği içtiğini söyleyeceğim."

Kupamdan hızlıca bir yudum aldım. "Aslında içmiyorum, ama iyi denemeydi."

"Kostüm dükkânına varır varmaz bir tane açmayacakmış gibi davranma."

Beni yakalamıştı. "Şşş," dedim ve telefonu açtım. Sırıttı. Gerçek, kusursuz olmayan, yapmacık olmayan bir Finn Lockhart sırtışı. Bir his içimi kapladı, karnımın alt kısmında kıvrıldı. "Merhaba anne."

"Merhaba tatlım! İşten mi arıyorsun?" diye sordu.

Tanrım, lütfen yine gelinlik konusu olmasın. "Hayır, tam çıkmak üzereydim."

"Lüks, yüksek teknolojili, Sierra'ya dayanıklı arabamla," diye ekledi Finn.

"Sessiz ol," diye dudaklarımla söyledim, onu itip annemin duymaması için adanın diğer ucuna geçtim.

Finn kolunu tutarak yaralanmış gibi yaptı. Onun abartılı tavırlarına sırtarak hoparlörü kapattım. Ona henüz... durumu anlatmamıştım, çünkü sahte de olsa, annem çıldıracağını biliyordum.

Muhteşem bir milyarderle çatı katında mı yaşıyorsun? Seni süper özel sanat stüdyosunda öptü mü? Sen de onu öptün ve tek düşünebildiğin bu ama bunların hiçbiri gerçek değil mi? Annem sürekli haber almak için peşimden ayrılmazdı.

"Ne o?" dedi annem.

"Hiç, hiçbir şey." dedim, Finn'den uzaklaşarak. "Sadece Ro ile konuşuyordum." "O nasıl?" diye sordu annem.

"Çok iyi," dedim. "İşle meşgul. Her zamanki gibi."

"Çok güzel!" Finn, tiz bir sesle bağırdı. Gözlerimi kısarak ona sert bir bakış attım. "Kes şunu!" diye dudaklarımla söyledim.

"Yoksa ne olur?" diye karşılık verdi.

Bu sabah nadir görülen bir ruh hali içindeydi. Onu sinir edici bulmaya çalıştım ama kimse bakmıyorken onun gerçek halini görme fırsatını kaçıramadım. "Hey anne, gitmem gerek. Sonra ararım mı?"

"Tabii ki, tatlım. İyi günler."

Telefonu kapattım, ellerimi tezgaha dayadım ve tırnaklarımı tıklattım.

"Gerçekten mi?" "Ne?" dedi, telefonuna mesaj gönderirken masum bir ifade takınarak.

"Bu karmaşık durumu anneme açıklamak istemiyorum," dedim, ikimizi işaret ederek.

"Nişanlının annene bilmemesini mi istiyorsun?" Kaşlarını oynattı. "Bu beni senin kirli sırrın mı yapar?"

"Sabahları bu kadar sinir bozucu olmayı alışkanlık haline mi getireceksin?"

"Sadece *Y* ile biten günlerde, Sindirella." Bana doğru yürüdü, tezgahın üzerine bıraktığı dosyayı almak için uzanırken, gözlerimin içine bakarak beni bir an yerinde sabit tuttu. Kanım kaydadı.

Kahretsin, bu kadar güzel kokmasına izin verilmemeli, burnumu boynuna gömmek ve bir saat kadar sadece onun kokusunu içime çekmek istememe neden olan bu kolonyayı kullanmasına izin verilmemeli. "Seni en az bir kez sinirden öfkeliendirmeden sabahım iyi geçmiş sayılmaz."

Yutkundum, gözlerim bir anlığına dudaklarına takıldı. Sonra dosyayı aldı ve uzaklaştı, ben de tekrar nefes alabildim. Kendimi ona bakmaktan başka bir şey yapmak için muffin'in yarısını ağızıma tıktırdım.

ona—ve yine de, çiğnerken bile kendimi ona bakarken buldum.

Elimde değildi. *Sürekli* ona bakıyordum. Ve Lord Meowington da sürekli bana bakıyordu. Kedi karşımdaki tezgahın üzerine oturmuş, bana yavaşça, yargılayıcı bir şekilde göz kırpıyordu. Gözlerimi devirdim, düşüncelerim Finn'e geri döndü.

Bir parçam, parmaklarım dikiş dikemeyecek kadar eklem iltihabı olana ve görme yetim kaybolana kadar çalışarak yaşlı bir hizmetçi olarak kalmaktan memnundu. Ama böyle bir şeyin - günümüzü tartışarak geçirdiğimiz aptalca sabahlar ve akşamlar ve ateşli öpücükler - o kadar da kötü olmayabileceğini düşünmeye başlamıştım.

Tabii ki Finn ile değil.

Bu iş anlaşması, *Every Day*'in büyük bir başarı olmasını, Trey'e dersini vermeyi ve Ro'nun büyük yönetmenlik çıkışını yapmasını sağlamak içindi. Ama bir gün, doğru kişiyle... Belki bu tür şeyler o kadar da kötü olmazdı.

Finn telefonuna bakarak bir dizi mesaj gönderirken, ben duygularımı bastırmaya çalıştım. *Zavallı Brenna*, diye düşündüm, her zamankinden daha şefkatle. Sonra kendime geldim. Şefkat yok. Hayır, burada olmaz. Benden olmaz. Çünkü yakında her şey bitecek ve senaryo gereği öpüşmelerin ya da Ro'nun yönettiği randevuların olmadığı gerçek hayatıma geri dönecektim.

"Hazır mısın?" Finn telefonundan başını kaldırmadan sordu.

"Kahveyi alıp götürmek için bir bardağa koyayım." Tezgaha döndüğümde, ben telefonda konuşurken onun çoktan bunu yaptığını gördüm. Kalbim göğsümde çarptı. Birçok yönden, etrafta beni gören kimse olmasa bile nişanlı rolünü mükemmel oynuyordu.

Ve ben bundan biraz nefret ediyordum.

Çünkü onun sahte gülümsemesi ve aşırı yüksek kahkahalarıyla bu kişiden Bay Büyük Adam'a dönüşmesini izlemek midemi bulandırıyor. Dünya, Bay Büyük Adam'ın aslında sabahları en sevdiğim kekleri almamı ısrarla sağlayan ve günün sonunda kostüm dükkanının önünde beni eve bırakmak için bekleyen düşünceli bir adam olduğunu bilmiyordu.

Finn, kimsenin *o* adamı istemeyeceğine tamamen emindi. Oysa ben o adamı çok daha fazla seviyordum.

Evimizde dolaşan alaycı huysuz adam...

Hayır, bizim evimizde değil. *Onun* evinde. Arkanı döndüğümde Finn orada durmuş, bir elinde benim çantamı ve dosyalarını tutarken, diğer eliyle mesaj yazıyordu. *Bizim değil*, diye kendime tekrar söyledim. Bunu unutamazdım. Tüm dünyaya rol yapıyoruz. Bunun gerçek olduğuna inanacak kadar aptal olmamalıydım.

"Veritique," diye hatırlattı Finn, prodüksiyon binasının önünde arabasından inerken.

Doğru, diye düşündüm ve çantamın cebine uzandım. Yüzüğü buldum ve parmağıma taktım. Yalnız kaldığımızda yüzüğü takmıyordum, kendime karşı sınırlarımı korumak için.

Yüzük sadece kameralar içindi. Halk içindi.

Ama gerçek şu ki, yüzüğü parmağıma takmak gittikçe zorlaşıyordu. Parmağımdaki ağırlığı hissetmek, bana tüm bunların sahte olduğunu hatırlatıyordu.

Finn arabanın önünden dolaştı. Elimi yanıma kıvırdım ve çantamı omzuma astım. "Taş çok büyük," diye şaka yaptım. "Dükkanda bir şeye takılır diye hep endişeleniyorum."

Çenesi gerildi. "Zümrütlerin gerçek derinliğini gösterebilmesi için belirli bir boyutta olması gerektiğini söylemişlerdi..." Sözleri kesildi. "Kostüme dikme."

"Elimden geleni yapacağım," dedim, kafam karışık olmasına rağmen zorla gülümsemeye çalışarak. "Sonra görüşürüz?"

O başını salladı ve kapıdan çıkarken gerginliğin bir kısmını da beraberinde götürdü.

Yüzüğe tekrar baktım. Bu bir aile yadigarı değil miydi? İlk gece bana öyle söylemişti. Öyleyse neden sanki kendisi tasarlamış gibi konuşmuştu?

Paisley'den gelen mesajla telefonum titredi ve bu düşünceyi kafamdan attım. Finn'in yüzükle ilgili söylemediği bir şey vardı, ama bunu sonra konuşmak zorundaydım.

Kostüm dükkânına vardığımda, tamamen kostüm moduna girmiştım. Paisley ve Trin, bu hafta çekilecek parti sahnesi için Shaw'un elbisesinin narin kumaşını buharla ütölüyorlardı. Carter ise son dakika oyuncu değişikliği olduğu için birkaç arka plan kostümünün pantolonlarını genişletiyordu.

"Ne dersin?" diye sordu Paisley beni görünce.

"Bence harika bir iş çıkardık," dedim, elbisenin her açıdan mükemmel olduğundan emin olmak için mankenin etrafında dolaşarak. Gerçekten muhteşemdi — Paisley'nin kim bilir nereden bulduğu tek bir rulo otantik vintage kumaştan yapılmıştı.

Hepimiz elbiseye zarar vermekten korkarak nefes almaya bile çekiniyorduk, ama o kadar mükemmeldi ki kullanmamak imkansızdı. Shaw bu elbiseyle göz kamaştıracaktı. "Buradaki kırıklığı düzelt." Telefonumdan saati kontrol ettim. "Cathleen ve X ile bir toplantım var, ama Shaw on dakika içinde burada olur. Kostümü giymesine yardım eder misin?"

Paisley başını salladı.

"Partiden sonra kostümünü değiştireceği sahne için birkaç kez denemesi için ona tokayı göster," dedim.

"Ayarlamalar için sette olacak mısın?" diye sordu Paisley.

"Evet, toplantıdan sonra hemen oraya gelirim." Kumaş çok narindi ve çekim sırasında o elbiseyi gözümün önünden ayırmam imkansızdı. "Carter, X'e parti sahnesi için iki figüran daha lazım. İki takım elbise daha bulabilir misin?"

"Renk tercihi var mı?" diye sordu, endüstriyel dikiş makinesinden kalkıp kostüm raflarını karıştırmaya başladı.

"Lacivert ve gri olsun. Sonra görüşürüz. Bir şey olursa mesaj atın." Bunun üzerine çantamı ofisime bırakıp kahvemi aldım ve konferans odasına doğru yola çıktım. Oraya vardığımda Cathleen ve X'in başlarını eğip setten çekilmiş bazı fotoğrafları inceleyerek tartışmaya dalmış olduklarını gördüm.

"Bence kısa saç önemli," dedi Cathleen. "Kısa saç kesimi, o dönemin özgürlükçü ruhunun bir parçasıydı..."

"Eski Viktorya standartlarını reddetmenin bir parçasıydı. Evet, evet, bunu sürekli söylüyorsun." X çenesini ovuşturdu, ama sinirli görünmüyordu, daha çok eğleniyor gibiydi, sanki Cathleen'le biraz dalga geçiyormuş, aralarında bir şaka paylaşıyormuş gibi.

O felaketle sonuçlanan ilk karşılaşmalarından bu yana ikisi arasındaki havanın yumuşadığını fark etmiştim. Hâlâ tartışıyorlardı, ama artık öfkeli değil, daha çok şakacı bir tavırla.

Cathleen ellerini kalçalarına koydu ve gözlerinin parıldamasını gizleyemeyen sinirli bir bakış attı. "Bunu sürekli söylüyorum çünkü bunun yerleşmesini bekliyorum."

X ona bir bakış attı, ağzının köşesi alaycı bir gülümsemeye çekildi. "Belki de onlara daha fazla şapka takmalıyız."

"Ya da," dedi Cathleen anlamlı bir şekilde, "peruk departmanına saçlarını bir kez daha yapmalarını söyleyelim."

"Günaydın," dedim, yanlarına yaklaşarak ikisinin de irkilmesi üzerine gülmeme engel oldum. Tartışmaya daldıklarında, sanki dünyanın geri kalanı yok oluyormuş gibi olurdu. Yalnız olmadıklarını fark etmek zorunda kaldıklarında her zaman şaşırır gibi görünürlerdi. "Peruk sorunu mu?" diye sordum.

X belirsiz bir ses çıkardı. Omzunun üzerinden fotoğraflara baktım. "O kadar da kötü değil."

"Korkunç değil" bizi ödüle aday göstermez," dedi X. Olası çözümleri tartışırken — yeni peruklar, saç kesimleri, cloche şapkalar — Cathleen'i incelemeye ve onu Finn'in polaroidindeki kadınla karşılaştırmaya kendimi engelleyemedim.

Şimdi ona bakınca, canlı, ilgili ve X ile şakacı bir şekilde atışan halini görünce, onun kocası onu terk ettiğinde yıkılan kadınla aynı kişi olduğunu hayal etmek zordu.

kocasını onu terk ettiğinde yıkılmış olan kadın olduğunu hayal etmek zordu. Cathleen'i çok sevmiştim ve onun yaşadıklarının onu ne kadar derinden yaraladığını düşününce göğsüm sıkıştı.

Toplantı sona erdiğinde kolunu koluma doladı ve beni kendine çekti. "Gelecek ay Liam'ın evinde bir aile yemeği veriyorum. Liam, Finn'in ağabeyi. Gelirsen çok sevinirim." Elim tuttu, parmağı parmağımdaki yüzüğe dokundu.

O an çok garip bir hal aldı ve içim karıştı.

"Nişanın sahte olduğunu biliyorsun, değil mi? Basın için yapıyoruz." Mavi gözlerine baktım. Finn, onun bu anlaşmadan haberi olduğunu söylemişti. Ama bu daveti alınca emin olmak istedim. "Cathleen, ben o ailenin bir parçası olmayacağım."

O, endişemi eliyle savuşturarak kıkırdadı. "Evet, Finn bana her şeyi anlattı. Ama seninle çalışmak çok güzeldi. Gelirsen çok sevinirim. Bir düşün, olur mu?"

"Program nasıl olacak bir bakalım," dedim, özellikle Finn'le konuşmadan bir taahhütte bulunmak istemiyordum.

"Tabii, elbette," dedi setin yoluna girerken. "Sana ayrıntıları gönderirim."

Muhtemelen daha fazla tarihsel yanlışlığı göstermek için X'in yanına koşarken, Finn'in onun neyin peşinde olduğunu biliyor mu diye merak etmeden edemedim.

SIERRA

“Neden bu kadar ayrıntılı olması gerektiğini anlamıyorum,” dedim Finn'e kapıdan çıkarken, otoparkta onun arabasına doğru yürürken. “Nasıl tanıştığımızı birçok röportajda anlattık zaten.”

“Hayır,” dedi. “Ön prodüksiyon sırasında sette tanıştığımızı söylemiştik. Uydurduğumuz ilk tanışmamızın ayrıntılarını vermemiştik.”

“Neden anlatalım ki?” diye kaşlarımı çattım.

“Çünkü Jillian'a göre, bu ayrıntılar bir sonraki röportajı satacak,” diye açıkladı. “İnsanların ilgisini çekmek için her röportaja birkaç kişisel ayrıntı eklememiz gerekiyor. Bu yüzden ikimizin de kabul edeceği bir hikaye uydurmamızı istiyor.”

“Tamam.” Dudaklarım titreyerek iç geçirdim. “Sana bir kahve ısmarladım diyelim mi?”

“Neden bana kahve ısmarla?” diye sordu.

“Muhtemelen stresli görüldüğün için.”

“Hayır,” diye itiraz etti. “Kahveyi ben ısmarlamalıyım.”

“Çünkü sen erkeksin?” dedim, gözlerimi devirerek.

"Başlama," diye homurdandı.

"Neyi başlatmıyorum?" dedim, onu kışkırtmaya dayanamadan. "İlk tanıştığımızda seni cinsiyetçi bir pislik olmakla suçlamayı mı? Belki de onlara nasıl tanıştığımızı anlatmalıyız. Böylece bir şey uydurmamız gerekmez."

"Tabii. In Stitches'te, sen en kötü satış elemanıydın." "Ben mi?" diye bağırdım. "Sen cehennemden çıkmış bir müşteriydin!"

"Bana pislik vergisi aldın!" Kapıyı benim için açık tuttu.

"Hak ettin," dedim. "Dükkânı geç saatlere kadar açık tutarak pislik gibi davrandın."

"Oh, lütfen," dedi Finn. "Senin gecenin en önemli olayı bendim. Ondan önce, muhtemelen o lanet mankenle tek taraflı bir konuşma yapıyordun."

"Merle çok iyi bir sohbet arkadaşıdır." "Tabii," diye burnunu çekerek, "eğer güçlü, sessiz tipleri seviyorsan."

"Belki de öyle," dedim, kaşlarımı ona doğru kaldırarak. "Bir kız, iyi bir dinleyici ve fiberglas karın kaslarından başka ne isteyebilir ki?"

Finn sırtıttı. "Benim zevkime göre kafasını biraz fazla kaybediyor."

"Sadece kafayı nasıl ayarlayacağını bilmelisin," dedim, çenesinin kaslarının seğirmesini izleyerek. "Hassas olmalısın. İki elini kullan. Tam doğru şekilde sık, yoksa kopar. Roket bilimi değil, ama ne yaptığını bilmelisin."

Finn'in kolu birden uzandı ve kapıdan geçmemi engelledi. Bakışları benimkilerle buluştu, o ela gözleri her zamanki gibi deliciydi. Ne hakkında konuşuyorduk ki?

Beni kendine çekip öpmek istermiş gibi bakarken sırtımdan bir ürperti geçti. *Gerçekten*. Sahte öpücüklerimizden değil, haftalardır istediğim nefes kesici, çaresiz öpücüklerden.

"Belki de kostüm fiyaskosu olmalı," dedim, sesim titriyordu. "İlk karşılaşmamız gibi."

"Ne gibi?" diye mırıldandı, nefesi yanağıma değiyordu. "Sen pantolonunu yırttın, ben de dikmek zorunda kaldım?"

O alaycı bir şekilde gözlerini devirdi. "Bu hikayeye kimse inanmaz."

"Sierra!"

Dönüp baktığımda Paisley koridorda bize doğru koşuyordu. Hiçbir şey söylemesine gerek yoktu, nefes nefese kalmış, yüzü dehşetle kaplı bir şekilde durdu. Yüzündeki ifadeden felaketin çöktüğünü anladım. En kötü senaryolar aklımdan geçerken, Finn'in ağır adımlarının yankısı arkamda yankılanırken kostüm dükkânına doğru koşmaya başladım.

"Ne oldu?" Kapıdan içeri girer girmez sordum.

Gözlerim, endüstriyel çamaşır makinesinin önünde çökmüş, başını ellerine gömmüş, hıçkırarak ağlayan Shaw'a kaydı. Shaw başını kaldırdı, yüzü gözyaşları ve rimel izleriyle kaplıydı. Ama Trin ve Carter'ın makineden kumaş parçalarını çıkarırken gördüğümde ona odaklanamadım.

Kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyordu ki, yüzümü

buruşturdum. "Olamaz," diye fısıldadım. "Hayır,

hayır, *hayır*." "Özür dilerim!" diye ağladı Shaw.

Islak ve parçalanmış halde bile rengini ve kumaşını tanıdım. Bu, Shaw'un parti sahnesi için giyeceği elbiseydi. X o sahneleri çekmeyi bitirmemişti, bu yüzden hala ihtiyacımız vardı. Şimdi ise tamamen ve onarılamayacak şekilde mahvolmuştu.

Dünya altımdan çekilmişti. Şokumu gizlemek için ağzımı elimle kapatarak geriye doğru sendeledim ve sağlam bir göğse çarptım. Finn'di. Eli omzuma kondu ve beni sabitledi. Dokunuşu beni yere bastırdı, içimde kıvranan dehşete rağmen kendimi biraz daha stabil hissettirdi.

"Kahretsin," dedi Finn, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek.

Adrenalin patlamasıyla titriyordum. Bunu nasıl düzeltecektim? "Ne oldu?" diye sorabildim sonunda.

Oda sessizliğe büründü, herkes birbirine garip garip bakıyordu. Sonunda Paisley konuşmaya başladı. "Bugünkü çekimden sonra Shaw, elbisenin koluna mürekkep bulaştığını fark etti. Yardımcı olmak için elbiseyi makineye attı. Ne olduğunu anladığımızda... çok geçti."

Öne adım attım, Trin'den bir parça kumaş aldım ve avucumun içinde gergin bir şekilde uzattım. Korumam gereken zavallı elbiseye özür dilemek gibi saçma bir dürtü hissettim.

"Çok üzgünüm," diye tekrar ağladı Shaw. Ona baktım. Tanrım, ağlarken bile güzeldi.

"Onarılabilir mi?" Finn arkamdan sordu.

Sorun yok, önemsiz, kolayca halledilir demek istedim. Ama kurtarılabilecek tek bir kumaş parçası *bile* kalmamıştı. Başımız belaya girmişti.

"Sierra?" Finn keskin bir sesle konuştu, sesi kafamdaki panik gürültüsünü keserek duyuldu. "Tamir edilebilir mi?"

Başımı sallayarak ona döndüm. "Düzgünce yeniden yapmak günler sürer ve *yarın* kalan sahneleri çekeceğiz!" X çekimlerin yarısını çoktan bitirmişti. Yeniden çekim yapmak zaman alıcı ve maliyetli olacağı için, yedek elbisenin *tamamen* aynı olması gerekiyordu.

"Aynı elbiseyi yapmak için aynı kumaştan ihtiyacımız var ve bir santim bile kalmadı!" O tek rulo, bulabildiğimiz tek şeydi. Midem bulanarak elimi karnıma bastırdım.

Sonra Finn'in eli yine omzuma kondu, hafifçe sıktı ve dikkatimi çekti. "Nefes al," dedi.

Titreyerek nefes aldım. "Daha

fazla alabilir miyiz?"

"Sadece bir rulo bulabildik," diye açıkladım. "Daha fazlasını bulsak bile, zamanında buraya ulaşması imkansız." Kahretsin, kahretsin, kahretsin!

Ve sonra hiçbir yapımcının duymak istemediği sözleri söyledim. "Programı ertelemek zorundayız."

"Hiçbir şeyi ertelemiyoruz," dedi Finn, telefonunu çıkararak. "Bana kumaşın özelliklerini verebilir misin?"

Carter, bilgileri almak için koştu.

"Ne yapacaksın?" diye sordum, telaşla. "O kumaşı bulacağım."

Bu imkansız görünüyordu. "Finn..."

"Bana bırak," diye ısrar etti. "Sen yarın için hazırlık yapmaya devam et."

Gerçekten daha fazla kumaş bulup zamanında buraya getirebilecek miydi? Bir kısmım bunun mümkün olmadığını düşünüyordu, ama ayaklarım beni kesim masasına doğru götürdü ve dayanıklı, hafif bir pamuklu kumaş çıkardım. Zihnim, elbisenin iskeletini oluşturmak için, o döneme uygun olmayan ama görünmez bir alt katman tasarlamaya başlamıştı bile. Bu planın işe yaraması için, Finn'e tüm güvenimi koymuştum.

"Nereye geçelim?" diye sordu Paisley, Trin de "Ne yapabilirim?" dedi.

Pamuğu çözmeyi bıraktım ve talimat vermek için panik halimi bir kenara attım. İçgüdülerim her şeyi kendim yapmaya yöneliyordu, ama bir ekibin olmasının amacı, görevleri paylaştırmak için idi ve bu işi başarabilmek için tam da bunu yapmam gerekiyordu.

"Tamam, Carter," dedim, yerde tamamen dağınık halde yatan başrol oyuncumuz Shaw'a bakarak. "Sen onunla ilgilen."

"Anladım," dedi ve kumaş bilgilerini Finn'e vererek ofisime girdi.

"Trin, elbisenin orijinal referanslarını bulup kalıbı kesmeye başlaman gerekiyor. Paisley, süslemelerle ilgilenebilir misin?" İkisi de başlarını salladı. "Tüm katmanlarla uğraşacak vaktimiz yok, bu yüzden alt katmanı oluşturup üzerine

"Daha az kumaş kullanarak aynı şekli elde eden ve dolayısıyla..."

"—daha az zaman gerektirir," diye bitirdi Paisley.

"Aynen öyle."

"İyi plan."

"İyi mi bilmiyorum, ama şu anda aklıma gelen en iyi plan bu." Elbise tamamen 20'li yıllara uygun olacak mıydı? Hayır. Tasarımı bozuyor muyduk? Kesinlikle. Ama bu elbiseyi yarına kadar bitirmenin tek yolu buydu... tabii Finn sihirli bir şekilde bize kumaşı temin edebilecek bir tedarikçi bulmazsa.

En sevdiğim kumaş makasını çıkardım ve kesmeye başladım. Carter ise Shaw'u yerden kaldırıp bir sandalyeye oturtturarak sinirlerini yatıştırmak için bir fincan çay getirdi. Gözleri kızarmış ve morarmış halde defalarca özür diledi.

Neyse ki bugünkü çekimleri bitmişti, çünkü o şişmiş, kızarmış gözlere dünyadaki hiçbir makyaj sanatçısı bir şey yapamazdı.

Carter, Shaw'u yerleştirdikten sonra Brenna geldi ve onu çok ihtiyaç duyduğu dinlenmeye götürdü. Kafamı ofisime çevirdim, Finn kulaklığıyla telefona bakarak laptopuna dikkatle bakıyordu. Her türlü iyilik isteğinde bulunurken onu dinlememeye çalıştım. Arama sayısına bakılırsa çok fazla vardı, ama her telefonu kapattığında midem düğümleniyordu, bilgisayar ekranına somurtarak bakıyordu.

Sadece odaklan, dedim kendime. Odaklan ve Finn işini yapsın.

"Al," dedi Carter, yanımdaki kesme masasına bir kutu RevX bırakarak. "Catering servisi getirdi."

"Teşekkürler," dedim ve bir tanesini açtım. Geri kalanları da diğerlerine dağıttım, çok uzun bir gece olacağını biliyordum. Şu anda Finn bile enerji içeceği bağımlılığım ile ilgili bana sataşamazdı.

Saatler sonra, alt katmanı sabitleyip dikerek manekene yerleştirdik. Üst katman için yeni bir kalıp kesilmiş ve süslemeler hazırlanmıştı. Artık kostüme eklemek için gerçek elbise kumaşına ihtiyacımız vardı.

"Haberlerim var," diye seslendi Finn.

"Programı mı değiştiriyoruz?" diye sordum, ona dönerek.

"Hayır." Saçları dağınık bir şekilde ofisimden çıktı. Takım elbisesinin ceketini çıkarmış, kollarını sıvamış ve gömleğinin üst iki düğmesini açık bırakmıştı. Heykel atölyesindeki günden beri onu bu kadar rahat görmemiştim. Elini koyu renk saçlarının arasından geçirip bukleleri geriye doğru düzeltti, ön kol kasları gerildi ve ağzım biraz kurudu.

Finn Lockhart, tamamen düğmeli değilken çok, *çok* seksi bir hali vardı. O, "Aynı kumaştan, boya partisi bile aynı olan bir rulo buldum" derken, o düşünceyi kafamdan attım.

Ağzım açık kaldı.

"Hadi canım!" dedi Paisley. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten," dedi Finn. "Sabahın çok erken saatlerinde burada olacak. Tam olarak ne zaman olacağını bilmiyorum... ama saat üç ya da dört civarı olacağını tahmin ediyorlar."

Gerçekten imkansızı başarmıştı, ama yine de yetmezdi. "Kumaşın geldiğini duyar duymaz yola çıksam bile, zaman yetmez. Çekimlerden önce bitirmek istiyorsak her dakika çok önemli."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Finn, yanıma gelerek. "Bu yüzden bu gece penthouse'a dönmüyoruz. Stüdyonun hemen yanında bir otelde yer ayırttım. Beş dakikalık yürüme mesafesinde. Orada kalıp teslimat gelir gelmez geri dönebiliriz, böylece mümkün olduğunca az zaman kaybedersin."

O anda, tüm stres, yorgunluk ve enerji içeceği kaynaklı adrenalin beni ele geçirdi ve neredeyse ağlayacaktım. Çünkü

ben ofimde kalmayı önermek üzereydim ve Finn çoktan her şeyi halletmişti.

“Diğer ekibin şimdi eve gidip biraz uyumasını öneririm. Sabah ilk iş olarak dinlenmiş ve çalışmaya hazır olarak gelin.”

Başımı salladım. Bu da diğer planlar kadar iyiydi. Trin, Paisley ve Carter iki kez söylenilmesini beklemediler. Eşyalarını topladılar ve yorgun zombiler gibi birlikte dışarı çıktılar. Finn, çantamı ofisimden almamı bekledi ve sonra beni otele götürmek için caddenin karşısına geçti.

Otel odasına yerleşirken, esnemek ve ona yaslanma isteğine direndim. Lobide etrafa bakınırken, dizüstü bilgisayarıyla çalışan tanıdık bir adam gördüm. Yanında yerde bir kamera çantası vardı. Paparazzi! Tam da şimdi!

Elim kıvrıldı, başparmağım otomatik olarak nişan yüzüğünü aradı. Onu tanıyabilirsem, muhtemelen onun gibi daha fazlası da etrafta dolaşıyor olacaktı, bu da burada yaptığımız her şeyin sabaha haber olabileceği anlamına geliyordu. Yüzümü gevşettim, stresi atmaya çalıştım. Bu geceki halimi hayal edebiliyordum, Finn'in yanında dururken sefil ve bitkin görünecektim. Dışarıda ihtiyacımız olan imaj bu *değildi*.

Finn'in elini tuttum, ona sokulup çenesine bir öpücük kondurdum, böylece fısıldamak için bir fırsat buldum: "Sadece bir oda, değil mi?"

Bana döndü, kaşları çatılmıştı. "Hayır, ben hallederim..."

Ben başımı hafifçe eğip paparazzileri işaret edince sözünü kesti. Finn konsiyerje döndü. "Sadece bir oda."

"Efendim? Rezervasyonunuzda iki oda var."

"O zaman asistanım bir hata yapmış olmalı," dedi Finn soğukkanlılıkla, takım elbisesinin yakasını düzelterek. "Nişanlım ve ben sadece bir odaya ihtiyacımız var."

Konsiyerj başını salladı ve bir dakika sonra bize anahtar kartlarımızı uzattı. "Süitiniz hazır."

Finn teþekkr ederek baþını salladı ve kolunu omzuma attı, ikimiz lobiden geçtik. Asansöre güvenli bir Şekilde girene kadar kolunu çekmedi. "Düşünmedim bile..."

"nemli değil," dedim. "Bu saatte burada paparazzi olacağını da beklemiyordum." Ve Şimdi bir odayı paylaşmak zorunda kalmıŐtık. Kendime bunun önemli olmadığını söylemeye çalıştım. Zaten onun dairesinde kalıyordum, bir gece odayı paylaŐabiliriz herhalde. Zaten gece yarısı geçmişti.

Bu hızla, yukarı çıkıp telefonlarımızı Őarj etmeye baŐladıęımızda, stüdyoya geri dönme vakti gelmiş olacaktı. Finn ile aynı odada kalmayı düşünmek için çok yorgundum.

Zaten bir Şey olmayacaktı ki.

Telefonum titredi. Ro olabilir diye baktım. Saatlerdir ona haberler gönderiyordum. Ama ekranımda başka bir isim belirdi. *Trey*.

Hadi ama! Cidden mi? Mesajı okumadan sildim. Adam bana düzgün bir Şekilde ayrılmak için mesaj bile atmamıŐ, *Şimdi* konuşmak mı istiyor? Neden Instagram'da beni etiketlemeye devam etmedi? Bununla uğraşacak havamda değildim. Özellikle de bu gece.

Finn ile sahte iliŐkimde bile iletiŐim daha iyiydi.

FINN

S Ne zamandan beri kral boy yatak bu kadar küçük görünüyordu? Geniş odanın ortasındaki yatağa bakarak, bana şaka mı yapıyor diye düşündüm.

"Sağ mı, sol mu?" diye sordu

Sierra. "Ha?"

"Hangi tarafta..." "Sağ,"

dedim.

"İyi." İş çantasını alıp odanın diğer ucuna doğru yürüdü. "Eğer kötü bir adam içeri girerse, ilk seni yakalar."

Belki sözleriyle gerginliği yatıştırmak istemişti, ama odada bir el bombası patlamasa bile, o yatakta birlikte yatacağımız gerçeğinden dikkatimi başka yere çekmek imkansızdı. Elbette, bir aydan fazladır birlikte yaşıyorduk, ama ayrı yatak odalarımız, kendi banyolarımız ve birbirimizin yoluna çıkmadan vakit geçirebileceğimiz birçok başka odamız vardı.

Mutfak, gerçekten paylaştığımız tek yerdi ve stüdyoda çok fazla zaman geçirdiğimiz için mutfağı pek kullanmıyorduk zaten. Bu tamamen farklı bir durumdu. Beni boğacak kadar sıkı hissettiğim yakamı çektim.

Bunu yapamazdım. En ufak bir onur kırıklığı yaşamak istemiyorsam yapamazdım. Onun yanında uyuyup kendimi rezil etme riskini göze alamazdım.

"Birine yedek battaniye getirmesini söyleyeceğim," dedim, kendime gelerek.

"Ne için?" diye sordu Sierra.

"Yerde yatacağım."

Yorgun bir kahkaha attı ve iki eliyle yüzünü ovuşturdu. "Centilmenliğin için teşekkürler, ama benden bu kadar uzaklaşmak istiyorsan, ön odada bir kanepe var."

"Senden uzaklaşmak için çaresiz değilim," dedim, bu konuda gerçekten de gösterdiği kadar kayıtsız olup olmadığını anlamaya çalışarak. Yanakları kızarmış mıydı? Yoksa yüzünü ovuşturmaktan mıydı?

Alt dudağını ısırdı ve o gün stüdyomda dudaklarının benim dudaklarımın tadı ne kadar tatlı olduğunu hatırladım. Ne kadar sıcak... ne kadar yumuşak... Onu tekrar tatmak istedim. Ama *o* ne istiyordu? O anı benim gibi mi düşünmüştü?

Sierra bana gözlerini kırptı, yüzü okunamazdı. "Benim için kanepede yatmana gerek yok. Yatak yeterince büyük. Bu kadar yer varken rahatsız olmaya gerek yok. İkimiz de yatar yatmaz yorgunluktan uyuyakalırız herhalde."

Buna karşı çıkmak zordu. "Oda meselesini büyütmediğin için teşekkür ederim."

Omzunu kaldırdı. "Sadece uzlaşma çabası."

"Doğru," dedim, göğsümde garip bir his uyandı. Bunların hepsi *Every Day* içindi. Görünüş için. Jillian'ın halkla ilişkiler kampanyasını yürütmek için ihtiyacımız olan basın, reklam ve ilgi için.

Başka bir şey için değil. Sahte nişanımızın daha fazlasına dönüşmesine izin veremezdim. Gerçek bir şeye. Çünkü gerçek olan sadece karmaşaya yol açardı.

"Asıl sorum, eğer paylaşılasaydık süiti kim alacaktı?" dedi Sierra, yine alaycı bir tonla. "Cevabını iyi düşün. Çiftler daha azı için ayrılıyor."

Sırıttım. "Sen, tabii ki."

O onaylayarak başını salladı. "Çok iyi bir koca olacaksın."

Göğsümdeki baskı zonkladı ve bakışlarımı ondan ayırdım, gözlerim komodinin üzerindeki oda servisi menüsüne takıldı. Menüü alıp ona uzattım. "Bir şey seç. Henüz akşam yemeği yemedin."

"Sen de yemedin."

"Ben siparişimi biliyorum." Burada kaldığım her seferinde aynı somonlu pilavlı kaseyi sipariş ederdim.

"Yemek için çok geç değil mi?" diye sordu. "Bizim için değil," dedim.

Kaşları hafifçe yukarı kalktı, kızıl saçları tokadan kurtulup yüzünü yumuşak dalgalar halinde sardı. O dalgaları parmaklarımın etrafında kıvırmak istedim. "Bu ne anlama geliyor?"

"Yorucu bir gün oldu, yarın da aynı şekilde geçecek ve bunu atlatmak için enerjiye ihtiyacın var demek. Ne istediğini söyle, ben hallederim."

Tıpkı kumaş siparişini hallettiğim gibi. Sierra'da, tüm zamanımı onun isteklerini yerine getirmek için harcamak istememi sağlayan bir şey vardı. Belki o Cinderella'ydı ve ben de onun lanet olası iyilik perisiydim.

Menüyü incelerken esnedi. "Beynim seçim yapamayacak kadar yorgun. Ah, dur! Makarna ve peynir."

Gözlerinin parlamasına gülümsedim. "Mac-n-cheese olsun." Oda telefonunu aldım ve resepsiyonu aradım, siparişlerimizi verdim.

Yirmi dakikadan az bir süre sonra kapı çalındı.

"Çok hızlıymuşlar," dedi Sierra, açmak için aceleyle kapıya koşarken, gösterdiği kadar aç olmadığını belli ediyordu. Onu kapıya kadar takip ettim ve sadece yemek arabasını değil, Brenna'dan daha önce bulmasını istediğim kıyafetlerin ve tuvalet malzemelerinin olduğu çantayı da gördüm.

"Bunlar ne?" diye sordu Sierra, ben çantayı yatağın üzerine bırakırken.

"Brenna, Lord Meowington'a yemek vermeye uğradığında daireden gerekli eşyaları topladı."

"Oh, şükürler olsun!" dedi Sierra, çantayı açıp pijama olarak giymeyi sevdiği eşofman takımını buldu. "O kadını seviyorum! Zam alması lazım."

"Ona çok iyi maaş veriyorum," diye onu teselli ettim ve çantadan kendi eşyalarımı çıkardım.

"Daha fazla ver," dedi Sierra, eşofmanı göğsüne sıkıca sarıp. "Bunlar için. Ve huysuz kedinle uğraştığın için."

"Huysuz değil ki."

"Babasına çekmiş."

Gözlerimi devirdim ama basit ev konforuna verdiği tepkiyi anlıyordum. Takım elbiseyle uyumak hiç istemiyordum. Saatime baktım. Kumaş her an gelebilir. Uyumaya ne anlam vardı ki? Çok geçmeden yine kalkmak zorunda kalacaktık. Ama bir saatlik dinlenme bile hiç yoktan iyiydi.

Sierra yemek arabasını karıştırırken, ben ceketimi çıkarıp sandalyenin arkasına attım. "Şey..."

"Ne oldu?" Arkanı döndüğümde, iki tabak makarna ile duruyordu.

"Sanırım somonu unuttular."

İnlememi yuttum. Daha fazla sinirlenmek için enerjim olsaydı, resepsiyonu arayıp basit bir siparişi bile alamayan beceriksizlikleri hakkında uzun uzun nutuk atardım, ama gerçekte bunun için enerjim yoktu.

"Omega-3 yağ asitleri olmadan hayatta kalabilir misin?" diye sordu.

"Olmaz," diye espri yaptım. "Özellikle Shaw kostümleri çamaşır makinesine atmaya devam ederse."

"Kendini çok kötü hissetti," dedi Sierra.

"Biliyorum. Sinir krizi geçirecek sandım, o da en son ihtiyacım olan şey." Shaw'un çamaşır makinesinin yanında gözyaşları içinde çömelmiş halini görünce

anlık bir anı canlandı: annem, daha genç, perişan, teselli edilemez.

Belki de bu yüzden o anda tamamen sinirlenmemiştim. O görüntü geçmişe geri dönmek gibi olsa da, geçmişteki benle şimdiki benim ortak bir özelliğimiz vardı: Hemen hasar kontrol moduna geçebilme yeteneği.

"Bugün sete geldiğinde kendine gelmiş olacaktır," dedi Sierra. "Sanırım sadece şok oldu."

"Hepimiz için." Çatalımı aldım ve makarnadan bir lokma tattım. "Ee?" diye sordu Sierra, üçüncü lokmasını yiyordu.

"O kadar da... kötü değil."

Sırıtarak, "Gece yarısı sağlıklı beslenmeye çalışırsan böyle olur. Bazen evren, eski usul rahatlatıcı yiyeceklere ihtiyacın olduğunu bilir," dedi.

"Gerçek rahatlatıcı yemek, kızarmış peynir ve domates çorbası olurdu," dedim. Sierra başını eğdi, açıkça açıklamamı bekliyordu.

"Büyürken, küçük kardeşim Connor çoğu yemeği yapardı. Izgara peynir, ilk öğrendiği yemektir. Bu yüzden çok fazla ızgara peynir yerdik."

Boğazımı temizledim ve o soru sormadan devam ettim. "Neyse, içtiğin RevX'in etkisini gidermek için ikimize de somon sipariş etmeliydim."

Yarı eğlenerek mırıldandı. "Sanırım bu gece fazla kaçırdım. Kanım uğulduyor sanki."

"Seni onlardan vazgeçireceğim," dedim ciddiyetle.

O sırtıttı. "RevX'i soğuk, ölü ellerimden alabilirsin."

Burnumdan hava çıkardım. "Tercih etmem. Enerji içeceği yüzünden ölmek, magazin dergilerine satmak isteyeceğim bir hikaye değil."

"Evet, sanırım bu nişanlılık işini biraz bozabilir," dedi, tabağını bitirirken.

"Ama biraz sempati toplayabilirsin," dedim. "*Every Day'e* ekstra bir rekabet gücü kazandırır. Senin mezarının başında sinema filmlerindeki gibi bir damla gözyaşı dökeceğimden eminim."

Sierra'nın dudakları kıvrıldı. "Sanırım içmeye devam edeceğim."

Gözlerine baktım ve gülümsemesi genişleyerek kahkahaya dönüştü, sesi güzel ve yumuşaktı, sonra yüzünü çevirdi. Bazen bana ne yaptığının gerçekten farkında değildi. Ayağa kalktı ve tabaklarını arabaya koydu. "*Biraz* uyumaya çalışalım mı?"

"Evet. Telefonumun sesi sonuna kadar açık, kumaş geldiğinde bildirim gelir, o zaman anlarız."

O da başını salladı, pijamalarını alıp banyoya girerek üstünü değiştirdi. Ben de yemeğimi bitirdikten sonra ayağa kalkıp tabaklarımı arabaya koydum. Sierra'nın banyo kapısını aralık bırakmış olduğunu fark ettim.

Aynada onun yansımasını görebilecek kadar aralıktı... Çıplak bir deri şeridi... Bir omuz... Dalgalı kumral bukleler... Geri dönüp bakma isteğiyle mücadele ederek başımı çevirdim.

Onu öptüğümünden beri yeterince çaresiz rüyalar görmüştüm, lanet olası seks rüyalarını duymamdan bahsetmiyorum bile. Onun düşüncelerimi meşgul etmesi için kendime daha fazla neden yaratmam gerekmiyordu.

Missouri-Kansas State Üniversitesi'nin büyük beden tişörtünü giyerek banyodan çıktığında yer değiştirdik, ama banyo kapısını kapatmak için uzandığımda bir şey beni durdurdu. Kapıyı bilerek mi açık bırakmıştı? Bakmamı mı *istiyordu*? Her ihtimale karşı ben de kapıyı açık bıraktım, Brenna'nın hazırladığı pijamaları giyerken onu izlemesi için bir davet.

Belki de hayal görüyordum.

Belki Sierra beni delirtiyordu.

Ama çıktığımda yanaklarının kızardığından emindim.

"Zil açık mı?" diye sordu, yatağın kendi tarafına kayarken, ben de yorganı kendi tarafıma çekiyordum.

"Evet," dedim. Uzandığımda aramızda bir kanyon kadar boşluk vardı. Tek istediğim ona uzanmaktı. Bana sarılacak mı diye görmek için. "Işıkları kapatabilir miyim?"

O başını salladı ve ben de ışıkları kapattım, bizi karanlığa gömdüm. İç geçirdim, ama beklediğim rahatlama yerine, içimde kıvrılan gerginlik daha da arttı. Battaniyenin her hareketini, her nefes alışını, nemlendiricisinin kokusunu, vücudunun yatağa dönüşünü çok net bir şekilde hissediyordum. Bu düşünceler beni boğacaktı.

Sonra Sierra güldü, o muhteşem ses karanlığı yırttı. "Ne oldu?" diye sordum.

"Sadece, bunu tersine yaptığımızı düşünüyordum. Bir aydır birlikte yaşıyoruz ve ilk kez aynı yatağı paylaşıyoruz. Böyle olmamalıydı."

"Nasıl olması gerektiğini kim söylüyor?"

Sanki omuz silkmemiş gibi yorgan hışırdadı. "Bilmem. Bu tür şeylerde pek tecrübem yok. Daha önce hiç bir erkekle yaşamadım."

Ben de mırıldandım. "Ben de bir kez birlikte yaşamayı denedim," itiraf ettim. "Dediklerinin kadar güzel değilmiş."

"Ne oldu?" Sierra bir süre sonra yumuşak bir sesle sordu. Yatak hareket etti, battaniye çekildi ve bana doğru döndüğünü anladım.

Olanlar tam bir felaketti.

"Adı Layla'ydı," dedim. Onun hakkında konuşmak daha kolaydı... karanlıkta her şeyi hatırlamak daha kolaydı.

"Üniversitede sevgiliydik. Bilirsin, tüm klişeler. Ben yirmi dört yaşındayken, New York'ta sekiz aylık bir sanatçı mentorluğu için harika bir fırsat yakaladı. Ona hayallerinin peşinden gitmesini ve işini bitirdiğinde onu bekleyeceğimi söyledim. *Beni* beklemeyeceğini hiç aklıma gelmemişti."

"Oh hayır..." dedi Sierra.

"Evet," diye onayladım. "Onu şaşırtmak için sanat sergisine gittiğimde, onu *yeni* erkek arkadaşıyla buldum. Ben de tek başıma eve dönüp eşyalarımızı topladım."

"Finn, ben... çok üzgünüm," dedi ve elini battaniyenin altında benimkini bulana kadar tekrar hareket etti.

En son ne zaman biri elimi böyle tutmuştu? İhtiyacım olduğunda yatacak bir kadın bulmakta hiç zorlanmazdım, ama *bu* kadar basit bir sevgi gösterisi çok uzun zamandır hayatımda yoktu. Çok küçük bir şeydi... ama bu jest o kadar tatlıydı ki gözlerim yaşardı.

"Sen bundan daha iyisini hak ediyorsun," dedi.

"Bunu daha iyi bilmeliydim," dedim ona. "Tüm işaretler ortadaydı. Layla giderek daha az arıyordu ve her aradığımda konuşacak pek bir şeyi yoktu."

"O zaman yalan söylemek ve aldatmak yerine senden ayrılmalıydı."

Doğru. İlişkinin sonu her halükarda acı verici olurdu, ama yalanlar acıyı daha da şiddetlendirdi ve kendimi bu tür bir acıya maruz bırakarak ne kadar aptalca davrandığımı fark etmemi sağladı.

"Artık hepsi geçmişte kaldı," dedim. "Sanırım demek istediğim, birlikte yaşamak, onların eşyalarını kutulara koyup ülkenin diğer ucuna göndermek zorunda kalana kadar her şeyin yolunda olduğu."

"Haklısın," dedi Sierra düşünceli bir şekilde. "Trey ile bunu yaşamadığım için şanslı sayılmalıyım. Benim evimde diş fırçası ve saç jölesinden başka bir şey bırakmadan ayrıldı."

Sierra'nın benim evimde bıraktığı eşyaları düşünmeden edemedim. Her şey bittiğinde hepsini kutulara koymak zorunda kalacağımı düşündüm. Bunu istiyor muydum?

Karanlıkta esnedi ve elimi bir kez daha sıkıp bıraktı. "İyi geceler, Finn."

"İyi geceler," dedim. Ama gözlerimi kapatıp uyumaya çalışırken, onun ne kadar yakın olduğunu, ona uzanıp dokunmanın, yumuşak tenini, vücudunun sıcaklığını, o baştan çıkarıcı kıvrımlarını hissetmenin ne kadar kolay olacağını düşünmeden edemedim. Birbirimize yapışmış, onu çözdüğümde dudaklarından çıkan çaresiz sesleri duyduğumuzu hayal ettim.

Ama onunla sadece seks yapmak istemiyordum. Onu... Onun elini tutmak istiyordum. Onu güldürmek istiyordum. Onun sırlarını, korkularını, geleceğini emanet edeceği kişi olmak istiyordum.

Ve bu çok korkutucuydu.

Layla ile yaşadığım gibi ciddi ilişkiler... Artık öyle bir şey yapmıyordum. Bunun nasıl biteceğini bilmek için yeterince deneyimim vardı. Babamın annemi terk etmesinden sonra annemin haline bakmak ya da Connor'ın cehennem gibi boşanmasını görmek, Sierra ile derin ve gerçek bir ilişki istemenin felaketle sonuçlanacağını bilmek için yeterliydi.

Kalbimi böyle riske atmamayı öğrenmiştim.

SIERRA

I Finn yanımda yatarken nasıl uyuyacağımı bilmiyordum. Damarlarımdan akan kafeini görmezden gelsen bile, cildim yanıyordu. Ve bu ateşi söndürebilecek tek şey

bir kol mesafesindeki

Tek yapmam gereken tekrar uzanıp ona dokunmaktı. Kalbim çarpıyordu, damarlarımdan kan akıyordu, kulaklarımdan kan gümbürdüyordu. Bir an için, gerçekten daha fazlasının olabileceğini hissettim. Finn'in karanlıkta dönüp beni kollarının arasına çekeceğini, uzun geceler boyunca hayal ettiğim gibi.

Ama hayır.

Ya centilmenlik yapıyordu ya da hissettiğim bu arzu, bu çekim tamamen tek taraflıydı. Yine de onun heykel atölyesindeki o günü çok net hatırlıyordum.

O öpücüğün yoğunluğunu hatırladım. Beni tutuşunu hatırladım. Yüzümü okşayıp okşadığını hatırladım.

Dilinin dudaklarımın arasına kayarak öpücüğü daha da derinleştirmesini hatırladım. Sahte nişanına öyle öpülmezdi. Bir randevu için öyle prova yapılmazdı.

Dünyanın en iyi aktörü olmayabilirim, ama bunu biliyordum.

Çılgılık atmak istedim. Hayır, önce Finn'in üzerine çıkıp, kalbinin benimki gibi göğsünden çıkmaya çalışıp çalışmadığını sormak istedim. *Sonra* çılgılık atmak istedim. Çünkü öyle olsa bile... o da benim gibi hissetse bile... bunu yapamazdık. Kaybedecek çok şey vardı. Her şey ters giderse, her şey tehlikeye girebilirdi: film, işim, Ro'nun yönetmenlik denemesi!

Bu riski göze alamazdım.

Ve zaten, paylaştığımız öpücüğün daha fazlası olduğunu düşünmekle aptallık ediyordum. Finn'in *benden* daha fazlasını istediğini düşünmekle. Bu adam tek bir şey istiyordu: *Every Day Is Sunday*'in En İyi Film ödülünü kazanması. Mükemmelliğin vücut bulmuş hali olan Finn Lockhart'ın aramızdaki ilişkiyi bozup Oscar ödülünü riske atacağını düşünmek aptallıktı.

Her dokunuşu, her bakışı anlamaya çalışmayı bırakmalıydım. Ve bacaklarımın arasında atan nabzımın da bunu anlaması gerekiyordu. Finn ve benim asla bir ilişkimiz olmayacaktı. Bu yüzden onu *istemeyi* bırakmalıydım.

Buzzzzzz! Buzzzzzz! Buzzzzzz!

Finn'in telefonunun sesi beni şoktan uyandırdı ve birdenbire dik oturdum. Tanrıya şükür! Bu tek yataklı kabustan uzaklaşmam gerekiyordu. Adrenalin patlaması, düşüncelerimi asıl önemli olan şeye, yani kumaşın gelmesine çevirdiğimde rahatlama hissi verdi.

"Teslimatla ilgili mi?" diye karanlıkta boğuk bir sesle sordum. Işık yandı ve ona gözlerimi kısarak baktım. Tanrım, uykuyla dağınık saçları, kalçalarına kadar inmiş pantolonu, kostüm deposunda o gün gördüğüm kaslarını ortaya çıkaran gömleği...

"Alo?" Finn telefonu açtı. Başını salladı ve mırıldandı. "Güvenlik seni geçirmek için yetkilendirildi. Paketi en kısa sürede kostüm dükkanına götür. Biz de hemen oraya geliyoruz."

Telefonu kapattı ve bana baktı, yüzündeki sakal izleri onu her zamankinden daha yakışıklı gösteriyordu. "Kumaş geldi. Sanırım bizim sıramız."

Yataktan fırladık ve az konuşarak giyindik. Finn telefonu kapattıktan on dakika içinde çıkış işlemlerini halledip kostüm dükkânına vardık, sanki bir tür Olimpiyat rekoru kırmış gibiydik. İçeri girip kesim masasında doğru kumaşı bulduğumda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Hemen işe koyuldum, kumaşı açıp Trin ve Paisley'nin hazırlamama yardım ettiği kalıbı yerleştirdim.

"Al," dedi Finn, mutfaktan bir parça meyve ve bir granola bar getirerek. Kostüm dükkanının iyi ışığında, o da benim kadar yorgun görünüyordu, gözlerinin altındaki koyu halkalar muhtemelen onun da uyumadığını gösteriyordu. İkimizin de bu günü nasıl atlatacağımızı bilmiyordum.

Zaten bu gece rahat misafir yatağıma girip yatacağım anı hayal etmeye başlamıştım. "Bir kez işe daldın mı, saatlerce yemek yemeyi aklından bile geçirmeyeceksin."

"Teşekkürler," dedim, bu jestinden etkilenerek. Granola barını yıkamak için kesme masasındaki RevX kutusuna uzandım, ama Finn onu almadan önce kaptı.

"Sana kahve yapayım," diye homurdandı ve RevX'imi alıp uzaklaştı. "Bu boktan şeyden biraz daha içersen, kalbin patlayacak."

Boğazımdan çıkan kahkahayı tutamadım. Saçma sapan bir durumdu, ama yine de o huysuz, kumaş bulma ustası mucize adamı için yeniden arzu duymaya başlamıştım.

Hayır, bu şehvetten daha kötüydü. Ona karşı *sevgi* besliyordum. Ve bu çok daha tehlikeliydi.

Bugün ikinci kez düşünmek, ikinci kez prova yapmak ya da ikinci kez herhangi bir şey yapmak için zaman yoktu. Shaw saat tam onda kostümüyle sette olması gerekiyordu ve Paisley, Trin, Carter ve ben saat dokuz elli beşte elbiseyi bir arada tutmak için son dikişleri atıyorduk.

"İşte!" Paisley mankenlerden uzaklaşarak duyurdu. "Bitti!"

Trin ellerini birleştirip dudaklarına bastırarak bir adım geri attı. "Tanrıya şükür! Göz kapaklarımı dikmek zorunda kalacaktım."

Geri çekilip bu anın tadını çıkarmak, herkesi bu çılgın iş için tebrik etmek istedim, ama gerçekten hiç zaman yoktu.

"Carter, elbise çantasını al." O

koşarak uzaklaştı.

"Paisley, Trin, bunu indirmeme yardım edin." Birlikte manekenden elbisenin fermuarını açtık ve elbise çantasına koyduk. Elbiseyi dün hazırlamam gerekiyordu. Shaw saç ve makyajını çoktan yaptırmıştı ve X son bir saat içinde üç kez dükkana gelip ensemde nefes almıştı, elbisenin zamanında hazır olacağına dair doğmamış çocuklarımla hayatı üzerine yemin edince ancak gitmişti.

"Git, git!" dedi Paisley, çantayı neredeyse kollarıma iterek. "Git!"

"Bu akşam hepinizi içmeye götürüyorum!" diye bağırarak odadan çıktım ve Finn'in kostüm dükkanının önünde hazır olana kadar beklemesi için çağırdığı şoförle buluştum. Golf arabasına bindim, setin bulunduğu yere doğru hızla ilerlerken, stüdyonun kapısı önünde kayarak durduğumuzda, sanki bir yarış arabasıydı.

Golf arabasından atladım ve içeri koşarken rüzgârın saçlarımla dağıttığını hissettim. X bana doğru döndüğu anda "Geldi!" diye bağırdım. "Bitti."

Kaiden'in yanında gergin bir şekilde volta atan Shaw, beni görünce yüzü aydınlandı. Ekip, etrafımıza geçici soyunma odasını kurarken ben de yanlarına koştum.

"Başardın!" dedi şaşkınlıkla. "Tanrıya şükür. Tekrar özür dilerim, Sierra."

"Her şey yolunda. Kriz atlatıldı," dedim, Shaw bornozunu çıkarırken. Gözleri yaşlı bir şekilde bana baktı. "Ağlama. Bu sahne için değil." Ona elbisesini giydirirken, fermuarını çekip klipslerini takarken biraz güldü, sonra onu ses sahnesine ittim.

Sahneyi izlemek için soyunma odasından çıktım ve ellerimi önümde birleştirdim.

Lütfen, lütfen, lütfen iyi görün.

Daha önce kendimden şüphe etmek için bir saniye bile zamanım olmaması özgürleştirici bir şeydi. Ama şimdi elbise kamera karşısında, tüm dünyanın görebileceği haldeyken, sınırlarım beni boğmak üzereydi.

Gözlerim, Evelyn karakterine bürünmüş Shaw'ın üzerinde dans ediyordu, kostüm ekibinin başardığı işi hayranlıkla izliyordum. Alt katmandaki ışık, dans sahnesinde kumaşın biraz farklı hareket etmesini sağlıyordu, aslında oldukça etkileyiciydi, ekstra bir boyut katıyordu.

Shaw çok güzeldi. Elbise de mükemmeldi. Ya da en azından, sıradan bir izleyici kostümün değiştirildiğini asla anlayamayacak kadar mükemmeldi.

Rahat bir nefes

aldım.

Başarmıştık.

X "kes" dediğinde, kendimi süper kahraman gibi hissettim ve setin diğer tarafında Finn'i beklerken gördüm. Yüzündeki ifade okunamazdı. Ancak onun bakışını merak etmek için fazla vaktim olmadı, çünkü bir saniye sonra telefonum çaldı.

Ofimde buluşalım, yazmıştı.

Mideme bir ağırlık çöktü. Tekrar baktım ama o gitmişti. *Olamaz*. Elbiseyle bir sorun mu vardı? X şikayet mi etmişti? Ama olamazdı. Kostüm muhteşem görünüyordu ve sahne sorunsuz geçmişti, çekimleri bir dakika bile geciktirmemiştik.

Paisley'e mesaj atıp kostüm asistanlığımı devralması için sete gelmesini istedim. Görevlerimi devrettikten sonra, başım dik bir şekilde Finn'in ofisine doğru yürüdüm. Sonuçtan memnun olup olmadığı umurumda değildi. Bu sorunu çözmüştük ve eğer aksini söylemek istiyorsa, mücadele etmeye hazırdım. Bunun bir zaferden başka bir şey olarak gösterilmesine izin vermeyecektim. Zaferin coşkusuyla doluyordum.

Kapıyı çaldım ve içeri girip gelmemi söyleyen sesi yankılanırken içeri girdim.

"Sierra, sen bir mucize yaratıcısın!" dedi, beni şaşırtarak. İnanamıyormuş gibi başını salladı. "Bunu birkaç saat içinde nasıl başardığını gerçekten bilmiyorum."

Ben de biraz tereddütle güldüm. "Çok fazla yardım ve kafeinle," dedim. "Ama kendini küçümseme. Sen olmasaydın, malzeme olmazdı."

O elini salladı. "X bana mesaj attı." "O

sorun olmadığını mı düşündü?"

"İyi bile de değil." Bana telefonunu ve X'in mesajını gösterdi. Mesajda şöyle yazıyordu: *"İşte bu yüzden onu işe almanı söylemiştim."*

Göğsümde coşku patladı ve artık kendimi tutamadım. Bana kalırsa, Finn ve ben az önce günü kurtarmıştık.

Onu takım elbisesinin yakasından tutup kendime doğru çektim ve dün gece istediğim gibi öptüm, adrenalinle dolu tüm arzumla o ana kendimi verdim. Eğer bundan sonra beni reddederse, olsun. Zaferimi kutlayacaktım.

Ama Finn öpücüğü tereddüt etmeden karşıladı, hemen telefonunu bir kenara attı, parmaklarını saçlarıma doladı ve tokamı çıkardı. Biraz nefes nefese geri çekildim.

Gözlerimin içine baktı, ifadesi o kadar yoğun ki nefes almayı unuttum. "Emin misin?" diye sordu, sözleri alt dudağıma sıcakça değdi. "Bunu yaparsak geri dönüş yok."

"Evet," dedim, sonuçları umursamadan. Onu istiyordum. Burada. Şimdi. *"Evet."*

Sonra açgözlülükle dudaklarımı yuttu, ikimiz de sendeleyerek arkaya doğru gidip koltuğa çarptık.

Finn'in elleri gömleğimin altında dolaşarak tenimi arıyordu ve ben ona izin verdim. O dokunuşa açtım. Çaresizdim. İhtiyacım vardı. Ve bunu ona belli ettim, elleri daha aşağıya inip uyluklarımın arasındaki sıcaklığı avuçladığında ağzına inleyerek. Elektrik çarpması gibi hissettim.

"Otur."

Sesinin şiddetine bir kaşımı kaldırdım. Bu bir emir miydi? "Şimdi," dedi ve ses tonunda hiç tereddüt yoktu.

Sandalyede çöktüm, bacaklarım titremeye başladı. Finn bacaklarımın arasına çöktü ve pantolonumu çıkarmama yardım etti. Uyluklarımdan öpücükler yağdırdı, çıplak tenimi ısırdı, çenesinin kıllarıyla hassas tenimi okşadı ve sonunda en çok istediğim yere geldi.

"Oh, lanet olsun," diye fısıldadım, o ofisinde beni yalamaya başladığında. Kapının kilitli olup olmadığını bir an için endişelendim, ama o düşünce, yüzüne doğru sarsıldığımda, ellerim koltuğun kolçaklarına kıvrıldığında kayboldu.

Dili klitorisimin üzerinde dolaşarak beni defalarca doruğa ulaştırdı. Daha fazlasını istiyordum, elimi saçlarına gömerek onun adını inleyerek haykırdım. Parmağını kaldırdı, klitorisimin etrafında daireler çizerek dolaştırdıktan sonra daha aşağı indi.

Gözleri benimkilere kaydı ve ben sessizce başımı salladım, onu arzuluyordum. Finn bir parmağını içime soktu, sonra ikinciye ve onları pompalarken dudaklarını klitorisime yapıştırdı, ritmik bir şekilde emmeye başladı. Ani bir iniltiyle sertçe boşaldım, zihnim karardı.

Orgazmdan kendime geldiğimde, Ro'nun saçma fantezileri aklımdan geçti. Hepsi bunun yanında sönük kalıyordu. Gözlerimi açtığımda Finn'in başını bacağıma dayamış, sırtarak bana baktığını gördüm.

"Yaşayanların dünyasına geri döndün mü?"

Gülümsedim ve onu çektim. Ayağa kalktı ve beni öpmek için eğildi. O bunu yaparken, elimi uzattım ve pantolonunun üzerinden sikini avuçladım. Ereksiyonu sert ve gergindi, ben sıkınca inledi. Masasını karıştırmak için uzaklaştı ve prezervatifle geri döndü.

"Masanda prezervatif mi saklıyorsun?" diye sordum. "Cüzdanımda," dedi.

Bu beni biraz rahatlattı. Beni ayağa kaldırdı ve tekrar öptü. Sonra oturdu ve beni kucağına çekti. Ereksiyonu bana bastırıyordu ve penisini serbest bıraktığında büyüklüğüne neredeyse nefesim kesildi.

Pantolonunu indirip prezervatifi taktı. Aslında hiç şaşırmamalıydım. Finn'in her şeyi mükemmeldi.

Prezervatif takıldıktan sonra ellerimi omuzlarına koydum, ona sürünerek, onun için zonklarken arzum yeniden alevlendi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu, bir eli gömleğimin altına kayarak göğsümü sıkarken, diğer eli daha aşağı inerek klitorisimi tekrar okşamaya başladı.

"Sen..." diye inledim, gözlerimi kapatarak. "Daha fazla."

"Nasıl?" diye sordu, meme ucumu bulup parmakları arasında sıkıştırdı.

Keskin bir nefes aldım. "İçime gir, Finn. Beni sikmeni istiyorum."

"Nasıl istersen," diye homurdandı ve bana sinsî bir gülümseme attı.

Neredeyse gözlerimi devirecektim, ama sonra o hizalandı ve ben onun üzerine çöktüm, tüm mantıklı düşüncelerim sona erdi. O beni doldururken inledim, gerginlik başımı döndürdü.

"Siktir," diye tısladı, ben ona alışırken gözleri üzerimde dolaşıyordu. Bakışlarını hissedebiliyordum ve tüylerim diken diken oldu. Elleri belimi tuttu, beni sikinde yukarı aşağı kaydırmaya başladığında sıkılaştırdı.

"Bunu ne kadar sık düşündüğümü biliyor musun?" diye homurdandı. "Seni böyle doldurmayı ne kadar sık düşündüğümü?"

Sözlerine tekrar inleyerek, beni içime girerken, beni çok lezzetli bir şekilde doldururken.

"Mükemmelsin," dedi, kulak mememi ısırıktan sonra dudaklarını boynuma yapıştırıp emmeye başladı.

"İz bırakma," dedim, başım zevkten dönmeye başlamıştı.

"İnsanlara senin nişanlısının kim olduğunu hatırlatmam lazım," diye mırıldandı boynuma.

Oh, lanet olsun. Halkla ilişkiler planı canı cehenneme. Bu adam, başımı böyle döndürmeye devam ettiği sürece ne isterse yapabilirdi.

"İşte böyle," dedi, hareketlerim koordinasyonsuzlaşırken. Sarsıntılı. "İstedğini al, Sierra."

Zevk kıvılcımları derinlerde, Finn'in bile ulaşamayacağı bir yerde dönüyordu ve aniden içimden fırlayarak etrafa saçıldı. Onun etrafında titriyordum, duvarlarım o kadar sert kasılmıştı ki Finn inledi ve birkaç kez daha içime girip çıkardıktan sonra hareketsiz kaldı, boşalırken uyluklarıma yapıştı.

Ona yaslandım, kollarımı boynuna doladım.

Kahretsin, diye düşündüm, kendimize gelirken. Ro buna asla inanmayacaktı.

SIERRA

“ İ k inizin fotoğrafını gördün mü? diye sordu Ro, sesi telefonumun hoparlöründen cızırtılı bir şekilde geliyordu.

"Hangisi?" dedim, Finn'in dairesinin mutfak adasında iki parça danteli özenle birbirine dikerken. Finn ve ben, haftada en az bir kez, kısmen Jillian'ın halkla ilişkiler planı sayesinde, kısmen de son zamanlarda bu plana katılmak için daha fazla zamanımız olduğu için, bir tabloid gazetesinin manşetinde ya da Hollywood'un viral olan bir blog yazısının arka planında yer alıyorduk.

Film kostümlerinin en zor kısmı kesinlikle sıkıcı işlerdi. Günler uzun ve tamiratlar, değişiklikler ve Shaw'un çamaşır makinesi kazası gibi felaketlerle doluydu. Bu olaya artık sevgiyle "Shreadageddon" adını vermiştik.

Bu da kitleler için sahte bir ilişki kurmak için fazla zaman bırakmıyordu. Ancak çekimlerin önümüzdeki ay sona ermesi ve ana çekimlerde kalan karakter sayısının azalmasıyla, tüm bu işlerin yavaşlamaya başladığı gün sonunda geldi. Genellikle bu, bir sonraki sözleşmemi düşünmeye başlamanın zamanıydı.

Ancak kostüm işimin büyük bir kısmı tamamlanmış olsa da, sahte nişan sayesinde *Every Day* ile işim henüz bitmemişti.

Jillian'ın planına göre, Oscar ödülleri öncesinde, bizim ve film hakkındaki ilgiyi taze tutmak için daha birçok röportaj vardı.

"Dün gece *Rumorz'da* dolaştı!" dedi Ro heyecanla.

"Ah, evet, eski dost Milli." Finn'in en sevmediği insandı, ama şu anda onun gözünde çok iyiydi, biz kimdik ki şikayet edelim?

"Ve *US Weekly* de bu sabah haber yaptı!"

"Kes sesini! Gerçekten mi?" Ben bile duyduğumda bunun büyük bir dergi olduğunu anladım. Bir sonraki dikişi bağlayıp danteli inceledim. Kostüm dükkanında işlerin yavaşlamasının tek iyi yanı, ihmal ettiğim işleri yetiştirmek için daha fazla zamanım olmasıydı. Bu işler arasında, bana iş veren Los Angeles şehir merkezindeki bir burlesk kulübü olan Scarlet Parlor için büyük bir Sultry Stitches siparişi vardı.

Bir de annemin sürekli değişen gelinliği vardı. Az önce, artık kısa kollu gelinlik istemediğini, korseye uygun uzun dantel kollu gelinlik istediğini söylemişti.

"Şu anda marketin ortasında durmuş, yüzlerinize bakıyorum!" diye bağırdı Ro. "Tanrım, ikiniz çok seksi görünüyorsunuz."

"Baş sayfada mıyız?"

"Evet! Bir tane alacağım. Aslında iki tane. Birini çerçeveletip duvara asacağım."

"Lütfen yapma," diye şikayet ettim, her sabah kahvaltıda kendimi apartmanın duvarında görmek düşüncesine gülmek mi yoksa korkmak mı gerektiğini bilemiyordum.

Yanımdaki tabureye oturmuş olan Lord Meowington'a döndüm. O lanet olası kazaklardan birini giymiş olsa da, nedense bu bir ilerleme gibi geldi. "Buna ne dersin?" Kedi kulaklarını geriye doğru çevirdi ve tiz bir miyavladı. *Dehşete* kapıldım. *Kesinlikle dehşete kapıldım.*

Garipti. Finn ve ben artık *rol* yapmıyorduk. En azından yatmak konusunda değil ve bunu yaparken çok iyi vakit geçiriyorduk. Ama halkla ilişkiler ilişkisinin daha kamusal yönleri, bir gösteri sunmak zorunda olmak

, Finn'in başka bir yönünü gördükten sonra daha da rahatsız edici hale gelmişti.

Dünyaya gösterdiği kişi ile bana gösterdiği kişi tamamen farklı iki bireydi ve yalnızken gerçek bir ilişki yaşamak, halka açık yerlerde kusursuz bir sahte ilişki yaşamak rahatsız edici olabilirdi.

Nasıl önemli bir hanımefendi olunacağını bilmiyordum ve birçok kez davranışlarımı fazla düşündüğümü fark ettim. Gülümsemem yeterince geniş miydi? Ona aşık bir nişanlı gibi bakıyor muydum? Bu fotoğraf viral olur mu? İnsanlar aşk hikayemize inandıkları için filmimizi izler mi?

"Kesinlikle bir kopyasını annene göndermeliyiz," dedi Ro, endişelerimi keserek.

"Tanrım," dedim, bu konuda endişelenerek. "Ona henüz söylemedim bile."

"O ve Larry Kroger'da dergi rafını bulmadan önce bunu düşünsen iyi olur."

Bunu zihnimdeki yapılacaklar listesine ekledim. Belki. Şansım varsa, fotoğrafı hiçbir yerde görmez ve bu karmaşık, sahte ama biraz da gerçek olan ilişkiyi açıklamak zorunda kalmam.

Ön kapının kilidi açıldı. "Gitmeliyim,"

dedim Ro'ya.

"Sonra ara. Finn'e *US Weekly* dergimin kopyasını imzalamasını söyle!"

"Öyle bir şey yapmayacağım," dedim, Finn mutfağa girip tezgahın diğer tarafında dururken gözlerimi devirdim. Ro'nun son yorumunu duymuş olduğu belli olan Finn, bana şeytani bir gülümseme attı.

"Seve seve," dedi ve telefonu kapatmak için tezgahın üzerine eğildi.

"Onu cesaretlendirme," dedim. "Her şeyi ifşa edecek, çerçeveletip stüdyonun ofisine asacak. İstedğin bu mu?"

Adanın etrafında havalı havalı dolaştı. "Hayranlarıma istediklerini vermekten hoşlanırım."

"Hayranların mı?"

"Mm-hmm," diye cevapladı, kalbimi çarptıracak şekilde üzerime eğildi. "Sadık ve bağlı bir hayran kitlemiz var. Bize Fierra dediklerini biliyor muydun?"

"Bir çiftin adı mı var?" Hay Allah. "Lütfen Ro'ya söyleme."

Alçak ve boğuk bir kahkaha attı. "Ama ben *senin* bir numaralı hayranınım." Bakışları yüzümden dudaklarıma kaydı ve tüm vücudumu titretti. Bana dokunmadan, sadece o bakışıyla bile içimde bir ateş yakabilirdi...

"Bana öyle bakma." "Nasıl?"

"Sanki gözlerinle beni soyuyormuşsun gibi."

Parmağını çenemin altına koydu, sanki beni öpecekmiş gibi başımı yukarı kaldırdı. "Seni sadece gözlerimle soymayacağım."

Kalbim hızlandı, ihtiyaç duyduğum adrenalin dalgasıyla galop atmaya başladı, cildim onun dokunuşunu hissetmek için sabırsızlanıyordu.

"Ama sonra," dedi, beni hayal kırıklığına boğarak. "Şu anda gitmemiz gerek."

"Nereye?" diye sordum, kaşlarımı çatarak. Bu öğleden sonra Jillian'ın paparazzileri tuzağa düşürmek için düzenlediği öğle yemeğinden bir diğeri vardı, ama ona daha birkaç saat vardı.

Ağzının köşesi kıvrıldı. "Sürpriz."

Yirmi dakika sonra, Hollywood Bulvarı'ndaki Hollywood Müzesi'nin önüne geldik. Mac Factor Binası'nın büyük pencereleri ve cesur, retro tarzı tabelası bana Hollywood'un altın çağını hatırlattı. Çok beğendim.

"Burada ne yapıyoruz?" diye sordum, Finn kapımı açıp elini uzattığında.

"Yeni sergilerinden birini beğenirsin diye düşündüm," dedi ve beni merdivenlerden yukarı, güvenlik görevlisinin bizi binaya almak için beklediği ön kapıya götürdü.

Lobide, klasik Hollywood hatıralarını ve çerçeveli film afişlerini inceledim. Yıllar boyunca, çeşitli kostüm sergilerini ziyaret etmek için burada oldukça fazla zaman geçirmiştım. Ama cumartesi günü için alışılmadık bir sessizlik vardı. İnsanlar nereye gitmişti?

"Tek yeni sergi, *Hollywood Müzikallerinde Modanın Evrimi*," dedim ona. "Serginin açılışını iple çekiyordum. Bu yüzden üç gün sonra başlayacağını biliyorum."

"Üç gün sonra *halka* açılıyor," dedi ve bana yine o nadir *gerçek* gülümsemelerinden birini gösterdi, ağzının köşeleri hafifçe yukarı kıvrıldı.

Ona gözlerimi kısarak baktım. "Ne yaptın?"

Bir çift ayak sesi hızla bize doğru geldi. Dönüp baktığımda, gösterişli mavi pantolonlu bir kadın gördüm. "Merhaba Finn."

"Selam, Bonnie," dedi, elini uzatarak. "Bunu sağladığın için teşekkürler."

"Tabii ki. Geldiğinize sevindim. Sergi ikinci katta. Ofisim güvenlik görevlilerinin hemen arkasında." Ofisini gösterdi. "Acele etmeyin. Ama sorunuz olursa bana haber verin, seve seve cevaplarım."

"Teşekkürler," dedi Finn, ona çekici gülümsemesiyle veda etti. Kadın uzaklaşırken gülümsemesi daha doğal bir hale dönüştü ve Finn elimi tuttu.

"Bunu nasıl başardın?" diye sordum, o beni merdivenlerden yukarı çıkarırken heyecanla titreyerek.

Beni kendine çekti. "Bu işlerde," dedi, kulakımın hemen altına hızlıca bir öpücük kondurarak, alaycı bir gülümsemeyle. "Her şey tanıdıklarına bağlıdır."

"Peki sen kimi tanıyorsun?"

"Yönetim kurulunun yarısı," dedi. "Birçoğu bana iyilik borçlu. Bunun için birine iyilik istemek zor olmadı. Hoşuna gider diye düşündüm."

Beni koridorda sürüklerken kızardım, benim için bu kadar zahmete girmesine çok duygulandım. Sadece bir iyilik yapmamı istemesi değil, sergiyi duymuş ve benim ne kadar hoşuma gideceğini düşünmüş olmasıydı. Beni fark etmiş, anlamış ve takdir etmiş gibi hissettirmesiydi.

"Bunun için iyilik yapmana gerek yoktu." Parmaklarımızı birbirine dolarken, bir dizi manken ve üzerinde *Singin' in the Rain* yazan bir tabela doğru beni yönlendirirken, duygularımın kabardığını hissettim.

"Sergi açıldığında bize bilet alsaydın da yeterdi. Lüks VIP muamelesi gerekmezdi."

"Film için çok çalıştığın için bunu hak ediyorsun," dedi. "Ve Jillian'ın PR planında bana yardım ettiğin için." *The Sound of Music* kostümlerinin sergilendiği yerin yanında beni öptü ve başım biraz dönmeye başladı. "Ve benim yatağında ne kadar çok çalıştığın için," diye ekledi.

Ona utangaç bir gülümseme attım. "Ne demek istediğini anlamadım."

Eli kot pantolonumun üzerinden kışımı sıkamak için aşağı indi ve ben ona karşı kıvrandım. "Ne demek istediğimi *çok iyi* biliyorsun."

Yutkundum.

"Bu güzel manzaradan dikkatini mi dağıtıyorum?" diye sordu, sesi alçak ve gürültülüydü.

"Hayır." Nabzım boğazımın dibinde atıyordu.

"Hâlâ berbat bir yalancısın," dedi gülerek. "Ama dürüst olmak gerekirse, PR randevumuzdan önce hoşuna giden bir şey yapmanı istedim. Böylece öğle yemeğinde konuşacak heyecan verici bir konu olur diye düşündüm, ve ilginç çeken bir konu olursa, muhtemelen..."

"Kameraların önünde donakalmak?" diye tamamladım.

Yüzümden bir tutam saçımı çekip aldı. "Aynen öyle. Herkesin ne kadar çekici olduğunu görmesini istiyorum."

Dudaklarımı ısırđım. Bayan ekici. Bayan nemli Kişi. Kaç tane sahte randevuya çıkarsak da bu imaja layık olabileceğimden emin değildim.

"zellikle de bunu yaptığında," dedi, başparmağınđ alt dudağımın üzerinde gezdirerek. Dudaklarımı bıraktım ve o, neredeyse öpücük atacak gibi beni alay etti, sonra elimi çekip sergiye doğru çekti.

Kostümleri gezdik, her biri bir öncekinden daha büyüleyiciydi. Finn'in *West Side Story*'deki kostümleri okurken gizlice fotoėraflarınđ çektim. Beni yakaladığında, beni kollarına aldı, tekrar dokundu ve kulağıma müstehcen şeyler fısıldadı.

"Dur," diye inledim, halka açık bir yerde bu kadar tahrik olduğum için utanmıştım, yalnız olsak bile. Yine de, beni arkadan kollarınınla sararak sıkıca tutarken, kaçmak için pek çaba göstermedim. Sertleştiğini hissedebiliyordum.

"Sadece ne kadar iyi vakit geçirdiğimi bilmeni istiyorum," dedi, saçlarını kenara çekip boynumu ısırdı. Ona daha fazla erişim sağlamak için başımı eğdim ve o da onaylayarak mırıldandı.

"şimdi dikkatimi dağıtırsın," diye sızlandım, gözlerimi kapatarak.

"Durmamđ ister misin?"

"Hayır," dedim, nabzımın attığı yere yakın bir yerden emdiğinde nefes nefese. "Sorun da bu."

"şanslısın, senin küçük problemini çözmeye hazırım."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Dönüp baktığımda, başını tuvalet yönüne doğru eğdiğini gördüm.

"Yapamayız," diye fısıldadım. "Yapmamalıyız... Burada olmaz."

Elini uyluğumdan yukarı doğru kaydıldı. "İste, alacaksın, Sindirella."

Gerçekten bunu mu öneriyordu? Ve ben gerçekten evet mi diyecektim? Eve dönene kadar hiçbir şey olmayacağına karar verdim... ama sonra tam da doğru noktadan boynumu ısırdı ve dizlerim titremeye başladı, direncim de onlarla birlikte eridi.

Elini uyluklarımdan çekip tuvalet yönüne doğru çektim. Küçük aile odasına kilitlendik ve dudakları anında dudaklarıma yapıştı, dili içeri girmek istercesine dilini sokarken eli kot pantolonumun üzerinden beni okşuyordu.

İnleyerek pantolonumun düğmesini açtım, tenimde onun dokunuşunu hissetmek istiyordum. Finn tereddüt etmedi, elini iç çamaşırlarıma kaydırды ve beni tahrik ettiği süre boyunca orada biriken ıslak sıcaklığı buldu.

"Siktir," diye iç geçirdim. "*Evet*, Finn."

"Ne istediğini söyle," diye emretti, serbest kolunu sırtıma dolayarak beni parmaklarına doğru sallarken, ben onun için çoktan çözülmeye başlamıştım.

"Parmakların," diye nefes nefese söyledim. "İçeri."

Parmaklarını kıvırdı, avucunun içi klitorisime baskı uyguladı ve gözlerim neredeyse geriye devrildi. Konumu mükemmeldi. Ona karşı sarsıldım, beceriksizce boşalmaya çalışırken, ne kadar kontrolümü kaybettiğimi umursamayacak kadar çaresizdim. "*Evet, evet, evet*," dedim, hem övüyor hem yalvarıyordum.

Finn pes etmedi, itip bastırmaya devam etti, ta ki boşalma bir şimşek gibi içimden geçip dizlerimi tamamen bükene kadar. Bir anlığına onun üzerinde gevşedim, ağlayarak ona sarıldım, parmaklarının etrafında titreyerek. Boşalma o kadar lezzetliydi ki, neredeyse göremiyordum.

Kendime geldiğimde Finn başımı okşuyordu. O beni temizlemeye yardım ederken kendimi çekip doğruldum. "Ne... ya sen?" diye soluk soluğa sordum.

"Oh, daha sonra seninle eğleneceğim," diye homurdandı, sözleri bir vaat gibiydi ve yüzünde yırtıcı bir gülümseme belirdi. "Yatağında. Seni yere yatırıp her santimini yiyebileceğim yerde. Bütün gece boyunca."

Bu sözler hoşuma gitti. Öyle ki, Jillian'dan öğle yemeğini yeniden ayarlamasını istemeyi ciddi olarak düşünmeye başladım.

Öğle yemeği!

Aynaya döndüm, saçımı düzelttim ve yüzüme biraz su serpip bu öfkeli kızarıklığı gidermeye çalışmalı mıyım diye düşündüm.

"Ne oldu?" diye sordu Finn, arkamdan kolunu omzuma dolayarak. Kendime güvenmediğim anı fark etmesine şaşırmamalıydım. O her şeyi fark ederdi.

"Hiçbir şey," dedim, ona dönerek. "Saçma."

Yüzümü tuttu, başparmağını çenem boyunca gezdirdi. "Ne oldu?"

"Seks sonrası kızarıklıkla öğle yemeğine çıkacağım için biraz utanıyorum. Hepsi bu."

Kafasını salladı, yüzümü okşadı. "Çok güzelsin. Ve kendinden emin. İnsanlar senin dünyanın alt üst olduğunu düşünmek istiyorlarsa, bırak bilsinler."

Burnumu çekti. "Egonu okşamak için mi?"

"Perde arkasındaki kaslı adamın bir itibarı var," diye alay etti ve beni banyodan dışarı çıkardı. Sergi salonundan geçerken kolunu omuzlarıma attı, tıpkı randevuda olduğumuz zamanlarda yaptığı gibi. Ama burada bizi görececek kimse yoktu, sokak köşesinde bekleyen paparazziler yoktu, belki de bu artık sadece randevu modu değildi.

Belki de bu bizim yeni
normalimizdi. Rol yapma değil,
sadece... *biz*.

Sierra ve Finn. Gerçek bir şey.

Bu kulağa hoş geliyordu.

FINN

“İyi şeyler üçer üçer gelir derler,” dedi Sierra, Studio City'deki kardeşimin evine giderken. “Film çekimleri dün resmen bitti. Aile yemeği var. Üçüncüsü ne olacak acaba?”

“Umarım sen. Benim yatağında. Bu gece,” dedim. Annemin düzenlediği bir aile yemeğini iyi bir şey olarak nitelendiremeyeceğimi söylemedim. Sierra mutluydu ve önemli olan da buydu. Bu felaketin ardından Sierra'nın çıplak kalıp benim adımı inleyerek söyleyeceği düşüncesiyle, bu oyuna katılmaya hazırdım.

“Ben *her zaman* senin yatağındayım,” dedi alaycı bir gülümsemeyle, ki bu son zamanlarda özellikle doğruydı. Birlikte yatmaya başladığımız andan itibaren misafir odası numarasını bırakmış ve orayı bir tür çalışma ofisine çevirmiştik.

“Sadece beklentileri belirlemek istiyorum,” dedim. “Böylece eve geldiğimizde tam olarak nerede olman gerektiğini bilirsin.”

Yüzündeki ifade bir an için okunamaz hale geldi, sonra geçti ve ben bunu hayal mi ettim diye düşündüm. Manşetlerimi çektim.

“Oynama,” diye azarladı Sierra, arabadan uzanıp elimi tuttu. “Mükemmelsin.”

"1922'den yanlış bir dönüş yapmış gibi görünüyorum," dedim.

"Aynen öyle." Sierra gülümsedi ve saçındaki tüylü bandı düzeltti. Gözlerim, flapper elbisesinin payetli saçaklarına kaydı.

Elbisesi uyluklarına kadar yukarı kayacak şekilde bacaklarını çaprazladı ve sıırttı. "Gözlerin yolda olsun, Bay Büyük Adam."

Bakışlarımı ondan ayırdım. "Bunu senden çıkarmak çok hoşuma gidecek."

"Söz mü veriyorsun?"

"Elbette," diye homurdandım. Eskiden, bir filmin çekimlerini bitirince şehirde kutlama yapardım, ama annem her zamanki gibi, çekimler bittikten sonraki akşam için aylık aile yemeği planlamış ve hepimizin 1920'ler temalı kıyafetler giymemiz gerektiğini ilan etmişti.

Bunu ya da giymek zorunda kaldığım kaşıntılı kostümü hiç istemiyordum, ama sonra Sierra beni misafir odasına çekip, annem ve sekiz yaşındaki yeğenimin bulunduğu odaya girmeden önce düşünmemem gereken bir şekilde giyinmeme "yardımcı" oldu.

"İyi misin?" diye sordu Sierra.

Yüzümdeki ifade neydi bilmiyordum, ama muhtemelen donuk ve mutluydu, çünkü o anı tekrar yaşıyordum, önümde dizlerinin üzerine çöküp tüm...

"Evet," dedim, boğazımı temizleyerek. "Sadece bunu bir an önce bitirmek istiyorum." Kardeşimin yaşadığı güvenli mahallenin güvenlik evinin önüne geldik.

"Belki düşündüğünden daha iyi geçer," dedi Sierra. Anneme karşı zaafi olduğunu biliyordum. Filmde çalışırken yakınlaşmışlardı.

"Belki," dedim, kesin bir şey söylemeden. Annem, 1920'lerin tariflerinden oluşan bir kitaptan akşam yemeğini kendisi pişirmeye karar vermişti, bu da yemeğin ne kadar yenilebilir olacağı konusunda bana her şeyi anlatıyordu. Güvenlik görevlisi plakalarımı kontrol ederken telefonumu çıkardım ve özel aşçım Carlos'a mesaj attım. Yemek masaya servis edildikten sonra gelmesini istemiştim.

"Annene bir şans vermeye ne dersin?" dedi Sierra, elini elbisesinin önünden geçirip saçakları düzelterek. "Belli ki eğlenceli bir şey yapmaya çalışıyor. Belki de beklediğinden daha iyi olur."

"Eğlenceli olan pizza ve charades olurdu," diye alay ettim. "Grace'in gıda zehirlenmesi yaşamamasını sağlamaya çalışıyorum."

Sierra bana sert bir bakış attı. "Annen *o kadar* da kötü bir aşçı olamaz."

"Bak, Connor'ın bu kadar iyi bir aşçı olmasının bir nedeni var ve bu, on yaşındayken bir hobiye ihtiyacı olduğu için değil."

"Sadece bizim için yemek pişirmek istemesi çok tatlı. Tema gecesi fikri de çok hoş. Biliyorsun, senin başarını kutlamak istiyor."

Önümüzdeki kapı açıldı. Telefonumu cebime koyup ona gülümsedim. Sierra her şeyin yoluna gireceğine ve iyi niyetlerin iyi sonuçlar doğuracağına inanarak çok fazla güveniyordu. Çocukluğum bana farklı şeyler öğretmişti.

"Vay canına," dedi Sierra, Liam'ın malikanesine doğru kıvrımlı yolu tırmanırken daha iyi görebilmek için öne doğru eğildi.

"Ve tüm bu alana rağmen Liam'ın annem varken Mia ile sevişecek bir yer bulamadığına inanabiliyor musun?"

Sierra'nın dudakları seğirdi. Arabadan indim ve ona kapıyı açmak için etrafından dolaştım. Elini tutup arabadan inmesine yardım ettim, nişan yüzüğünün elime soğuk baskısını hissettim. Bu, Sierra'ya artık yüzüğü takması gerektiğini söylememe gerek olmadığını hatırlattı. O sadece takıyordu. Her zaman. Bu, göğsümde garip bir his uyandırdı, ama neden bu kadar rahatsız olduğumu bilmeden bu hissi bastırdım. Onu takması için ona veren bendim.

"Hazır mısın?" diye sordum.

Kapıya doğru yürürken başını salladı. "Çok seksi görünüyorsun. Sana bunu söylemiş miydim?"

"Sadece birkaç kez," dedi Sierra. "Ama tekrar duymaktan rahatsız olmam."

"Çok, *çok* seksi görünüyorsun." Ön kapıya uzandım ama kapıyı tutamadan kapı açıldı.

"Kapıyı çalmalısın!" Grace kapıyı yüzüme çarpmadan önce bağırdı. Bir an şaşkınlık içinde gözlerimi kırdım. Sierra kıkırdamaya başladı.

"Sanırım o senin yeğenin?"

Eğlenerek gülümsedim ve başımı sallayarak kapıyı çaldım. Kapı tekrar açıldı. Bu sefer, Grace'in küçük bir uşak kıyafeti ve beyaz eldivenleriyle tam olarak görebildim. "Merhaba, Finn amca! Ceketlerinizi alabilir miyim?"

"Merhaba Grace," dedim ve eğilip yanağına bir öpücük kondurdum. Ceketimi minnetle çıkarıp ona uzattım. Sierra'nın ceketini yoktu ama Grace'e çantasını uzattı.

Grace eşyalarımızı kanepeye yığarken Sierra, "Çok tatlı," diye fısıldadı.

"O, kesinlikle tanıyacağın en havalı sekiz yaşındaki çocuk," dedim, Sierra'yı oturma odasından geçirirken Liam, nişanlısı Mia ve Connor'la resmi tanıştırmak için.

"Tüyler!" dedi Mia, Sierra'nın saç bandına bakarak. "Şehir merkezinde bulduğum bu flapper kıyafeti için bir şey eksik olduğunu biliyordum." O ve Sierra hemen en sevdikleri ikinci el mağazaları hakkında konuşmaya başladılar. Onların kaynaşmasını izlerken, içimde bir mutluluk çiçek açtı.

Kimsenin ne düşündüğü önemli olmamalıydı, ama nedense önemliydi. Ailemin Sierra'yı sevmesini istiyordum, ama bunun için endişelenmemeliydim. Herkes Sierra'yı severdi.

"Aperatifler hazır!" dedi annem, parti tepsisiyle koşarak gelip sehpayı koydu. "Zamanım kalmadı, sipariş etmek zorunda kaldım, ama döneme uygunlar."

"Döneme uygun içecekler içmek zorunda mıyız?" Connor şikayet etti.

Annem kıkırdadı. "Tabii ki. Herkese martini!"

"Yaşasın!" Grace sevinçle bağırdı.

"Sen değil!" dedi Connor.

"Aaa," diye sızlandı Grace ve hepimiz güldük. O da dudaklarını büküp oturma odasında Sierra'nın yanına, kanepeye oturdu. "Düğün ne zaman?" diye sordüğünü duydum. Sierra'nın elini tutup yüzüğüne bakıyordu.

"Oh, şey..."

"Yüzük taşıyıcısı olabilir

miyim?" "Taşıyıcı," Connor onu

düzeltti.

Yüzüm buruştu. Bu soru ne kadar sevimli olsa da, Grace'in bu soruyu sorması, Connor'ın ona sahte ilişkiyi açıklamadığını gösteriyordu. Dünyanın en kötü yalancısı olan Sierra'nın nasıl cevap vereceğini merak ederek gerildim.

Sierra, soru onu hiç etkilememiş gibi parlak bir gülümsemeyle cevap verdi. "Tarihi belirler belirlemez, yapılacak bir sürü iş olacak."

Akıllıca, diye düşündüm. Çünkü tarih belirlenmeden düğün olamazdı. Yani teknik olarak yalan sayılmazdı.

"Ben de çiçekçi kız olabilirim!" Grace heyecanla ilan ederken, ben Connor'ın gözüne bakıp başımı mutfığa doğru eğdim. O da peşimden geldi.

Grace'in duyamayacağı bir mesafeye geldiğimizde Connor, "Kusura bakma," dedi. "Ona halkla ilişkiler meselesini nasıl açıklayacağımı bilemedim. Boşanma kavramı bile yeterince zordu."

"Peki Sierra olmadan bir sonraki aile yemeğinde ne olacak?" diye sordum.

Connor omuz silkti. "Bu sana kalmış, sanırım. En azından kafanı toplayıp, ne kadar harika birini bulduğunu fark edip ona tutunmaya karar verme ihtimalin var. Çünkü açıkçası, sana katlanabiliyorsa, o milyonda bir bulunan biridir."

"Hey!" Onu sertçe dürttüm.

Connor burnundan soludu ve içkisini döktü. "Ya da sen akıllanmazsan, o da Grace'in unutacağı eski kız arkadaşlarından biri olacak."

Onun açık sözlülüğü canımı yaktı, ama yanılıyor muydu? Layla'dan beri ciddi bir ilişkim olmamıştı. Çoğu zaman, çıktığım kadınlar ailemle hiç tanışmazdı. Sierra ile durum elbette çok farklıydı, ama yine de aynı sonla bitecek miydi?

Dürüst olmak gerekirse, emin değildim. Jillian'ın halkla ilişkiler planının bir bitiş tarihi olduğunu düşünmemiştim. Bir yandan, bunu bilmek daha güvenli geliyordu. Ama diğer yandan, bundan nefret ediyordum. Bir çıkış yolu olmasını istemiyordum.

Sabahları mutfağında Sierra'nın berbat kahvesini yapıp yaban mersinli keklerini yemediğim, gece yarısı battaniye için kavga etmediğimiz, dolaplara RevX kutularını saklamadığımız bir hayat düşünmek istemiyordum.

Onun tüm bu küçük ayrıntılarla orada olmasını istiyordum. Ve bu çok korkutucuydu. Böyle şeyler istemek, onları elde edemezsen parçalanma riskine girmen anlamına geliyordu. Ve ben parçalanmayı göze alamazdım.

Liam'ın nadiren kullandığı yemek odasında akşam yemeğine oturduğumuzda, iki martini içmiştim, Sierra yanımda oturuyordu ve *diğer* endişelerim yüzünden bu endişeleri çoğunlukla bir kenara itmiştim. Annem yemek yapıyordu. Telefonum titredi, gizlice baktım. Carlos dışarıdaydı, her şey ters giderse gerçek bir yemek hazırlamıştı.

"Tamam," dedi annem, ilk yemeği getirerek. "İşte geldik! Kaz ciğeri pate."

"Aman Tanrım," diye mırıldandım, yemek masaya servis edilirken. Sierra ayağımı dürttü. Gözlerimi ona doğru çevirdim. Ciddi olamazdı. Annem kızarmış tavuğu bile beceremiyordu, bir de ördek ciğeri mi yapmak istiyordu?

"Fwa-grass nedir?" diye sordu Grace, çatalıyla yemeğini dürterek.

"Foie gras," diye tekrarladı annem, Grace'in başının arkasına öpücük kondurarak, "ördek ciğeri. Ve çok lezzetlidir."

"Eğil!" Grace dehşetle bağırdı. "Donald Duck gibi mi?" Gözleri masanın diğer ucundaki benimkilerle buluştu ve sanki ona çiftçilik simülasyon oyununun kaydedilmiş dosyasının silindiğini söylemişim gibi görünüyordu.

"Bir dene," dedi Connor diplomatik bir şekilde.

Pişman olacağım bir şey söylememek için ağzıma bir parça tıkadım, ama hemen *pişman* oldum. Tadı yağlı ve lastiksiydi. Belli ki fazla pişirilmişti.

"Güzel mi?" diye sordu annem, önce Connor'a bakarak. Connor gülümsedi ve başını salladı. Yalan söyleyen piç. Liam ve Mia da aynısını yaptı, kendilerini zorlayarak tabaklarını bitirdiler, ama çiğneme sürelerinden, onların da tadı berbat olduğunu düşündüklerini anlayabiliyordum.

"İğrenç!" dedi Grace, tabağına eğilerek, yarı çiğnenmiş ördek ciğeri yapışkan bir lekeye dönüştü. "Ayakkabı gibi tadı var."

"Grace," dedi Connor, başını anneme dönüp gülümsemeye çalışarak. "Sadece yeni bir şey."

Annem masanın diğer tarafına baktı. "Sierra, nasıl?"

Sierra'ya baktım, kızarmış, ağzını birkaç kez açıp kapatarak kelimeleri arıyordu.

Aman Tanrım! Bu kadın bu durumdan yalan söyleyerek kurtulamazdı. Felaket o kadar hızlı yaklaşıyordu ki, aklıma gelen tek şeyi yaptım, Sierra'yı elinden tutup koltuğundan çekip çıkardım.

"Harika, anne. Neden oturup dinlenmiyorsun? Herkese birer içki daha alalım."

Sierra'yı mutfığa sürükledim ve ağzımdaki tadı çıkarmak için lavaboya eğilirken onu bıraktım. "Berbat."

"Harika değil," diye itiraf etti Sierra.

Ağzımı peçeteyle sildikten sonra, Carlos'un beklediği arka kapıya gittim. "Tanrı'ya şükür geldin." İçeri girip çantasını yere koyarken, ben mutfaktaki dağınıklığı işaret ettim.

"Tamam, burada bir sürü şey olmuş ve durum oldukça kötü. Kurtarabileceğini kurtar, ayakkabı tadı olan her şeyi at, tamam mı?"

"Her zamanki kurallarım," dedi Carlos, annem içeri girerken ocakta kaynayan bir şeyin kokusunu içine çekerek.

"Bu kim?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Sürpriz!" dedim zoraki bir coşkuyla. "Bütün gece bizim için yemek pişirmek yerine biraz dinlenip ailenle vakit geçirmen iyi olur diye düşündük. Böylece senin üzerindeki baskı azalır ve Carlos da temaya uygun yemekler yapmaktan memnun olur."

Annemin kaşları çatıldı. "Oh," dedi yumuşak bir sesle. "Şey..." Gözleri Carlos'tan bana, sonra Sierra'ya kayarken uzun ve garip bir sessizlik oldu. "Evet, sanırım bu iyi bir fikir."

Sesi titredi ama Carlos'a nazıkçe gülümsedi. "Servis tabakları şurada. Bu da kullandığım yemek kitabı."

Tanrıya şükür.

Sierra bileğimi yakaladı ve beni salona sürükledi.

"Ne?" dedim, o beni etkilenmemiş bir bakışla yerine oturturken. "Gerçekten incinmiş görünüyordu."

Endişesini eliyle savuşturdum. "Ona bir şey olmaz."

"Bence bu gece gerçekten çaba gösterdi,

Finn." Alaycı bir şekilde güldüm. "Evet. Bizi

zehirlemeye çalışıyordu."

Sierra başını eğdi ve ince bir gülümsemeyle bana baktı. "Hayır, bence seninle bir bağ kurmaya çalışıyordu. Filminde yer alarak. Bu geceyi ikinizin birlikte çalıştığı şeye odaklayarak. Ve sen ona, çabalarının yeterli olmadığını söyledin."

Başımı salladım. Sierra anlamamıştı. Bunu hepimiz için yapıyordum, sadece yenilmez yemekleri zorla yutmak istemediğim için değil.

"Sadece annem de dahil olmak üzere hepimizi, akşam yemeğinin hayal ettiği gibi gitmediğini fark ettiğinde kaçınılmaz olarak yaşayacağımız yıkımdan kurtarmaya çalışıyorum. Güven bana. Hayatım boyunca böyle oldu."

"Belki eskiden öyleydi, ama en azından ona bir şans vermeli değil misin? O artık eskisi değil."

Sierra'yı kollarından tutup hafifçe sıktım. "O her zaman öyle olacak," dedim basitçe. "Bak, şu anda iyi olmasına seviniyorum, terapi, ilaçlar ve diğer her şeyin ona yardımı oluyor, ama bu, işler gerçekten kötüye gittiğinde ona güvenebileceğim anlamına gelmez. O yüzden, işlerin o noktaya gelmesini engelleyebilirsem, engelleyeceğim. İlk seferinde yeterince acı çektik. Aşırı pişmiş ördek ciğeri tadı ağızından çıkması günler alacak."

Sierra yüzünü buruşturdu. "Bana biraz kedi maması hatırlattı. Gerçi bu kadar karmaşık bir şeyi ilk denememde daha iyi yapabileceğimi söyleyemem."

"Gördün mü? Böylesi daha iyi. Annemin omuzlarından sorumluluğu alarak akşamın stresini ortadan kaldırdım. Bunun nesi kötü?"

"Kötü bir şey olduğunu hiç söylemedim," diye cevapladı Sierra, ama söylemediği şeyler olduğunu anlayabiliyordum.

İç geçirdim. "Böyle herkes daha mutlu, kimse kızgın ya da hayal kırıklığına uğramış değil."

Sierra, konuyu anlamadığımı düşünerek bana baktı, ama ben bu konuyu *çok* iyi biliyordum. Annem söz konusu olduğunda, her zaman en kötüsünü beklemek işe yarardı.

SIERRA

“ Bu bir şaka mı?" diye sordum, ana yoldan kalabalık bir otoparka girerken. Finn, *Every Day Is Sunday'in* kapanış partisi için sürpriz bir yer istediğini söylediğinde, aklıma Şık bir otel çatı terası, şehir merkezinde. *Bu* değil.

Finn yüzümdeki şok ifadesine gülerek, "Neden şaka olsun ki? Sırf şaka yapmak için seni şehirden otuz dakika uzaklığa sürer miyim?" dedi.

"Dur," dedim, sevincimi zorlukla gizleyerek. Benimle dalga geçiyor olmalıydı. "Kapanış partisi gerçekten burada mı? Bana şaka yapmıyorsun, değil mi?"

Finn motoru durdurdu, dudakları küstahça bir gülümsemeye kıvrıldı. "Evet, parti gerçekten burada. Ve hayır, şaka yapmıyoruz."

Pencereden dışarı bakarak, devasa bir bowling salonu olan Gutter Ball'un tabelasına baktım. Pembe, yeşil ve sarı renkli yanıp sönen neon tabelalar, retro grafik posterler ve binanın yan taraflarındaki geometrik boya desenleri ile tam da seksenlerden çıkmış gibi görünüyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu Finn.

Arabadan atladım ve binanın ön kapısından çıkan bazı oyuncularını ve ekip üyelerini tanıdım. Yağlı, kızarmış yiyeceklerin kokusu

havayı dolduruyordu ve içeriden gelen gürültülü müzikle karışıyordu. Dürüst olmak gerekirse, bu benim onuncu doğum günü partimden çıkmış gibiydi ve muhtemelen hayal edebileceğim en eğlenceli çekim sonu partisiydi. Peki Hart of Gold burada ne arıyordu?

"Tamam," dedim, Finn arabanın önünden dolaşıp kolunu omuzlarıma dolarken gözlerimi kısarak. "Gerçekten neler oluyor?"

"Seslere bakılırsa iyi vakit geçiriyoruz," dedi, park yerinde gürültülü kahkahalar yankılanırken. "Sence onlara katılalım mı?"

Alacakaranlıkta ona baktım. "Sadece benim için çekim sonrası partisini bowling partisine çevirmedin, değil mi?"

Sorumu umursamadan omuz silkti ve beni ön kapıya doğru çekerek yaklaştırdı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Finn!" diye homurdandım.

"Bowling'i sevdiğini söylemiş miydin?" dedi, şaşırmış gibi yaparak. "Aklımdan tamamen çıkmış."

"*Finn*," dedim daha keskin bir sesle.

Yürümeyi bıraktık ve o yüzümü avuçlayarak dudaklarıma hafifçe öptü. "Bak, film Hart of Gold'un normal filmlerinden farklı, ben de wrap partisi de öyle olmalı diye düşündüm." Bana küçük, *samimi* bir gülümseme attı ve tüm bu etkinliği sırf benim eğlenmem için düzenlediğini düşününce kalbim küt küt attı. O kadar tatlıydı ki başım döndü.

Beni içeriye kadar eşlik ederken kendimi gerçek bir prenses gibi hissettim. Hatta kıyafetim de öyleydim. O anda, bowling için tamamen yanlış kıyafet giydiğimi fark ettim. Parlak mini elbise *hiç* uygun *değildi*.

Bowling ayakkabılarımızı almak için sırada beklerken koluna vurdum.

"Beklediğim tepki bu değildi," dedi, benim öfkeli bakışlarıma gülerek.

"Neden böyle giyinmeme izin verdin?" diye bağırdım, gürültülü pop müziğin sesini bastırarak. Kokteyl partisi için giyinmişim, uzun süredir koruduğum yüksek skorumuzu savunmak için değil.

"Çünkü harika görünüyorsun," dedi Finn kulağıma fısıldayarak, ellerini belime koydu. Sıkıca sarıldı ve içimi sıcak bir dalga kapladı, karnımda yerleşti. "Ve çünkü giyinip süslenmek için çok heyecanlıydın."

"Evet, şey, bowling oynayacağımızı bilseydim..."

"Ne? Sakın bana şanslı bir çift bowling çorabın olduğunu söyleme," dedi gülümseyerek.

"Aslında var."

Başını geriye attı ve güldü. Gösterişli, insanları memnun etmek için attığı gülüşlerden değil, *gerçek* bir gülüş. O kadar doğal bir şekilde patladı ki, ben de gülümsemeden edemedim.

"Şimdi şanslı çoraplarım yok ve ses teknisyenlerine göğüslerimi göstereceğim," dedim, elbisesini düzelterek. Bu kıyafetle bowling oynarken göğüslerimin dışarı çıkmayacağını düşünmek için zihnimde jimnastik yapıyordum.

"O olmaz," dedi Finn, takım elbisesinin ceketini çıkararak. Ceketini omuzlarıma attı. "*Onları* görmeye izin olan tek kişi benim."

Ceketinin içinde kıpırdadım. Astarı ipek olmalıydı. Bana elbette büyük gelmişti ama düğmelerini *çok* yavaşça iliklerken elleri alaycı bir şekilde bana bastırıyordu. "Bu, bowling becerilerini engelleyecek mi?"

Dudaklarımı büzdüm. "Sadece izle ve öğren, Bay Büyük Adam. Az sonra dersini alacaksın."

Ayakkabılarımızı alırken gözlerini devirdi. Yoğun pistlerin önünden geçerek Ro'nun Brenna ve kostüm tasarımcılarının yardımcısıyla takıldığı yeri bulana kadar onu sürükledim.

"Selam," dedim gruba selam verirken. Carter kız arkadaşını getirmişti ve ben hemen ona, onun kostüm temalı esprili tişörtlerini nereden bulduğunu sordum. Trin, bowling topunda tırnaklarını kırma olasılığını tartışıyordu. Ve sürpriz bir şekilde, Paisley ve Brenna köşede saklanmış, çok flörtöz bir sohbeta dalmışlardı.

Finn'in gözünü yakaladım ve ona onaylayan bir bakış attım.

"Ne kadar tatlısın," dedi Ro, yanına oturup başımızdaki ekrana yansıtılmak üzere bilgisayar'a isimlerimizi girerken.

"Finn, en kısa ve en dar elbisemi giydikten sonra bowling oynayacağımızı söyledi. Bana haber verebilirdin."

"Sürpriz olsun istemiş."

"Biliyorum, ama şey..." Kendimi işaret ettim. "Sen..."

"Harika," diye sözümü kesti Finn, koltuğumun arkasına eğilerek.

Başımı geriye yaslayıp ona baktım, ela gözleri yanıp sönen ışıklarda dans ediyordu. Muhteşem görünüyordu. Ve çoğu insan en güzel kıyafetlerini giymiş olduğu için giydiğim kıyafet hakkında çok şikayet edemezdim. "Seni pataklayacakmışım gibi görünüyorum," dedim.

Dudakları şeytani bir şekilde kıvrıldı. "Tamam o zaman, Sindirella. Sözünün arkasında durma zamanı."

Sonraki iki saatimi bowling becerilerimi tozunu atarak geçirdim, daha doğrusu, diğerlerini tozun içinde bırakarak. Tek gerçek rakibim Ro'ydu, ama Finn'in ceketinin kollarını sıvadıktan ve oyun yüzümü taktıktan sonra, herkes için oyun bitti.

Bol miktarda alkol, kanallara düşen top sayısını azaltmaya pek yardımcı olmamıştı, ama Backstreet Boys'u dinlerken yağlı bowling salonu pizzasını bir kadeh şampanya ile yemek gerçekten muhteşemdi.

Finn, oyuncular ve ekibe sıkı çalışmaları için teşekkür ederken, ben de ikramları ve dedikoduları dinleyerek karnımı doyurdum, sonra da kameramanlarla dans yarışmasına katılmak zorunda kaldım. Partiler ve sohbetler konusunda çok iyiydi, ama ara sıra gerçek kişiliğini de görebiliyordum ve sanki iki dünya çarpışıyormuş gibi hissediyordum.

Aslında kendimi, saatin hızla gece yarısına doğru ilerlediği Cinderella gibi hissediyordum. Post prodüksiyon sırasında filmi tanıtmak için yoğun bir medya kampanyası olacağını biliyordum ve Oscar ödülleri öncesinde kostümlerle ilgili bir dizi röportaj yapmam planlanmıştı. Ama çekimlerin bitmesinin ilişkimiz için ne anlama geldiğini bilmiyordum —bazen gerçek, bazen gerçek olmayan, ikisinin arasında bir şeydi ve parmağında bir yüzük olduğu için bunu adlandırmaktan hiç bahsetmemiştik.

Daha ne söylememiz gerekiyordu ki?

Ama yakında o yüzüğe gerek kalmayacaktı ve tüm çabalarımın rağmen, sonrasında ne olacağını konuşmamıştık.

Tamam, belki de en iyi çabalarım *değildi*. Aslında bu konuyu açmak için pek de uğraşmamıştım. Ama kim beni suçlayabilirdi ki? Hayatımda ilk kez, saat gece yarısını vurmadan önce sadece eğlenmek istiyordum.

Finn topunu bizim şeride attığında, son saniyede çukura düşerken, bu düşünceleri kafamdan atmaya çalıştım.

"Biraz pratik eğitime ihtiyacın var gibi görünüyor," dedim arkadan.

Omzunun üzerinden bana baktı. "Bu 'pratik' kısmını biraz daha açar mısın?" dedi müziğin gürültüsünün üstüne.

"Sana göstermem gereken bir şey var," dedim.

Kaşları hareket etti. "Kulağa hoş geliyor."

"Güzel. Çok büyük topları tutarak başlayacağız."

Finn burnundan soludu, benim kötü müstehcen şakama başını sallayarak yine o gerçek kahkahalarından birini attı. "Bu berbattı."

"İçki içtim. Bu gece en iyi performansımı sergileyebileceğim bir gece değil."

"Biliyorum. O yüzden sana affediyorum." Ceketinin yakasından tutup beni kendine çekti. "Biraz hava almak ister misin?"

"Sen sadece 'uygulamalı' bir gösteri istiyorsun," dedim alaycı bir şekilde.

Bana göz kırptı. "Takımımızdan başka birinin bowlingde kazanmasını istiyorum."

Ağzım açık kaldı. "Dikkat dağıtma taktiği!"

"Aynen," dedi, kolunu koluma takıp beni yan kapıdan dışarı çıkardı. Karanlığa çıktık, Ekim gecesi soğuktu ama dayanılmaz değildi. "Yeterince sıcak mısınız?" diye sordu.

"Biraz vücut ısısı iyi olur," dedim.

Kollarını bana doladı, ellerini aşağı indirip kalçamı kavradı. "Merhaba."

"Selam," dedim, ona bakarak. Cam kapılardan içeri sızan ışıktaki koyu renkli yüz hatları parlıyordu.

"Eğleniyor musun?" diye sordu.

"Evet. Çok eğleniyorum."

"Çok mu? Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum."

"Öyle," dedim, ellerini kalçalarımın dolarken. Kendimi ona daha da yaklaştırdım.

"Güzel," dedi. Beni öpmek istediğini anlayabiliyordum ve Tanrı biliyordu ki ben de bunu istiyordum. Ama Finn'in sarhoş edici her şeyinde kendimi kaybetmeden önce, cesaretimi topladım ve gece boyunca zihnimde yankılanan soruyu pat diye sordum.

"Şimdi ne olacak?"

"Ne demek istiyorsun?" dedi Finn. "Sertçe öpüşürüz, oraya geri döneriz ve sen sesçileri yerden siler, sonra ben seni eve götürürüm ve sen de bana bahsettiğin pratik dersleri verirsin."

Boğazımdan yükselen kahkahayı bastırdım. "Öyle demek istemedim."

Bana daha yakın eğildi, daha sıkı sarıldı. "Öyle değil mi?"

Dudaklarımı ısırdım. O başını eğdi, kendi dudaklarıyla benim dudaklarımı takip etti, ama ben geri çekildim. "Bir saniye ciddi ol."

"Seni öpmek konusunda ciddiym."

Elimle göğsüne bastırarak onu durdurdum. "Bugünden sonra... bu geceden sonra? Her neyse. Bizim aramızdaki bu... ilişki ne olacak? Post prodüksiyonun sonuna kadar nişanlı mı kalacağız? Prömiyerin sonuna kadar mı? Peki ya... *ondan sonra?*"

Finn ciddileşti, gömleğinin yakasıyla oynarken kaşları çatıldı. "Yani... Jillian en azından prömiyer için bir plan yapmıştır. Belki ödöl sezonu için bile. Oscar konuşmalarından dikkatleri dağıtacak hiçbir şey yapmak istemeyiz."

Ayrılık numarası mı? Yutkundum. Bu, ondan beklediğim cevap *değildi* ama aynı zamanda *değildi* de.

Sanki bunu hissetmiş gibi, Finn dudaklarımın köşesine, sonra yanağıma, sonra alnıma bir öpücük kondurdu, sonra tekrar eğilip dudaklarımı yakaladı. Finn Lockhart'ın büyüüne kapılırken, bu soruları bir kenara bırakıp o anın tadını çıkarmaya karar verdim.

Çünkü başından beri titizlikle planlanmış bir ilişkinin sonunu neden dert edeyim ki? Bu Trey'e göre bir şey olmazdı. Finn bir anda hayatımdan çekip gitmezdi. Eğer bir şeylerin biteceği belli olsaydı, bunu kilometrelerce öteden anlardım. Hatta muhtemelen bunun için bir senaryo alır ve provalara katılmak zorunda kalırdım.

Ve sonra, Finn'i tanıyorsam, muhtemelen nasıl daha iyi yapabileceğime dair notlar verirdi.

FINN

“T "Bugün senin için büyük gün," dedim, Sierra'nın parmaklarını parmaklarımın arasına geçirerek. "Sonunda sahte restoran randevularından sahte gezilere terfi ettin."

"Santa Monica İskelesi'ne böyle mi diyorsunuz?" Sierra, öğle yemeğinin ardından tahta kaldırımında dolaşırken şaka yaptı. "Gezi mi?"

"Jillian'ın planında öyle yazıyor. Onunla tartışmak ister *misin*?"

Sierra yumuşak bir gülümsemeyle yanakları pembeleşti ve ben elini sıkarak onu yanıma çekene kadar çektim. "Bence gezi daha fazla efor gerektirir. Yürüyüş gibi."

"Belki Jillian'ın listesinde de öyle bir şey vardır. Runyon Canyon'da yürüyüş yapabiliriz."

"Orada fotoğrafçılara rastlama ihtimalimiz daha az," dedi Sierra.

Belki de fotoğrafçılara rastlamak o kadar da umurumda değildi. Bugün orada olduklarını biliyordum, Hart of Gold'un parasıyla değil, ama bunu kafamdan atmayı başarmıştım, uzun süre bunun

tüm bunların magazin dergileri için veya *Every Day'in* trend olması için önceden ayarlanmış olduğunu unutmuştum.

Bu bir gösteri gibi gelmiyordu. Hiç de değil. Sierra bugün benimle tamamen rahattı ve kameraların nerede olduğunu fazla düşünmemesi için çok uğraşmam gerekmedi. Sohbetimiz sanki bu randevuyu kendim planlamışım gibi doğal akıyordu.

"Oh!" dedi heyecanla, Pacific Wheel'e vardığımızda.

"Bana dönme dolaba binmek ister misin diye soracaksın, değil mi?" dedim ve yanağına öptüm.

Gülümsemesi utangaçlaştı. "Sence bu mükemmel bir reklam fotoğrafı olmaz mı?" dedi. "Romantizmin doruk noktası."

"Mmm, romantizmin doruk noktası olduğunu sanmıyorum," dedim. "Ama sinematik bir fotoğraf olacağına katılıyorum."

"Bu bir kelime oyunu muydu?" dedi, ağzı küçük bir *O* şeklinde. "Başardım mı?"

"Kabul ediyorum," dedi.

Onu dönme dolaba doğru çektim.

O da beni geri çekti. "Hayır, aslında gerek yok. Şaka yapıyordum."

"Bence şaka yapmıyordun," dedim. "Bence sen dönme dolabın tepesinde seni öpmemi istiyorsun ve ben de tam olarak bunu yapacağım."

"Finn," dedi, dudaklarını bir an dişlerinin arasına sıkıştırarak. "Cidden, yapmak zorunda değiliz. Çok kalabalık. Ve ben gerçekten öyle demek istemedim..."

"*Yapmamız* gerek," dedim. "Sen istedin. Önerdiğinde ne kadar heyecanlandığından anladım."

"Vaktimiz yok. Bu randevuyu on beş dakika içinde bitirip geri dönmemiz gerekiyor, yoksa..."

"Oraya çıkacağız," diye ısrar ettim. "Bu randevu bitmeden bizi bindirmek için lanet olası tekerleğin tamamını satın almam gerekse bile."

Ağzının köşesi kıvrıldı ve başını salladı. "Çılgınca bir şey yapmana gerek yok."

"Sadece mutlu olmanı istiyorum," dedim, yanaklarının kızardığını fark ederek. "Kameralar için rol yapıyoruz diye biraz *gerçek* eğlence yaşayamayız diye bir kural yok."

"Çok tatlısın." Bana yaklaşarak boynuma kollarını doladı ve bana baktı.

"Bazen tatlı bir adam olurum." Onun şakağına öptüm. "Ama bunu kendine sakla."

"Kim inanır ki?"

Boğuk bir kahkaha attım. "Aynen öyle." İlk sahte randevumuzda, elimi dizine koymama bile tahammül edemediği o günden bu yana ne kadar yol katettiğimizi düşünmek çılgınca geliyordu.

"Ama bana bu gerçek eğlenceden biraz daha bahset," dedi, kaşlarını kaldırarak.

Kollarımı beline doladım, parmaklarımla gömleğini sıkıştırdım. "Şey, *çok* yatay bir pozisyon alıyoruz."

"Mm-hmm," dedi. "Sonra?"

"Biraz çıplak kalmak," diye kulağına fısıldadım.

"Anladım. Peki sonra?"

"Sonra elimi çekip..." Telefonum çaldı. "Bir saniye bekle." Cep telefonumu cebimden çıkarırken dudakları büküldü ve yardımcı editörlerden birinin adı ekrana gelince kaşlarını çattı. "Alo?" dedim. Yarın bazı filmleri gözden geçirmek için toplantım vardı, bu yüzden bugün onlardan haber almayı beklemiyordum.

"Finn, sana ulaşabildiğime sevindim. Bir sorun var ve stüdyoya gelmen gerekiyor."

Kaşlarımı çattım. "Bana söylemediğin bir şey mi var?"

"Yüz yüze konuşsak daha iyi olur." Sesinde paniği duyabiliyordum ve kaçamak cevapları beni sinirlendiriyordu.

Ekip son dövüş sahnelerinin kurgusu üzerinde çalışıyordu ve endişe sırtımdan tırmandı. Cevabı bildiğimi sanıyordum ama ondan duymak istedim.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdım.

"Ne oldu? Sorun ne?" diye sordu Sierra. Anthony'yi duyamıyordu ama benim artan öfkemi fark etmek zor değildi.

Telefonu ağzımdan uzaklaştırıp onunla konuşmak için döndüm. "Söylemiyor ama büyük kavga sahnelerinin üzerinde çalışıyorlar ve bir sorun var, yoksa aramazdı."

"Çatışma sahnesi mi?" diye sordu, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Tommy'nin öldüğü sahne mi?" Gözlerinde endişeyi görebiliyordum. O sahne için çok detaylı kostüm çalışmaları yapılmıştı ve sahte kan sayesinde kostümlerin hiçbiri artık giyilebilir durumda değildi.

Siktir. "Söyle şunu Anthony. Kullanılabilir bir şey var mı?"

"X burada," diye cevapladı Anthony. "Gelip kendin görmen gerektiğini söyledi."

"Yeniden çekim yapmamız gerekip gerekmediğini söyle," diye bağırdım. *Kahretsin.* Bu, bir yapımcı olarak en kötü kabusumdu. Anthony'nin sessizliği her şeyi anlatıyordu. "Hemen geliyorum," diye homurdandım. Telefonu kapatıp Sierra'ya baktım. "Hemen stüdyoya dönmeliyiz."

"Kullanılamayacağından eminler mi?" diye sordu Sierra, ben tahta kaldırımda park yerine doğru yürürken yanımda koşarak.

"Söylemedi. Her halükarda bunun için plan yapmalıyız. Sahnesi yeniden çekilecek olursa kostümleri nasıl halledeceğimizi bulman lazım," dedim.

O inledi. "*Çok* fazla sahte kan kullandık, Finn. Bazı giysileri defalarca yıkadık ama hepsini çıkaramadık."

"Benden neye ihtiyacın olduğunu ve kostümlerin hazır olması ne kadar süreceğini belirle."

Telefonunu çıkarıp Paisley'in numarasını aradı.

Bu sırada Brenna'yla telefonda konuşuyordum. "Haberin var mı?"

"X şimdi bana bilgi veriyor," dedi. "Nereden başlamak istersin?"

"Kesin bir şey söylemeden önce görüntüleri görmem lazım, ama yeniden çekim yapacağımızı düşünüyorum. Oyuncular ve ekibin bir an önce sete dönmesi lazım," dedim. "Üçüncü perdede Tommy'nin ölümüne kadar olan kısım. Başrol oyuncular hepsi bu kadar. Bazı arka plan oyuncular da var. Müsaitliklerini öğrenmek için ajanslara ulaşmaya başlayabilir misin?"

"Hemen başlıyorum," dedi. "Aramaları yapıp bir saat içinde sana geri dönerim." "Post prodüksiyonda buluşalım. Sierra ve ben şimdi geri dönüyoruz."

Telefonu kapattığımda Sierra, Paisley ile telefonda sahte kanı nasıl temizleyeceğimizi ve hangi kumaş parçalarının kurtarılabileceğini tartışıyordu. Yedi günlük bir süreden bahsettiğini duydum ve yüzüm buruştu.

Yeni kostümler için bir hafta bekleyemezdik. Elimi yüzüme götürdüm. Sierra'yı sahte randevumuza götürmek için erken çıktığım için bu sahnenin günlük çekimlerini izlememiştim.

Kahretsin!

Hayal kırıklığı içimi kapladı. Gözlerimi hedeften ayırıp, gerçek ile PR gereklilikleri arasında çizgiyi aşınca böyle olmuştu. Beklenmedik yeniden çekimler yüzünden vizyon tarihini ertelemek zorunda kalırsak, *Every Day'in* o lanet savaş filminin önünde trend olması ne işe yarardı ki?

Bu sorunu bir an önce çözmezsek, film yıl sonuna kadar sinemalara çıkamayacak ve yaklaşan ödül sezonuna veda edebilirdik. Bu da tüm bu PR saçmalıklarını boşuna yapmış olacağımız anlamına geliyordu.

Arabaya ulaştığımızda, dişlerimi o kadar sıkımdım ki çenem ağrıyordu. Sierra, Ferrari'nin tavanından gözlerimi yakaladı. "Belki de sandıkları kadar kötü değildir." Yüzündeki gergin ifade aksini söylüyordu. "Belki kurtarılabılır."

"Umarım öyledir."

"Bu senin annenin arabası mı?" Sierra, elli dakika sonra stüdyo otoparkına girdiğimizde sordu. Haklıydı. Öyleydi.

"O burada ne arıyor?" Zaten öfkeden köpürüyordum; bugün halletmem gereken uzun işler listesine onu da eklemek istemiordum.

"Sence X onu aradı mı?"

"Neden bilmiyorum. Birkaç çekim için tarih danışmanına ihtiyacımız yok. O sahneler çekildi." Açıkçası, San Francisco'ya dönmesinin zamanı gelmişti. Liam ve Mia'yı sinir etmekten başka neden Los Angeles'ta kaldığını bilmiyordum. Bu daha sonra halledecektim. Arabadan indim, kapıyı biraz sert kapattım ve post prodüksiyona doğru yola çıktım, Sierra peşimden koşuyordu.

İçeri girdiğimde, X ve annemi Anthony ve birkaç editörle derin bir sohbetin içinde buldum.

"Bay Lockhart!" dedi asistanlardan biri ayağa fırlayarak. Bana bir sandalye çekti. Elimi sallayarak reddettim.

"Pedro nerede?" diye bağırdım. Bu sorunu en iyi şekilde çözmek istiyordum.

"Yolda," dedi Anthony. "Ama yapabileceği bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Sahneyi gösterin," dedim.

Asistan elini bir düğmeye bastı ve mahvolmuş sahne önümüzdeki dev ekranda oynatıldı. Sahne kendisi iyiydi, ama ses kabus gibiydi, çünkü diyalogların üzerine X ve annem, sanki sette tek başlarına *flört* ediyorlarmış gibi konuşuyorlardı!

"...sadece seninle yalnız kalmak istiyorum," dedi X.

Aman Tanrım!

"Şanslısın, bunu sağlayabilirim," dedi annem, daha önce hiç duymadığım bir ses tonuyla. "Liam'ın evi bu gece boş olmalı."

Neler oluyordu böyle? Cidden birlikte olmayı mı planlıyorlardı?

"Geçen sefer orada çok eğlendik," dedi X.

Zaten birlikte miydiler? Tanrım!

Sierra, annem ve X'e bakmak için başımı çevirdiğimde, sanki patlamamı engellemeye çalışır gibi koluma yapıştı. Annem o kadar kızarmıştı ki, sanki güneşin yüzeyinde bronzlaşmaya çalışmış gibi görünüyordu ve X yüzünü eliyle kapatmıştı. Kanepede yakaladığım bir çift genç gibi davranıyorlardı.

Beynim kulaklarımdan akıyor gibi hissettim. X neden annemle flört ediyordu? Lanet olası filmi yönetmek olan işinden başka ne yapıyordu?

"Finn," diye başladı Sierra, ama ben elini çekip kurtuldum.

"Burada ne oldu?" diye patladım sonunda.

"Bence çok açık," diye başladı X. "Ses, sahnedeki diyalogları almamış."

"Evet, ne kadar bariz olduğunu duyabiliyorum!" diye öfkelen dim. "Bu kadar profesyonelce davranmadığın için inanamıyorum!"

X'in çenesi sıkıldı.

"Tek çekimimiz bu mu?" diye editörlere sordum, hepsi birden irkildi.

"En iyisi buydu," dedi Anthony, diğer seçenekleri gözden geçirmek için arkasını döndü. "Diğerlerini birleştirmeyi deneyebiliriz, ama nasıl yaparsak yapalım kesik kesik görünecek. Ve bu, senin bu önemli sahnenin nasıl görünmesini istediğin bir şey mi, bilmiyorum."

"Yani tek seçeneğimiz yeniden çekim mi?" dedim, X'e ve Anthony'ye bakarak.

"Evet," dediler ikisi de.

"Sahnelerin mümkün olduğunca etkili olmasını istiyorsak, benim önerim bu," diye devam etti X. "Seslendirme yapmayı deneyebiliriz, ama senkronizasyon iyi olmayabilir. Ayrıca, performansın duygusal etkisini aynı şekilde yakalayamayız."

Seslendirmenin neye yol açabileceğini görmüştüm. Yüksek tempolu filmlerde işe yarayan bir şey, bu filmde kesinlikle işe yaramazdı. Seyirciler bunu anlardı. *Ben* de anlardım.

Dişlerimin arasından bir nefes verdim. Bu, ödül kazanacağımız an olmalıydı. Ses kabininde kaydedilmiş bir şey değil, gerçek bir performansın gerçekçiliğini istiyordum. Eğer bunu doğru yapamazsak, Oscar'a veda edebiliriz.

"Bu tamamen saçmalık." Anneme öfkeyle baktım. "Burada olmanın felaketle sonuçlanacağını biliyordum."

"Finn," diye başladı. "Bunu istememiştim..."

"Kes şunu," dedim, sözünü keserek. Annemle olanlar hep böyle biterdi. Çocukluğumdan beri böyleydi, annem bizimle ilgilenmez, tüm işleri bize bırakırdı. O zamanlar ona *hiç* güvenemezdim. Şimdi de güvenemeyeceğim belliydi.

"Burada iki kişinin suçu var," dedi X, ama ben elimi kaldırdım. Onun da bunu duymak istemiyordum.

"Seni burada istememiştim," dedim anneme. "Ve nedeni tam da buydu. Çünkü yine buradasın, yine beni mahvediyorsun."

"Finn," dedi Sierra, sesi zihnimdeki zonklayan öfkeyi keserek. Ama bu beni durdurmaya yetmedi. Annemin yanında her zaman dilimi ısırırdım, onu çileden çıkarmaktan korkardım, ama bu kadarı fazla gelmişti.

Bu benim filmimdi, *benim* şirketimdi... Tüm marka yenileme süreci tehlikedeydi ve annem kendini ön plana çıkararak, benim lanet olası yönetmenimle arka planda oynatarak her şeyi mahvetmişti.

"Özür dilerim," dedi annem, gözlerini sertçe kırpıştırarak, gözleri cam gibi parladı. Onun özrünü istemiyordum. Bir kez olsun, onun arkasını temizlemek istemiyordum.

Hayal kırıklığı ve yenilgiden dolup taşan ve o kadar sinirliydim ki ne diyeceğimi bile bilemedim. O ise benim işimi kolaylaştırdı ve gözyaşları içinde odadan kaçtı. Onun arkasından bakarken göğsümü kaplayan pişmanlık dalgasını bastırdım.

Sierra, onun peşinden koşarken omzuma vurdu.

X de peşinden gitmek istedi ama ben onun önüne geçtim. "Yeniden çekim planlamamız var," diye homurdandım. "Ve o daha önemli."

SIERRA

P^{Hew} Bitti.

Sandalıye'ye yaslanıp sırtımı gererek, saatlerce endüstriyel dikiş makinesinin başında kambur durmanın verdiği rahatsızlığı unutmaya çalışarak "Bir daha düğme görmek istemiyorum," diye şikayet etti Paisley, ellerine bakarak. Her zamanki topuzları, başının üstünde dağınık bir topuz haline gelmişti. "Kendime erken başlangıçlı artrit yaptım."

"Bir daha düğme görmek istemiyorum," diye şikayet etti Paisley, ellerine bakarak. Her zamanki topuzları, başının üstünde dağınık bir topak haline gelmişti. "Erken yaşta eklem iltihabı oldum ve gözlerimin yorgunluğunu düşünmek bile istemiyorum."

Katılmasam da gülümsedim. Bu filmde çalışmayı ve tüm bu muhteşem 20'ler kostümlerini yaratmayı çok sevmiştim, ama sonunda gerçekten bitirdiğim için mutlu olmaktan kendimi alamıyordum. Son dakika acil durumlar için gerçekçi olmayan teslim tarihleri bir kızı gerçekten yıpratıyordu.

Finn tüm kostüm departmanını sete geri çağırmıştı ve orijinal sahnedeki kanlı kıyafetlerin hepsini değiştirmek veya onarmak için tam olarak kırk sekiz saatimiz vardı. O emri verdiğiinden beri neredeyse eve gitmemiştim.

Zaman yoktu!

şimdi vücutumda üç enerji içeceği dolaşıyordu ve parmaklarımda o kadar çok bandaj vardı ki, yeni lakabım muhtemelen "iğne yastığı" olmalıydı.

Ama hazırđık.

Başarmıştık.

Ve önemli olan da buydu.

"Arka plan oyuncularını için kalan aksesuarları toplayıp sete götürebilir misin?" diye sordum. Herkes sabah kostüm odasına gidip giyinmişti, ama yine de şapkalar, cep mendilleri ve diğer tüm küçük detayları orijinal sahneyle karşılaştıırp herkesin aynı olduğundan emin olmamız gerekiyordu.

"Tabii," dedi Paisley, tüm aksesuarları bir kutuya toplayarak. "Başka bir şey getirmemi ister misin?"

"Hayır, Kaiden'in kostümünün geri kalanını alıp ütöledikten sonra getiririm." Ekibimin geri kalanı sette olsaydı, oyuncuların giyinmesine yardım etselerdi daha kolay olurdu, ama Carter ve Trin'i kaybettim, parmaklarını pantolona dikmeden eve göndermek zorunda kaldım. "İşin bitince eve gitmeye ne dersin?"

"Emin misin?" dedi. "Değişmek isteyen yok mu?"

Başımı salladım. Paisley ayakta duramıyordu. Ben de... tamam, ben de ayakta duramıyordum, ama ikimizin de acı çekmesine gerek yoktu. Bu bölümün kaptanı bendim ve gemiyle birlikte batacaktım. "Günün geri kalanında kalmam sorun değil. Yeterince çalıştın."

"Eğer çok çalışan biri varsa, o da sensin," dedi.

"İşin gereği." Esnedim. "Ama umarım bu sonuncusudur. Cidden, o işleri hallet ve git. Sonra sana nasıl gittiğini mesaj atarım."

Paisley kutuyu alıp aceleyle çıktı, ben de Kaiden'ın kan lekesi olmayan yeni gömleğini tel rafa astım. Buhar makinesinin ısınmasını beklerken

RevX kutusunu bir saat önce hazırladığım soğuk kahve fincanıyla değiştirip mikrodalgaya koydum.

Isınınca bir yudum aldım, sonra gömleği tamamen kırıxıklık kalmayınca ya kadar buharla ütüledim.

Buzzzzzz. Buzzzzzz. Buzzzzzz.

Telefonumu elime aldığımda, ekranda MOM yazısını görünce inlemekten kendimi alamadım. Ve hemen ardından suçluluk duydum. Şu anda annemle uğraşacak enerjim var mıydı? Hayır, pek yoktu. Ama teknik olarak konuşacak bir dakikam varken onun aramasını görmezden gelirsem kendimi çok kötü hisseder miydim?

Evet, muhtemelen. Şu anda hatırlamak biraz zor olabilir, ama annemi seviyordum ve onu görmezden gelmiş ya da desteklemediğimi hissetmesini istemedim.

Telefonumu aldım ve ofisime götürdüm, kapıyı arkamdan kilitledim ve sandalyeme sertçe oturdum.

"Merhaba anne," dedim, biraz geriye yaslanma isteğine direnerek. En son ihtiyacım olan şey uykuya dalmaktı, ama bu sandalye tehlikeli derecede rahattı.

"Merhaba tatlım," dedi, sesi titriyordu. Kafein iğnesi vurulmuş gibi tetikte oldum. *Oh oh*. Bu sesi tanıyordum ve nadiren iyiye işaret ederdi.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Oh, bir şey yok," dedi annem, önemsizmiş gibi

davranmaya çalışarak. "*Anne*," dedim, anlamlı bir şekilde.

"Bilmiyorum," dedi, derin bir nefes vererek. "Sadece... *Larry*." "Larry ne oldu? O iyi mi?"

"İyi, sanırım. Sadece... dün akşam yemeğe çıktığımızda, her zamanki gibi sandalyemi çekmedi. Ve bunun saçma geldiğini biliyorum," dedi annem, panik içinde konuşuyordu. "Ama Larry'yi *tanıyorum*, o hiç sandalyemi çekmez."

Mesele bu muydu? Kafamı duvara vurmayı düşündüm. "Belki yorgundu."

"Dışarı çıkmak isteyen oydu!" dedi annem.

"Evet, ama demek istediğim, ilişkinin bu kısmı genellikle sonsuza kadar sürmez. Bilirsin, çiftlerin başlangıçta birbirlerini etkilemek için yaptıkları tüm o küçük şeyler? Birbirinize daha fazla alıştığınızda ve gösteriş yapma ihtiyacı hissetmediğinizde, bunlar doğal olarak azalmaya başlar. Bu, bir sorun olduğu anlamına gelmez."

"Larry *öyle* bir adam," dedi annem. "Her zaman ikimiz de düzgün göremeyecek hale gelene kadar sandalyemi çekeceğini düşünmüştüm."

"Belki başka bir şey düşünüyordur?"

"Mm-hmm," dedi annem. "Ben de ondan endişeleniyorum. Bana söylemediği bir şey düşünüyor olabilir."

"Peki, akşam yemeğinde sohbet nasıldı?" diye sordum, olabildiğince destekleyici olmaya çalışırken, bunların gerçekten endişelenmem gereken uyarı işaretleri olup olmadığını da merak ediyordum. Larry'nin evlilik hakkında gerçekten tereddütleri olabilir miydi? Sonuçta evlilik teklifini yapan annemdi. Bu, annemin bu ilişkiye ondan daha bağlı olduğu anlamına mı geliyordu?

"İyi," dedi annem sinirli bir şekilde. "Larry iyi gününde bile pek konuşkan değildir. Ama bir şeyler *ters* gibiydi."

Annem konuşmaya devam ederken midem düğümlendi ve aklıma son zamanlarda Finn'de de hissettiğim tuhaflık geldi. Mahvolmuş görüntüleri izledikten sonra, perişan haldeki Cathleen'in peşinden koşmuş, onu sakinleştirmeye çalışmış, Finn'in sadece proje yüzünden stresli olduğunu ve bu yüzden böyle davrandığını açıklamaya çalışmışım.

Onun sulu gözlerine bakarak, Finn'in söylediklerinin hiçbirini kastetmediğini söyledim, ama o sadece başını salladı. Bana inanmadığı belliydi. O ilk akşam Finn'in onu aramasını ve konuşmasını sağlamaya çalıştım, ama o kadar sinirliydi ki, zorlamak işleri daha da kötüleştireceğini düşündüm. Sakinleşmesini beklemeye karar verdim... ama bu hiç olmadı. O günden beri onunla çok dikkatli davranıyordum.

"—her seferinde ona bu konuyu açmaya çalıştığımnda, bana hiçbir şeyin yanlış olmadığını söylüyor," dedi annem, rahatsız ve kararsız bir sesle.

Ben iç geçirdim. "Belki..."

Ofisimin kapısı birden açıldı — *kilitli* kapım — ve Finn orada duruyordu, bir eli kapı kolunda, diğer eli kapı çerçevesine sarılmış, sanki bir kilometre koşmuş gibi burun delikleri genişlemişti. Ne zamandan beri ofisimin anahtarı onda? Ne zamandan beri içeri dalmaya başladı?

"Neden sette değilsin?" diye tersledi.

"Kapatmam lazım anne. Her şey yolundadır eminim. Seni sonra ararım," dedim ve telefonu kapattım. Ayağa kalktım, onun ses tonuna tepki olarak bir kaşımı kaldırdım. "Yoldaydım, sadece kısa bir telefon görüşmesi yapmam gerekti."

"Telefonla konuşacak vaktimiz yok. Set'e gitmeden önce kostüm sorumlusu lazım."

"Paisley çoktan gitti," diye onu rahatlattım. "Arka plan oyuncularını ayarlamak için onu önceden gönderdim. Kaiden'ın gömleği de hazır. Tam zamanında varacağız."

Finn, on dakika erken gelmezsek geç kalacağımızdan bahsederek mırıldandı. Tartışmaya değmezdi, ben de gömleği alıp onu şoförümüze kadar takip ettim.

Sete doğru yola çıktık ve Fin'in dizine elimi bastırıp sıkarak ona biraz rahat vermeye çalıştım, ama fark etti mi emin değildim. Yol boyunca telefonla Brenna'ya silah ustasının neden geç kaldığını sorup durdu.

"Silah güvenliğinden sorumlu adam daha sete gelmemişken nasıl çekim yapacağız?"

Ses stüdyosuna vardığımızda, onu sakinleştirmeyi bırakmıştım ve kendi işime odaklanarak Paisley'den kostüm sorumlusu görevini devralmıştım. Kaiden'a gömleğini giydirip düğmelerini ilikledikten ve askılarına soktuktan sonra Paisley'i eve gönderdim.

"Hey!" dedi, bana çekici bir gülümseme atarak. "Bu şeyin içinde daha önce kan kaybından öldüğümü asla anlayamazsın. Bu bir tür kostüm sihirbazlığı."

Ben de gülümsedim. En azından biri tüm emeklerimi takdir ediyordu. Finn'in her şeyin mükemmel olmasını istediğini biliyordum ve öyle olacaktı, çünkü buradaki herkes bunun için elinden geleni yapıyordu. Keşke bunu fark edecek kadar sakinleşse.

En kötü senaryoyu çoktan *yaşamıştık*. Daha

fazlasını planlamasına gerek yoktu.

Ama oyuncular ses stüdyosuna girerken, kamera ekibi yerlerini alırken ve X yönetmenliğe başlarken, Finn'in geri çekilip hepimizin işimizi yapmamıza izin verme niyetinde olmadığı anlaşıldı.

"Biraz daha az karton gibi davranmaya çalışın!" Finn arka plan oyuncularına seslendi. "Tuğlaların arasına karışıyorsunuz."

"Her çekimde orada duracak mısınız?" diye X ona tersledi.

"Birinin, insanların işlerini yaptığından emin olması gerekiyor," diye karşılık verdi Finn.

"Ses stüdyomdan defol git, Lockhart." "*Senin*

ses stüdyon mu?" Finn homurdandı.

X ona sert bir bakış attıktan sonra kulaklıklarını tekrar takıp "ÇEKİM!" diye bağırdı.

Finn somurtarak X'in arkasında dolaşmaya başladı ve her çekimden sonra kendi talimatlarını bağırarak verdi. İkisi birbirlerine sataşırken, ortam gergin ve rahatsız edici bir hale geldi. Oradan hemen uzaklaşmak istedim. Açıkçası, oyuncuların bu durumda performanslarını sergileyebilmelerini anlamıyordum.

"KES!" X, Finn Kaiden'e bir düzeltme bağırırken bağırdı, sahte silah seslerini keserek aktörleri bir kargaşaya sürükledi, birbirlerine çarpıp sahne donanımlarına takıldılar.

"Kahretsin!" diye bağırdı Kaiden, yırtık kolunu tutarak. Daha önce tamir ettiğim dikiş yerinden yırtılmıştı.

"Sierra!" diye bağırdı Finn. Gözlerimi ovuşturdum. Arka koltukta yönetmenlik yapmayı kesmezse onu öldürecektim.

"Gördüm," diye dişlerimin arasından homurdandım, acil durum dikiş setimi çıkarıp ses sahnesine koştum ve hasarı aceleyle onarmak için uğraştım. "Beş dakika verin."

"İki dakikan var, sonra her şeyi yeniden ayarla!"

"Çekil çekimden!" diye bağırdı X. "Sen yönetmen misin?"

"Vay be, bugün çok neşeli, değil mi?" Kaiden, kolunu dikmek için yeterince yaklaşıncı dedi. Gerginliği gülümsemeyele geçiştirmeye çalıştım.

"Bence herkes bu projeyi bitirmeye hazır," dedim diplomatik bir şekilde, Finn bir asistanı çağırıp beni çekim alanından çıkarmadan önce hayatımın en hızlı dikişlerini attım. "Tamam, hazırsın," dedim Kaiden'e, aceleyle çekilip. "Her şey düzeldi!"

X kamera ekibine yeniden hazır olmalarını söyledi ve çılgınlık yeniden başladı. Orada dururken, sanki bir şeyin parçalandığını izliyormuşum gibi hissettim ve ne yapacağımı bilmiyordum. X ve Finn arasındaki iş ilişkisi mahvolmuştu, Shaw bu iş biter bitmez oyunculuğu bırakmaya hazır gibi görünüyordu ve benim tek yapabileceğim, her şeyi güzel göstermeye çalışmaktı. Mükemmel görünmek. Finn'in istediği gibi. Ama şu anda, bu bile yetmiyordu.

Kaiden'ın sahte mermilerle delik deşik olmuş halde Shaw'un kollarına yığılmasını bir kez daha izledim, içimde sadece batma hissi vardı.

FINN

“Döndüğünde yapman gereken bir şey daha var,” dedim Brenna'nın sesli mesajına. "Dolby'deki ekiple iletişime geçip etkinlik izinlerinin alındığından emin olmanı istiyorum. Herhangi bir sorun istemiyorum. önümüzdeki ayki galadan önce sürprizler istemiyorum."

Telefonu kapatıp, banyo aynasındaki yansıma bakaarak kravatımı düzelttim ve saçlarımı elime aldım. Bir aylık post prodüksiyon, dört günlük yeniden çekimler ve saatler süren kurgu çalışmalarının ardından, *Every Day'in* ilk kaba kurgusunu özenle seçilmiş bir grup yatırımcı, dağıtımcı ve basın mensubuna sunmaya hazırдық.

Etkinlik, yeniden çekim yapmamız gerektiğini öğrenmeden önce planlanmıştı, bu da kaba kurguyu zamanında bitirmek için gece gündüz çalışmamız gerektiği anlamına geliyordu. Ancak bu gece, tüm çabalarımız sonunda karşılığını alacaktı.

Tüm stres, tüm sıkıntılar, X'in omzunun üzerinden bakarak ve editörleri her gün takip ederek geçirdiğim saatler... Her şey bunun içindi ve filme ilk tepkileri görmek için sabırsızlanıyordum.

Telefonumu cebime koyup yatak odasına geri dönmek üzereyken, koridorda bir şey gözüme çarptı. Döndüm ve Sierra'yı gördüm. Gözleri ile aynı koyu mavi renkte, parlak, yere kadar uzanan bir gece elbisesi giymişti.

Lord Meowington, sanki gizli bir cebinden bir ödöl çıkaracakmış gibi ona bakarak yanında yürüyordu. Henüz onu yakalayamamıştım, ama onun sevgisini kazanmak için ona ödöl vermeye başladığına emindim —ve lanet olsun, işe yarıyordu.

Aslında, ikimiz de ikramlara bayıldık çünkü o çok lezzetli görünüyordu ve onu yiyip bitirmek istiyordum.

"Ee?" diye sordu, bana ulaşmadan önce küçük bir dönüş yaptı.

"Harika görünüyorsun," dedim, gözlerimi ondan alamıyordum. O kremsti teni ve kalçalarına yapışan kumaşla nasıl bakacağımı bilmiyordum. Ve Tanrım, yürürken o yarık...

Gömleğimin yakasını çektim. Burası çok sıcaktı.

"Teşekkür ederim," dedi, verdiğim öpücüğü kabul ederek, ama bu öpücük çok formalite gibiydi. Sert. Bir şey mi var diye sormak üzereydim, ama ama elini göğsüme koyarak dikkatimi dağıttı. "Sen de çok yakışıklısın. Smokinini çok beğendim."

"Bu eski şey mi?" dedim, başımı eğerek, onu gülümsetmeye çalışarak. "Ünlü bir tasarımcıya randevu almıştım, ama programında bana yer yoktu." Onu kendime yaklaştırdım, ellerimi sırtında gezdirdim. "Film çekmekle çok meşgul."

Boynuma hafifçe mırıldandı. O gün mahvolmuş sahneyi izlediğimizden beri biraz sessiz ve mesafeli davranıyordu. Benden uzanıp durumu düzeltmemi istediğini biliyordum, ama annemin pisliğini temizlemekten *bıkmıştım*.

Cathleen Lockhart'ı düzeltmenin imkânsız olduğunu nihayet kabullenmiştim. Onunla yaşamak zorundaydım. Ve o gün için özür dilemeye niyetim yoktu. Set arkasında yönetmenle gizlice görüşen *ben* değildim. Filmin en önemli sahnesini mahveden ben değildim.

Bir kez daha öpmeye çalıştım, ama Sierra son anda başını çevirdi ve yanağına dokundum. Bu, aylar önceki ilk sahte randevumuzu hatırlattı ve göğsümde rahatsız edici bir düğüm oluştu. Gözlerine bakmak için geri çekildim.

"Makyajımı mahvetme," dedi, hafifçe gülümseyerek.

"Senin istediğim her yerini mahvederim," diye homurdandım ve kalçalarını sıktım.

Yumuşak bir kahkaha attı. "Daha sonra. Gidelim mi? Limuzin aşağıda bekliyor."

"Neredeyse," dedim. "Aşağıya taşımam gereken bir kutu hediye çantası var ve gösterimden sonra eklemem gereken yorum kartları var. Birisi tüm kartları çantalara titiz bir kurdeleyle bağlamak gibi harika bir fikir bulmuş."

"Brenna'nın sorumlu olduğunu sanıyordum," dedi Sierra.

"Evet, ama Brenna mide gribine yakalanmak için harika bir hafta seçti." Diye iç geçirdim. Sierra haklıydı. Brenna gerçekten çok değerliydi. Belki *de* ona daha fazla maaş vermem gerekiyordu. "Ve çantada yorum kartları yoksa, test gösterimi yapmamış olsam da olur."

Bu, ilk izleyici tepkisini ölçmek, senaryoyu ve temposu ince ayarlamak ve gerçek bir heyecan yaratmak için benim için bir fırsattı. Basın mensuplarını özenle seçmiştim; uzun süredir tanıdığım, güvenebileceğim kişilerdi. Filmin kaba kurgusuna bile adil bir şans verecek kişilerdi.

Sierra elimi tuttu ve düşüncelerimin döngüsünü kesti. "Bu kutuyu aşağıya götürsen? Ben bu yorum kartlarını bitirip limuzinde sana yetişirim."

"Hayır, cidden Sierra," dedim, yorum kartlarını komodinden alırken. "Bunların hazır olduğundan emin olmam lazım..."

Kartları elimden kaptı. "Her çantaya bir yorum kartı," dedi, uzun kirpiklerini bana doğru kırıştırarak. "Bu roket bilimi değil. Ve ben titiz kurdelelerle aram iyidir. Ben hallederim. Beş dakika sonra aşağıda buluşuruz." Parmak uçlarına basarak hafifçe dudaklarıma öptü. "Lütfen rahat olmaya çalış."

"Emekli olunca rahatlarım," dedim, hazır hediye çantalarının bulunduğu kutuyu alırken. Sierra burnunu çekti. "Tabii canım. İkimiz de emekli olmayacağımızı biliyoruz."

Kapıdan çıkarken ona alaycı bir gülümseme attım, merdivenlerden inerken e-postalarımı kontrol ettim ve zihnimde hala yapmam gerekenleri gözden geçirdim

Yere gitmek. Hediye çantalarını personele verip koltuklara koymak. ekiciliğimi konuşturmak. Konukları karşılamak. Ve filmin istediğim gibi olmasını ummak.

Limuzine ulaştım ve hediye çantalarını şoföre verdim. Telefonum yeni bir e-posta geldiğini bildiren bir titreşimle çaldı. Jillian'dandı ve konu başlığı ACİL idi. şimdi ne olacaktı? Tanrım... Hemen e-postayı açtım, kısa mesajını atlayarak video ekine tıkladım.

"Yeni gün, yeni skandal! *Rumorz'a* hoş geldiniz, sevgili dostlar," tanıdık bir ses duyuldu. "Bu noktada Hollywood'dan başka ne bekleyebiliriz ki?"

Kötü şöhretli dedikodu meraklısı Milli'ye kaşlarını çattım.

"Ve hepinizin en sevdiği Behind-the-Scenes Beefcake hakkında çok ilginç bir haberim var." Konuşmaya devam ettikçe midem düğümlendi. "Ya da yeni sevgilisi Sierra Banks hakkında mı demeliyim? Hepimiz nişanlı çiftin gerçek aşkı olduğuna inanmak istedik, ama *Rumorz*, Trey Rollins ile özel bir röportaj yaptı ve inanılmaz bir hikayesi var."

Trey Rollins mi? Sierra'nın aptal eski erkek arkadaşı Trey mi?

Videoyu sonuna kadar izledim, Trey'in Sierra ile şu anda bir ilişki içinde olduğunu ve onun beni aldattığını iddia ederken kafam allak bullak oldu. Boğazımdan bir kahkaha çıktı, ama inanamama duygusu onu engelledi.

Sierra ve ben birlikte yaşıyor ve çalışıyorduk. Banyoda gibi yapıp beş dakikada bir telefonla ateşli seks yapmadıkça, beni fark etmeden aldatması imkansızdı. Bu adam tam olarak neyden bahsediyordu?

Limuzinin kapısı açıldı. "Bu doğru değil!" Sierra nefes nefese bağırdı, yanakları kızarmıştı. Belli ki topuklu ayakkabılarla buraya kadar koşmuştu. "Jillian e-postayı bana da göndermiş, bu doğru değil! Trey yalan söylüyor. Lanet olası pi."

O da yanımdaki koltuğa kendini bıraktı. "Yani, tabii, teknik olarak 'ayrılalım' *demedik* ama o

Ama Şimdi Kasım ayındayız ve bu kadar zamandır birbirimizle konuŐmadık, görüŐmedik, bence bu oldukça açık."

Sesinden kızgın olduğu belliydi ve onu anlayabiliyordum. Adam onu terk etmişti ve Şimdi kendi çıkarları için onunla oynuyordu. Bir hayat kurmalı ve Sierra'yı rahat bırakmalıydı.

"Yemin ederim, ayrıldıktan sonra ondan sadece bir mesaj aldım," diye devam etti, "ve o da Shaw'un elbisesini parçaladığı geceydi. Mesajı okumadım bile."

"Tamam," dedim, sanki bana saatte bir milyon mil hızla kelimeler kusuyormuŐ gibi hissederek.

"Tamam mı?"

"Sana inanıyorum."

"Gerçekten mi?" Bana gözlerini kırdı. "Oh."

Yüzündeki Şaşkın ifadeye gülerek, "Sierra, Trey ile bir iliŐkin olsaydı fark ederdim. Güven bana, Layla'dan sonra bir daha aldatılmak için o kadar aptal değilim," dedim.

"Doğru," dedi Sierra, limuzin hareket ederken koltuğuna yaslanarak. Jillian'ın e-postasının geri kalanını okudum. "Görünüşe göre Jillian bunu kullanabileceğimizi düşünüyor." Trey, *Every Day'in itibarını* sarsarak filmi için daha fazla ilgi çekmeyi umuyordu, ama ben Los Angeles'ın en iyi halkla ilişkiler ekibini tutmuştum. Jillian ucuz değildi, ama bunun iyi bir nedeni vardı. "Bunu lehimize çevirebileceğimiz bir düzine yol var. İlgiyi artırmamıza yardımcı olacak ve bunun için para bile ödemek zorunda kalmayacağız."

"Gerçekten mi?" dedi Sierra. Omzuma yaslanarak e-postanın bir kısmını okudu. "Ona meyve sepeti göndermeyi ciddi mi düşünüyor?"

"Bence Şaka yapıyordu." Açıkçası, bu düşünce beni biraz rahatsız etti. Trey, Sierra'yı terk etmişti ve Şimdi onu kullanmaya çalışıyordu. Elbette, Sierra ve ben basınla oyun oynuyorduk, ama kimsenin zararına değil.

Bu noktada, Trey'e herhangi bir meyve sepeti g ndermektense Hollywood'un kara listesine alınmasını tercih ederim, ama Jillian bu son skandalın

iyi bir şey olduğunu söylüyorsa, o zaman bunu takip etmemiz gerekiyordu çünkü bu film için en iyisiydi. Stüdyo için en iyisi.

"Anladığımı sanmıyorum," dedi Sierra, geri çekilerek. "Bu bizim için nasıl işliyor?"

Elimi dizine koydum. "Çünkü yalan söylememize bile gerek yok. Jillian, bunu kıskanç eski sevgilinin aşk kuşlarının arasına girmeye çalışması olarak sunmamızı söylüyor. Onun seni terk ettiğini, senin ne kadar yıkıldığını anlatırız ve sempati hemen senin tarafına geçer. Ve *Every Day'in* tıklanma sayısı tavan yapar."

Sierra kararsız görünüyordu. Elini tuttum. "Her şey yolunda. Sen yanlış bir şey yapmadın ve kendini suçlamayı istemiyorum."

"Sanırım Trey ile olan kirli çamaşırlarımızı reklam için ortaya dökme fikri beni biraz sarsmış."

"Her şey yoluna girecek," dedim. "Detaylara girmeye gerek yok. Basın mensuplarına, ilişkimizin sağlam olduğunu ve makalenin yayınlanmasına herkes kadar senin de şaşırdığını açıkça belirtiriz."

Yüzü biraz değişti, kaşları seğirdi, çenesi gerildi, ama başını salladı ve etkinlik mekanına vardığımızda pencereden dışarı bakmaya devam etti. Amerika Yönetmenler Birliği'nde özel bir gösterim salonu kiralamıştım ve limuzinden inip ceketimin düğmelerini iliklerken, tüm duygularımı beynimin arka köşesine sıkıştırmayı başarmıştım.

Trey'in röportajı. Sierra'nın tepkisi. Jillian'ın planı. Hepsi yarın da orada olacaktı. Bu gece filmle ilgiliydi.

Limuzinin etrafında dolaştım, Sierra'nın kapısını açtım, kolumu uzattım ve onu içeriye eşlik ettim. Akşam, konuklar gelip içecekler servis edilirken, ordövrler ve sohbetlerle başladı. Görevimi yaptım: arkadaşları selamladım, basın mensuplarıyla gülümsedim ve sohbet ettim, meraklı kalabalığa Sierra'yı ve kendimi tanıttım.

"Personelden hediye çantalarını koltuklara koymalarını söyler misin?" diye Sierra'ya gizlice sordum.

O başını salladı ve yanımdan ayrıldı.

"Selam Lockhart," dedi Tony Stafford, viskisini elinde tutarak ve sıkı bir el sıkışıyla yanıma gelerek. Tony, *LA Weekly* için çalışıyordu. Üniversitede kulüp günlerinden beri uzun süredir tanışıyorduk. "Çok meşgul bir adamsın. Aylardır sekreterime seni öğle yemeğine çıkarmak için uğraşıyorum."

Gülerek omzuna vurdum. "Kafası kesilmiş tavuk gibi koşturuyorum. Film çekiyorum, nişanlımı mutlu etmeye çalışıyorum. Kalbi zayıf olanlara göre iş değil."

"Evli olunca da kolay olmuyor," diye şaka yaptı Tony. Başını yana eğip içkisini yudumladı. "Sen ve müstakbel eşinin yine basında olduğunu fark ettim. *Rumorz'da* çok ilginç şeyler duydum."

Trey röportajı hakkında bilgi almaya çalıştığını biliyordum. Bu tür basın mensupları, böyle son dakika haberleriyle yaşar ve nefes alırlar. İç çekip başımı salladım. "En mutlu olduğun zamanlarda kıskanç eski sevgililer ortaya çıkar."

"Bunu alıntı yapabilir miyim?" diye sordu, bana alaycı bir

gülümseme atarak. "Sadece övgü dolu bir eleştiriye eklenirse."

O güldü. "Zavallı adama bir teselli ödülü göndermek zorunda kalacaksın. İyi birini kaçırmış gibi görünüyor."

"Sierra harika biridir." Kalabalığın içinde onu aradım. "Hayatımı tamamen değiştirdi, dünyayı yepyeni bir gözle görmemi sağladı. Tıpkı *Every Day'de* anlatmaya çalıştığımız hikayede olduğu gibi."

Jillian'ın e-postasında söylediği gibi, Hart of Gold Productions'ın yakında yayınlanacak basın bülteninden bahsederek konuyu filme geri çevirdim. İnsanlar iyi bir ipucunu takip etmekten kendilerini alamazlar ve Tony'nin diğer konuklarla sohbet ederken bu bilgiyi ağzından kaçıracağını biliyordum.

Bu gece buradan ayrıldıklarında, insanların *Every Day* hakkında konuşmalarını ve Trey'in röportajından elde edilen tanıtımı kullanarak bu yorumları herkesin For You sayfasında en üst sıraya çıkarmalarını istiyordum.

"Her neyse, haklısın," dedim ve gösterim odasının kapıları açılırken Tony'nin elini bir kez daha sıktım. "O adama bir

muffin sepeti göndermeliyim."

Grup heyecanla koltuklarına doğru ilerlerken, ben bir kez daha Sierra'yı aradım ve onu kalabalığın içinde kaybettiğimi fark edince kaşlarımı çattım.

SIERRA

"M Iss, kapılar açıldı."

Telefonumu daha sıkı sıkı tuttum ve Milli ona başka bir soru sorarken ekranda Trey'in kendini beğenmiş gülümsemesini izledim. Milli ona başka bir soru sorarken. Onun davranışlarına şok olmak istedim, ama gerçekte, bu tam da onun yapacağını beklediğim türden alçakça, rekabetçi bir saçmalıktı. Ne? Sonunda magazin dergilerinde her yerde benim yüzümü görmekten bıktı mı? İnsanların *Every Day* hakkında konuşmasından mı?

"Bayan?" Omzuma hafifçe vurdular.

Ne? Birden arkamı döndüm ve siyah beyaz üniformalı genç bir kadınla karşı karşıya geldim. Bana özür dilercesine gülümsedi.

"Özür dilerim," dedi. "Filmi kaçırdığınızı istemedim."

Gözlerimi kaldırıp neredeyse boş olan salonu taradım. Barın yanındaki köşeye saklanmış, kalabalıktan uzak, Trey'in röportajını izleyip tekrar izliyordum. Adam Milli'nin gözlerinin içine bakarak onu hala sevdiğini söylemişti! Bana ortadan kaybolmadan önce son kez yüz yüze konuştuğumuzda, onu haftada birkaç kez görmek istediğimi söylemiştim ve o da biraz hızlı gittiğimizi söylemişti.

Ama şimdi bir şekilde beni seviyor mu?

Ugh... Ne salak!

Ama kendi düşüncelerime o kadar dalmıştım ki, herkesin gösterim salonuna girmeye başladığını fark etmemiştim.

"Teşekkürler," dedim görevliye, o da başını sallayıp boş şarap kadehlerini toplamaya devam etti. Gösterim salonundan açılış müziği duyulmaya başladı. Finn, kaba kurguda henüz müzik olmadığı için canlı orkestra tutmuştu ve ses tüylerimi diken diken etti. Aptal Trey yüzünden, bu kadar uğraştığımız filmi kaçıırıyordum.

Telefonumu cebime soktum ve lobiye geçip arkadan girmeye çalıştım, ama kapıya vardığımda Finn'i odanın dışında volta atarken gördüm. Beni görür görmez durdu ve kollarını açarak bana doğru geldi. "Neredeydin?" diye bağırdı.

Sözlerinin şiddetine gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ben..."

"Yorum kartları nerede?" diye sordu, cevap vermeme fırsat vermeden sözümü kesti. Dudakları sıkı ve ince bir çizgiye bürünmüştü.

"Ne?"

"Hediye çantalarının yarısında yorum kartları yok!" Adaçayı rengi mavi çantalardan birini kaldırıp yüzüme doğru salladı. "Tüm sırayı dolaştım. Kart yok," diye bağırdı. "Kartları çantalara bağlayacağını söylemiştin! Hatırlamıyor musun? 'Yorum kartlarını bitirip limuzinde buluşuruz' demiştin. Yoksa hatırlamıyor musun?"

Dehşet çöktü. Tamamen ve tamamen dehşet. Beni çamur gibi doldurdu, bir anda midemi bulandırdı ve üşüttü. Kartların nerede olduğunu *tam olarak* biliyordum. Kolumun altına sıkıştırdığım çantaya uzanırken ağzım açık kaldı. "Aman Tanrım."

Yüzü taşa döndü — sert, acı, katı bir taş — ve "Kartlar nerede?" diye bağırdı.

Aramızdaki çantayı açtım ve kartlar avuçlarımda arasında akordeon gibi açıldı. "Güvenli olması için buraya koydum," diye açıklamaya çalıştım. "Yolda bağlayacaktım."

"Onlar antanda ne iŖe yarıyor?" diye bağırdı. "Hediye çantalarının amacı buydu. İnsanların eve yorum kartı ve anket linkleriyle birlikte gitmelerini sağlamak."

Mideme bir yumruk indi. "Biliyorum." Tanrım, çok iyi biliyordum. "Öyle demek istemedim..."

"Eğer biliyordun, neden buradalar?" dedi ve kartları elimden kaptı.

"Jillian'dan haber aldığımda çok telaşlandım ve her Ŗeyi unuttum," diye sözünü kesmeden önce aceleyle söyledim. "Sadece, kafana herhangi bir saçma fikir girmeden, bunların hepsinin yalan olduğunu açıklamak istedim." Ona uzandım, ama o benim tutuşumdan kurtuldu.

"Lanet olsun, Sierra! Halledebileceğini söylemiştin. Sana güvenebileceğimi, bana daha fazla iŖ çıkarmayacağını düşünmüştüm." Arkasını dönerek, bulabildiği ilk çalışana iŖaret etti.

"Sen!" diye bağırdı. Üniformalı genç bir adam boş bir servis tepsiyle koŖtı. Finn tepsiyi elinden kaptı ve yerine yorum kartlarını koydu. "Bu kapının yanında dur ve film bittikten sonra bu kapıdan çıkan herkese bir kart ver. Anladın mı?"

Genç adam başını salladı ve koŖarak uzaklaŖtı.

"Finn, gerçekten üzgünüm," dedim, ona tekrar uzanarak.

O başını salladı, elini çekerek acı bir Ŗekilde mırıldandı. "Bu, kendim yapmam gereken bir Ŗeyi başkasına emanet ettiğim son seferdi."

Sözleri canımı yaktı. Bu doğru değildi ve o da bunu *biliyordu*. Onun için kaç kez *zor durumdan* kurtarmıştım? *Son* teslim tarihlerinde, yeniden çekimlerde, *sahte bir niŖan düzenleyerek* ve onun istediği rolü oynamak için tüm hayatımı alt üst ederek? Bana güvenebileceğini fazlasıyla kanıtlamıştım ve tek bir hata yaptım diye tüm bunları bir kenara atması haksızlıktı.

"Bak, hatalı olduğumu biliyorum, ama bu biraz aşırı geliyor. Kolay bir çözümü vardı. Zarar yok. İçeri girip filmin geri kalanının tadını çıkarmaya ne dersin?"

"Kolay çözüm mü?" diye tersledi. "Anlamıyor musun, Sierra? Her şeyi düzeltmek hep bana kalıyor. Annemin arkasını temizlemek yetmezmiş gibi, bir de senin arkasını temizlemek zorunda kalıyorum. Yorum kartlarını nasıl unutabilirsin? Bundan daha önemli ne olabilir ki?"

Sözleri yüzüme bir tokat gibi çarptı. "Gerçek bir insan gibi davrandığım için özür dilerim," dedim, duygularımın dalgalanmasını engellemek için kollarımı kavuşturarak, "ve seni aldattığımı iddia eden bir röportajı izleyince *üzüldüğünü* düşündüğüm için. Trey'in söylediklerini duyduğumda, tek düşündüğüm sana ulaşip bunun doğru olmadığını söylemekti. Bunu bizim ilişkimiz için ne anlama gelebileceğini umursamadan, hediye çantasına küçük bir kart koymak için bir robot gibi davranmadığım için beni affet!"

O alaycı bir şekilde güldü.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Tanrım, Finn, kusurlu bir insan olduğum için beni affet!"

"Tanrım, Sierra!" diye bağırdı. "İnsanlardan ve kusurlarından ve her şeyi mahvetmek için bunları bahane olarak kullanmalarından bıktım! Söz verdiğin şeyleri yerine getirmekte ne var? Bir senaryoyu takip etmek ne kadar zor olabilir? İşleri doğru yapmak ne kadar zor olabilir?"

"Hayatta her şeyi senaryo gibi yazamazsın!" diye bağırdım, öfkem kaynıyordu. Bana kızmak isterse kızabilirdi, ama her şeyi kontrol etmeye çalışmasından çok yorulmuştum — yüzündeki her mikro ifadeyi, her gülüşünü, hepsi halkın fikrini manipüle etmek içindi. Neyin gerçek neyin sahte olduğunu ayıklamaktan bıkmıştım. "Tüm duygularını ve tepkilerini önceden planlayamazsın."

"Bunu yapmam gerekiyor, yoksa böyle durumlara düşüyorum."

"Her şey plana göre gitmez," diye karşılık verdim. "Her şey mükemmel olmayacak. Gerçek hayat böyle değil. Tanrım, film setlerinde o kadar çok zaman geçirdin ki gerçek dünyanın nasıl bir yer olduğunu unuttun mu?"

Çenesi gerildi, yanağı seğirdi. "Gerçek dünyanın nasıl bir yer olduğunu çok iyi biliyorum."

"Bence bilmiyorsun," dedim. "Çünkü tek gördüğüm, hayatının sahte bir versiyonunda koşturup duran sen ve bu, medyadaki gülümsemen kadar sık ve boş."

Elindeki hediye çantasını buruşturdu, sesi rahatsız edici bir şekilde sakindi: "Eğer böyle hissediyorsan, belki de 'sahte' ilişkimizin sona erme zamanı gelmiştir."

"Belki de öyledir." Bu sözleri söylerken göğsüm acı bir şekilde sıkıştı.

"Bu küçük oyunu uzatmanın bir anlamı yok," dedi. Sanki bıçağı daha da çevirmek istercesine, "*Every Day'in* ihtiyaç duyduğu PR desteğini ayrılığımızdan alabilirim," diye ekledi.

"Aslında hiç birlikte olmadık, ayrılmamız mümkün değil!" diye bağırđım, öfke damarlarımdan akarken parmağımdaki yüzüğü çıkardım. "Al, al!"

Finn elini yüzüğe uzattı. "İyi," dedi. "Zaten Layla'nın olacaktı."

Bu sözler en çok canımı yaktı ve ben geriye sendeledim, iğrençlik dalgaları halinde içimi kapladı. Yüzükte bir terslik olduğunu *biliyordum*.

Onun söylemediğı bir şey.

Ve o kadar uzun süre parmağımda o taşı taktıktan sonra, onun eski sevgilisi için olduğunu öğrenmek, en büyük ihanet gibi geldi. Arkanı dönüp binadan fırladım, bizim penthouse'a, *onun* penthouse'una dönüp, taşıyabildiğim eşyalarımı toplayıp oradan defolup gitmeye kararlıyđım.

Finn Lockhart'ı bir daha görmek istemiyordum.

FINN

I kral yatakta bir o yana bir bu yana dönüp duruyordum, gözlerim kapalı, uykuya dalmaya çalışıyordum ama bir türlü uyuyamıyordum. Her nefes alışımnda çarşafların kokusu Sierra Sierra'yı lanet olası karışımı karışımı karışımı şeftali çiçekleri ve çileklerden yapılmıştı. Çok acımasızdı.

Ve gerçek bile değildi. Geçen hafta sinemada kavga ettiğimizden beri hizmetçiye çarşafları *iki kez* değiştirttim, bu yüzden gerçek olamazdı. Eve geldiğimde eşyalarını toplamış ve Lord Meowington misafir odasındaki yatağın üzerinde huysuzca volta atıyordu. Günlerdir orada yatıyordu ve onu kovmaya çalıştığımda bana sadece küçümseyen bakışlar atıyordu.

Haftalık banyosunu yapmaya çalıştığımda beni ısırdı. Grace'in ısrarla almasını istediği küçük kazaklardan birini parçaladı. O kazakları çok severdi. Tanrım, kendi kedim bile onun gitmesine kızmıştı.

Yere yığıldım ve avuç içlerimle gözlerimi ovuşturdum, umarım bu, zihnimde dolaşan görüntülerin akını durdurur diye. Her şey *Sierra, Sierra, Sierra*, tekrar tekrar. Beni meşgul edecek işim olmadığında, tek düşünebildiğim oydu.

"Siktir," diye karanlığa doğru homurdandım. Annem depresyon dönemlerinde de böyle mi yapıyordu? Oturup, ters giden her şey için üzülerken mi? Belki de benim gibi, bütün gece uyanık kalıp, kaçırdığım tüm tehlike işaretlerini sayarak uykuya dalmayı umuyordu.

Homurdandım, diğer tarafıma yattım ve komodinin üzerindeki telefonuma uzandım. Uyuyamayacaksam, en azından biraz iş yapabilirdim. E-postaları temizlemek, neredeyse hiç uyumadan yapabileceğim kadar basit bir işti ve en azından kendimi üretken hissetmemi sağlardı. Ayrıca bana gerçekten önemli olan şeyin Sierra ile olan ilişkim *olmadığını* hatırlatırdı.

O ve ben... biz hiçbir zaman bir PR planından öteye geçemedik. Her zaman bir son tarih vardı. Peki, bu ikimizin de beklediğinden biraz erken gerçekleşiyse ne olmuş? Uykularımızı kaçırarak bir şey değildi.

Hatta tam da bunu yapıyordum.

Gelen kutumu açtım, e-postalarımı taradım. Brenna'nın sorularına ve toplantı taleplerine yanıt vermeye başladım, hatta Hart of Gold'un bir sonraki büyük prodüksiyonunu tartışmak için birkaç yatırımcıyla iş yemeği ayarladım.

Ama Jillian'dan sadece beş saat önce gönderilmiş bir e-posta gördüğümde tereddüt ettim. Onun e-postasında beni ne tür korkunç şeyler beklediğini asla bilemezdim. Sonuçta, tüm bu sahte ilişki saçmalığı da orada başlamıştı.

Merakıma yenik düşüp e-postayı açtım ve birkaç makaleye bağlantı buldum. Dün gece geç saatlerde, filmin kaba kurgu gösteriminden daha fazla eleştiri gelmişti ve önceki eleştiriler gibi, bunların da hepsi Sierra ile ayrılığım ile ilgili bazı imalı göndermeler içeriyordu. Yazarlar, makalelerinin trend olması için bunu tıklama tuzağı olarak kullanıyordu.

O zaman fark etmemiştim, ama gösterimde kavgamızın bazı kısımlarını duyanlar vardı ve spekülasyonlar yayılmıştı. Sierra ve benim ayrıldığımız resmi olarak açıklanınca *Every Day* makalelerine tıklanma sayısı tavan yaptı. Trey'in Milli ile röportajının ardından, Sierra gerçekten bir aldatma skandalına karışmış gibi görünüyordu.

İnternette ve magazin dergilerinde bana sempati yağıdı. Jillian, bunun prömiyer ve Aralık ortasındaki sinema gösterimi öncesinde olabilecek en iyi şey olduğunu söyledi.

Mantıken, onun haklı olduğunu biliyordum. Tıklamaları istiyordum. Tanınmak istiyordum. Herkesin *Every Day Is Sunday*'den bahsetmesini istiyordum. Ama özel hayatımın sadece... *özel kalmasını* istemekle yanlış mı yaptım? Bir kez olsun?

Güneşin inci gibi parlak ışığı penceremi aydınlattı. Son birkaç saati bir şekilde geçirdim. Uyumaktan vazgeçtim, kalktım ve hala Sierra'nın eşyalarıyla dolu banyoda duş aldım.

Her dolapta şampuanlar, nemlendiriciler ve makyaj süngerleri vardı. Hepsini temizlikçiye attırmak için kafamda bir not aldım. Giysilerimi giyerken acele etmedim, çekmeceme karışmış Sierra'nın çoraplarını görmezden gelmeye çalıştım.

Sanki ilahi bir dikkat dağıtma gibi, telefonum çaldı ve Liam'ın adını görünce şaşkınlıkla yatağın üzerine atladım. Öğleden sonra kardeşlerimle buluşacaktım. Belki de iptal etmek için arıyordu?

"Merhaba," dedim. "Her şey yolunda mı?"

"Seni uyandırmak istemedim," dedi, sesi paniklemiş gibiydi.

"Uyandırmadın. Ne oldu?" Connor mu? Grace'e bir şey mi oldu?

"Son zamanlarda annemle konuşmadın, değil mi?" dedi. "Son yirmi dört saat içinde?"

"Ne?" Sorusuna kaşlarını çatıttım. Neden annemle konuşayım ki? Birkaç haftadır konuşmuyorduk ve o da bunu çok iyi biliyordu. Annemin filmdeki önemli bir sahneyi mahvettiğini ona ve Connor'a anlatmıştım. Neredeyse ağzımdan kelimeler çıkmamıştı. "Hayır, onunla hiç konuşmadım." Ve şu anda da konuşmak niyetinde değildim. "Sorun ne?"

"Son birkaç haftadır biraz morali bozuk," dedi. "Havası bozuk, enerjisi yok. Ama kendini odasına tamamen kapatmadı

, bu yüzden her şeyi olabildiğince iyi idare ediyor sanmıştım."

Bunu bana neden anlatıyordun?

"Ama bu sabah kahvaltıya gelmedi. Her zaman ilk kalkan odur, bu yüzden Mia onu kontrol etmeye gitti..."

"Ve ortada yok!" Mia'nın sesi duyuldu. Liam açıkça hoparlere bağlanmıştı. "Bütün evi aradım. İki kez!"

"Eh, evinde çok oda var," dedim. "Her yere baktığından emin misin? Havuz kenarında onunla takılmıyor mu?"

"*Finn*," dedi Liam, sözümü keserek. "Yemin ederim, burada değil."

Kardeşimi tanıyordum, sesinin tonunu tanıyordum. Başkalarına sakın gelebilir, ama ben sesinde hafif bir titreme duyabiliyordum. Uzun zamandır onu bu kadar endişeli duymamıştım.

Gözlerimi ovuşturdum, dedektiflik havasında değildim. "Onu aramayı denedin mi? Belki kahvaltıya çıkmıştır."

"Tabii ki aradım," diye tersledi. "Cevap yok. Not falan da bırakmamış, ama tüm eşyaları yok ve arabası da gitmiş."

Kaçmış mıydı? Bu yüzden mi aramıştı? Annem yetişkin bir kadındı. Bir yere gitmek isterse onu nasıl durdurabilirdik ki?

"Connor'ı aradım," diye devam etti Liam, "ama o da annemin San Francisco'ya döndüğüne dair bir şey duymamış."

"Tamam, eminim bir şeyi yoktur," diye mırıldandım. "Ona bir mesaj atarım, ama sana ya da Connor'a cevap vermediyse, bana da cevap vereceğini sanmıyorum. Ama cevap gelirse sana haber veririm."

Liam telefonun diğer ucunda tereddüt etti. "Ne?" diye sordum.

"Hiçbir şey, sadece... Mesaj mı? Hepsi bu mu?" Sesi şaşkın geliyordu. "Daha kapsamlı bir planın olduğunu sanmıştım."

"Sen her şeyi halleden adamın tekisin," dedim.

"Evet, ama her şeye hazırlıklı olan sensin. Biz daha bir şey yapmadan nasıl tepki vereceğimizi biliyorsun."

Acil durum planları yapmak için çok yorgundum. "Annem ortaya çıkarsa haber ver," dedim, sözünü keserek. "Sonra konuşuruz."

Liam'ı kapattım ve zil sesini kapattım, kurtarma operasyonu düzenleyecek havada değildim. Annemi neyden kurtarmak gerekiyordu ki? Kendi kararlarını verebilen bir yetişkindi.

Ofise doğru yola çıktım, ama güne erken başlamış olmama rağmen konsantre olmakta zorlanıyordum. Sabahın ortalığında Connor, hala haber almadığını söyleyen bir mesaj attı ve ardından defalarca beni aramaya çalıştı. Onun da nutuk dinleyecek havamda değildim, bu yüzden sesli mesaja yönlendirdim.

Ama telefon farklı bir numaradan çaldı. Bilinmeyen bir numara. Merakımı yenemedim ve telefonu açtım.

İki buçuk saat sonra, Bakersfield'daki Kern Tıp Merkezi'nin önüne geldim ve doğrudan acil servise girdim.

"Finn Lockhart," dedim camın arkasındaki hemşireye. "Annemi arıyorum, Cathleen Lockhart."

Kafasını bir kapının yönüne doğru eğdi. "Sizi içeri alayım. Bir hemşire sizi karşılayacak ve içeriye götürecektir."

Kapıdan geçtikten sonra, elinde bir dosya ve küçük bir ilaç kabı olan orta yaşlı bir hemşire karşıladı beni. "Cathleen Lockhart'ın oğlu musunuz?"

Başımı salladım.

"Güzel. Beni takip edin."

Beni sade bir odaya götürdü. İçeride, hastane yatağında, eli yeni sarılmış ve biraz rahatsız görünüyordu, annem oturuyordu.

"Ne oldu?" diye sordum, annemi kontrol ederek. Hemşire önce cevap verdi.

"Bir trafik kazası geçirdi."

"Araba kazası mı?" diye neredeyse tısladım.

"Sadece birkaç çürük ve sıyrık," dedi annem, yorgunluktan sesinde tonu düz. "Araba pek iyi durumda değil, ama hava yastığı beni korumuş. Doktor, biri gelip beni alırsa taburcu olabileceğimi söyledi."

"Taburcu belgelerini alayım," dedi hemşire çıkarken.

O gün post prodüksiyonda ona bağdıktan sonra annemle ilk kez yalnız kaldığımı fark ettim. Rahatsızlığımı gizlemek için yatağının yanındaki sandalyeye çöktüm ve telefonu aldığımdan beri kafamda dönüp duran soruyu sordum. "Neden *beni* aradın?"

Üstelik, diğerlerine söylemememi özellikle istemişti. Eninde sonunda öğreneceklerini söylemiştim ama o, henüz onlarla yüzleşmeye hazır olmadığını söylemiş ve ben de şimdilik kabul etmişim.

Annem bandajlı eliyle saçlarını karıştırdı. Saçları taramaya çok ihtiyaç duyuyordu. Parmakları düğümlere takılıp kalıyordu, bu onu deli ediyor olmalıydı. Düşüncelerim on yıllar öncesine, annemin makyaj masasının arkasında duran on yaşındaki Connor'a gitti. Annem çok depresif olduğu için kendi saçlarını tarayamıyordu, ben de onun yerine tarıyordum.

"İkimiz de biliyoruz ki normalde ilk tercihin ben olmazdım," dedim. Rol yapmanın bir anlamı yoktu.

Bana dönerek ince dudaklı bir gülümseme attı. "İki kardeşinden birini ararsam, kesinlikle beni almaya gelirlerdi, ama o zaman bu bir *konuşma* olurdu ve ben bunu istemedim. Bunun büyük bir mesele olmasını istemiyorum. Oldu, ben iyiyim. Sadece eve gidip bugünü unutmak istiyorum ve senin bunu sağlayacağını biliyordum. Zor anları ortadan kaldırmakta her zaman çok iyisin. *Bu* yüzden seni aradım."

Derin bir nefes aldım. "Seni eve götüreceğim," dedim sonunda. "Ama önce bana ne olduğunu anlat."

Annem homurdandı. "Detayları bilmek istemeyecek olanın sen olacağını sanmıştım."

"Evet, ama Connor ve Liam'a bir şey söylemeden seni beyin sarsıntısıyla evde bırakamam."

Annem kucağında ellerini ovuşturdu. Ben çocukken de böyle yapardı. Sanırım bu ona biraz rahatlık veriyordu. "X benden ayrıldı," dedi annem. "O çekimdeki olaydan sonra her şey mahvoldu."

Midesi düğümlendi. Bir kalp kırıklığının anneme ne yaptığını görmüştü. Ona bir daha böyle bir şeyin olmasını asla istemezdi.

"Neyse," dedi annem, sesi hâlâ çok yorgundu, sanki üzölmek için bile gücü yokmuş gibi. "Biraz kendime acıdım, sonra gerçekten ihtiyacım olan şeyin şehirden uzaklaşmak olduğunu anladım. Ben de eşyalarımı topladım ve gittim."

"Peki araba kazası ne alaka?" diye sordum.

"Bir geyik yolun karşısına fırladı," diye itiraf etti. "Ondan kaçmak için direksiyonu kırdım ve bir anda kendimi hendekte buldum." Omzunu silkti. "Ve şimdi buradayım."

Kazanın bir tesadüf olduğunu ve annemin güvenli bir şekilde araba kullanamayacak kadar dengesiz olmadığını fark edince içim rahatladı.

Annem bana bakarken omuzları çöktü. "Sen gerçekten benim dağılmam için hazırlıklı olmaktan hiç vazgeçmeyeceksin, değil mi?"

Elimi ensemin arkasına koydum. "Beni suçlayabilir misin? Hayatımın çoğunda sen dağıldın."

"Biliyorum," dedi annem, bakışları yere düşerken yataktaki ince çarşafı çekiştiriyordu. "Keşke her şey farklı olsaydı. Ama geçmişi değiştiremem. Tek yapabileceğim, şu anda nasıl bir hayat yaşamak istediğime karar vermek. Terapiye gerçekten kendimi adadıktan ve iyi bir ilaç tedavisine başladıktan sonra, kendimi yeni bir ışık altında görmeye başladım. Beni bu noktaya getiren acılarla tanımlanmak zorunda olmayan biri olduğumu fark ettim. Yeni bir hikaye yazabilir, aileme zaman ayırabilir, okula geri dönebilir, hatta yeniden aşık olabilirdim."

Aşk. X ile gerçekten aşkı bulmuş muydu? Boğazım düğümlendi. Eğer öyleyse, babamın bizi terk ettiğinde olduğundan çok daha iyi başa çıkıyordu.

"Tarih danışmanı olarak bu işe girmenin, seninle olan hikayemi de yeniden yazma şansı vereceğini ummuştum," dedi, sözleri beni şaşırttı. "Sonunda yeni bir ilişki kurmaya başlayabileceğimizi."

"Ben, şey..." Buna ne cevap verecektim? "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum anne." Daha önce o kadar çok kez incitmişim ki. Yeniden başlayabilecek gücüm var mıydı, bilmiyordum.

"Benimle hayatın her zaman kolay olmadığını biliyorum," dedi annem yumuşak bir sesle. "Ama en azından senin için, en kötü senaryoya hazırlıklı olarak yaşamaktan vazgeçmenin bir yolunu bulabilmeni umuyorum."

Sözleri Sierra'nın sözlerini hatırlattı ve beni filmin gösterildiği geceye geri götürdü.

Hayatta her şeyi planlayamazsın!

Annem elimi tuttu ve ben de elini tuttum. "Böyle bir hayatın nasıl mutlu olabileceğini anlamıyorum," dedi. "Etkisini hafifletmek için o kadar odaklanmışsın ki, rahatlayıp hayatın tadını çıkaramıyorsun."

Bana hayatımda sadece birkaç kez gördüğüm bir şekilde, anlamlı bir şekilde baktı. Bu, tam annelik modunda Cathleen Lockhart'tı. Bu konuda ne hissedeceğimi bilemedim.

"Başka nasıl yaşayabiliriz ki?" dedim, onun argümanına karşı çıkarak. Eğer bir parçam bu ayrılığa hazırlıklı olmasaydı, planlamamış olsaydı, hayatım şu anda darmadağın olurdu.

Kötü şeylere hazırlıklı olmak zorundaydın çünkü onlar her zaman olurdu. Her zaman. Hayat böyle işliyordu, özellikle de aşk söz konusu olduğunda. "Aşka bir şans verdin ve bak seni nereye getirdi. X tarafından terk edildin. Yalnızsın. Beyin sarsıntısıyla hastanedesin."

"Ne olmuş yani?" dedi, ağzının köşesi kıvrıldı. "Seninkinin daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun? Sierra ile aranızda olanları duydum. Aşka bir daha şans vermemeye *karar* verdin. Ve bu seni aynı

verde bıraktı. Terk edildin. Yalnız. Beyin sarsıntısı geçiren annenle hastanede yatıyorsun. En azından ben önce biraz eğlendim."

Ben gülmeden iç geçirdim. X ile eğlendiğini düşünmek istemiyordum.

"Bence," dedi annem, "yaşadığım onca şeyden sonra, en kötü senaryoyu planlamak için o kadar çok zaman harcadığım ve denemeye bile tenezzül etmediğim için, aşkı denemek ve yanılmak daha iyidir."

SIERRA

“Sanırım son sorum buydu,” dedi röportajcı, klipsli kağıtlarını çevirip gözleriyle hızlıca tarayarak.

Oh, şükürler olsun. Bir basın toplantısı daha çekmek zorunda kalsaydım, çılgılık atacaktım.

"Evet, hepsi bu kadar," diye onayladı. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler."

"Teşekkürler," dedim, elini uzattım ve son gülümsememin kaybolduğunu hissederken elini sıktım.

"Harika, Sierra!" Jillian, üç asistanıyla birlikte odanın kenarında durmuş, oyuncularını ve ekibi çeşitli röportajlara yönlendirirken seslendi. Bana bakmadı bile, gözleri telefonuna yapışmıştı, ama umurumda değildi.

Yönetmenlerin kullandığı katlanabilir kanvas sandalyeden atladım ve röportaj setinden uzaklaştım. Oda, *Every Day'in* tanıtım posterleriyle doluydu, duvarda devasa bir step-and-repeat afişi asılıydı ve arka plan Hart of Gold Productions logosu ile kaplıydı.

Bu benim için *çok* fazlaydı, özellikle de mevcut koşulları düşünürsek. Kendimi toplamak için elimden geleni yapıyordum.

"Uzaklaşma!" Jillian arkamdan
seslendi. Ben irkildim. "İşimiz bitti
sanıyordum?"

"Brenna programını aldı," dedi Jillian omzunun üzerinden bakarak Kaiden hakkında mırıldandıktan sonra onu bulmak için aceleyle uzaklaştı.

Bir sonraki röportajdan önce nefes almam gerektiği için bu fırsatı değerlendirip odadan çıktım. Her şey bittiğinde, bir daha asla *Oscar Basın Turu* kelimesini duymak istemiyordum. Neredeyse bir haftadır tanıtım çalışmaları yapıyordum.

Bunu yapmayı kabul etmiştim. Ödül adaylığı için gerekli bir adımdı. Ama Finn'le aramız bozulmadan önce bu iş çok daha kolay görünüyordu.

Hart of Gold Productions ofisi, beni yavaşça ezen bir bataklığa dönüşmeden önce. Ve açıkçası, hiçbirine karşı heyecan duymakta zorlanıyordum.

Neyse ki bugün son günümdü. Bu binaya adım atacağım son gün... Ve Ro moral desteği için benimle gelmişti. Cep telefonumu cebimden çıkarıp ona mesaj atmak için açtım.

Neredesin?

Craft hizmetleri, diye cevapladı. Herkes senin ve Finn'in çayını istiyor. Bitirdin mi?

İnledim. Ara veriyorum. Sanırım bir röportaj daha kaldı. Craft'a gel.

Gitmek istemiyorum.

Craft'taki kadınlar tamamen Sierra'nın tarafında. Merak etme.

Telefon ekranına somurtarak baktım. Takımlar olmasını istemiyordum. Ayrıldığımız haberi stüdyoda kulaktan kulağa yayılmıştı ve şimdi insanlar iki farklı tepki gösteriyordu. Ya koridorda karşılaştığımızda gözlerime bakamadan, garip ve yapmacık gülümsemelerle geçip gidiyorlardı ya da arkadaşlarına beni gösterip bakmaya doyamıyorlardı.

Ayrıralı iki hafta olmuştu ve karnavalda ucube gibi gösterilmek artık yorucu gelmeye başlamıştı. Sadece bitmesini istiyordum.

Topuklu botların sesi koridorda yankılandı ve ben, o ritimden Brenna olduğunu anladım. Onu özleyecektim. Onu özleyecektim. O günden beri hiçbir şey eskisi gibi değildi...

Şey, artık ofisin dedikodusu ben *olduğum* için, eskisi gibi ofis dedikodularıyla kıkırdamaya devam etmek bizim için zor olurdu herhalde. Buna karşılık Brenna, Jillian'ın davet ettiği çeşitli medya kuruluşlarının basın toplantılarından basın toplantılarına beni götürürken, hemen profesyonel moduna geçmişti.

"Tamam," dedi, tabletine bakarak yanımda yavaşlayarak. "Jillian şu anda Kaiden'a bir dizi röportaj yapıyor, yani sana gelene kadar yaklaşık yirmi dakikan var."

"Ben aşağıya inip bir kahve alacağım," dedim, bu garip durumdan kurtulmak için.

O da başını sallayarak tabletinden bir mesaj gönderdi. "İyi fikir. Birkaç dakika sonra gelip seni alırım."

Tek kelime etmeden yola çıktım. Bir yanım, Finn'in beni mümkün olduğunca çabuk binadan çıkarmak için Brenna'yı bana atadığını düşünüyordu. Beni tamamen görmezden geliyordu, ama bu beni rahatsız etmiyordu.

Onu görmek *istediğimden* değil.

Bu, son birkaç haftayı daha da zor hale getirirdi.

Koridorda ilerlerken telefonum titremeye başladı. "Merhaba anne," dedim ve boş bir odaya girerek. "İş yerindeyim, sadece bir dakikam var ama seni sonra arayabilirim..."

Hoparlörden şiddetli bir hıçkırık geldi ve kalbim ağzıma geldi.

"Ne oldu?" diye sordum, hemen alarma geçtim.

"İşten yeni geldim," dedi annem, telefona burnunu çekerek, "ve Larry'yi hiçbir yerde bulamadım. Anahtarları yoktu, telefonuna cevap vermiyordu ve sanki bir çanta hazırlamış gibi görünüyordu ve ben..." Geri kalan sözleri hıçkırıklarla boğuldu.

"Arkadaşlarıyla dışarı çıkmış olabileceğini düşünmüyor musun?"

"Hayır," dedi annem titrek bir sesle. "Mutfak masasında bir not buldum."

Bu ilişkiyle ilgili en kötü korkularım gerçeğe dönüşünce adrenalin patlaması yaşadım. Larry'nin bu ilişkiye uzun vadeli bakmadığını *biliyordum*. İçimde bir his vardı. Bu ilk kaçıışı değildi.

"Aklını toplaması gerektiğini yazmış," diye açıkladı annem, "ve ben... ben... Bilmiyorum ne yapacağımı." Sözleri kalınlaşıp boğuklaştı.

"Oh, anne," dedim yumuşak bir sesle, göğsüm bu sesle sıkıştı. İkimiz de "kafasını boşaltmak" ne demek olduğunu biliyorduk ve iki ilişkinin birden dağılmasına gerçekten dayanamazdım. Şu anda olmaz. "Her şey yoluna girecek. Bunu daha önce de yaşadık."

"Ama Larry farklıydı," dedi. "*Biz* farklıydık. Bu... Bu olmamalıydı."

Oof. Onun nasıl hissettiğini çok iyi anlıyordum. Ama görünüşe göre ikimizin de saati gece yarısını vurmuştu.

Hıçkırdı, boğazında düğümlenen hıçkırıklarla "Bunun benim şansım olduğunu düşünmüştüm, anlıyor musun? Onun *doğru kişi* olduğuna gerçekten inanmıştım. Kendimi kandırmış mıydım? Belki de kaderimde yalnız kalmak var."

"Öyle söyleme." Annem, aşkın her an kapıda olduğunu inanmayan biri değildi. Onun öyle olmasına ihtiyacım vardı.

"Belki de benim için böyle olmaması gerekiyordur." Derin bir nefes aldı. "Belki de mutlu sonum yok."

Sözleri kalbime ok gibi saplandı ve içimi kaplayan hüznün dalgasını engelleyemedim. Düşüncelerim Finn'e, onun artık hayatımın bir parçası olmadığı için dünyamın ne kadar yanlışı hissettirdiğine odaklandı. Ve bir anda,

duvar yıkıldı ve kontrol edemediğim gözyaşları bir anda akmaya başladı.

"Sierra?" dedi annem, benim hıçkırıklarımın şokuyla anne moduna geçerek. "Tatlım, ne oluyor?"

Nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Sahte nişan mı, yoksa gerçek ilişkim mi? Trey'in Milli ile röportajı mı, yoksa her şeyi bitiren Finn ile kavgam mı? Her şey çok fazlaydı, ama sonunda başlayabileceğim tek yer, In Stitches ile başlangıçtı. Bitirdiğimde, bir sonraki röportaj randevumu kaçırmıştım ve Brenna ve Jillian'dan bir düzine giderek çılgınlaşan mesaj almıştı.

"Şey," dedi annem, itirafım karşısında hâlâ biraz şaşkın bir sesle. "Gerçekten çok şey yaşamışsın. Keşke daha önce söyleseydin. Yanında olabilirdim."

Teselli edici sözleri son soğukkanlılığımı da bozdu ve tekrar ağlamaya başladım. O ilk gecedan beri ilk kez kendimi gerçekten ağlamaya bırakmıştım.

"Neden bu kadar üzgün olduğumu bile bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Bunun gerçek bir şey olması hiç gerekmiyordu. Daha önceki tüm erkekler gibi onu da unutabilmeliydim. Neden bu sefer bu kadar kötü hissediyorum, bilmiyorum."

"Belki de gerçek bir şey *olduğu* içindir," dedi annem.

Belki de öyleydi, en azından benim için. O karmaşanın içinde, Finn'i sevmeye başlamıştım.

"Biliyorsun," dedi annem nazıkçe. "Bence birçok insanı sevebiliriz, Sierra. Hayatımıza girip çıkarlar ve orada oldukları sürece bizim için önemlidirler, ama gittiklerinde hayatımıza devam edebiliriz. Ama bence, belki de bir kez *aşık* oluruz. Ve o aşktan kurtulmak daha zordur. En azından Larry'nin durumunda öyle hissediyorum. Finn'in senin için o kişi olduğunu söylemiyorum..."

Ama ya öyleyse? diye düşündüm mutsuzca. Ya o, aşık olabileceğim tek erkekse ve onu kaybetmişsem? Boğazımı temizledim. "Ben gidiyorum anne. Sen iyi olacak mısın?"

"Evet," dedi annem, şaşırtıcı derecede sakın bir sesle. "Ben iyiyim. Seni seviyorum, tamam mı? Bunu unutma. Ve ikimizin de iyi olacağını unutma. Biz Banks kadınları güçlüyüz. Seni sonra ararım, tatlım."

Telefonu kapattım. Brenna ve Jillian'a özür mesajı gönderirken kendimi pek güçlü hissetmiyordum ve son aylarda bana çok mutluluk veren bu yere son bir kez bakarak kostüm dükkânına doğru yola çıktım. Dükkânı, ekibi ve birlikte yaratmayı özleyecektim.

Ofisime girip masanın arkasına oturdum ve son eşyalarımı topladım, kostüm taslaklarını ve en sevdiğim kumaş makasını çantama tıktırdım. Köşede, elinde hala RevX kutusu bantlanmış halde duran Merle'ye baktım. Bademleri bir gece geç saatte yemiştim. Keşke onu da çantama tıktırmanın bir yolu olsaydı.

"Tık tık," diye bir ses duydum ve dönüp ofis kapısında Paisley, Trin, Brenna, Shaw ve Ro'yu gördüm.

"Az önce mesaj attım," dedim, Brenna'nın bakışını yakalayarak kaşlarımı çattım.

"Biliyorum," dedi. "Anlıyorum. Bir insanın kaldırabileceği röportaj sayısı sınırlı ve kabul edelim ki, burada olmak senin için kolay olamaz."

Ona yavaşça göz kırptım. Bütün hafta boyunca nasıl davranıyordu da birdenbire bu hale geldi?

"Dürüst olmak gerekirse," dedi odaya girerken, "profesyonel davranmaya çalışmaktan bıktım. Günlerdir tek istediğim sana tüm bunların ne kadar berbat olduğunu söylemekti. Özür dilerim."

Ofisi geçip bana sarıldı. Sarılmaya alışmam biraz zaman aldı. Paisley de kapıdan içeri girip köşedeki koltuğa kendini attı. Trin, Shaw ve Ro kanepeye oturdu.

Brenna benden ayrıldı ve ben zorlukla yutkundum. Gözyaşlarımı zar zor kontrol altına almıştım ve yeni bir dalganın gelmesini engellemek için gözlerimi kırpma çalıştım.

"Bizim için güçlü kalmana gerek yok, kızım," dedi Trin. "Finn'in bu filmi olabildiğince iyi hale getirmek için ne kadar çok çalıştığını hepimiz biliyoruz. Ve gösterimde sana davranışı gerçekten çok kötüydü."

Gözlerim yaşlı bir gülümsemeyi zorla başardım. Bunların hepsini Ro'dan duymuştum. Ro, sanki "*Gördün mü, aynı fikirde olan tek kişi ben değilim*" der gibi başını eğdi. "Teşekkür ederim," dedim yumuşak bir sesle. "Desteyiniz için minnettarım. Ama hepiniz burada ne yapıyorsunuz?"

"Bugün *Every Day* görevlerinin *resmi* olarak son günü," dedi Ro. "Brenna hepimizi veda etmek için buraya davet etti. Ben seninle eve gidiyorum ama ne demek istediğimi anladın."

"Birinin seninle kutlama yapması gerektiğini düşündük," dedi Brenna. "Ve tüm emeklerinin karşılığını almanı."

"Ben de bunu getirdim!" diye ekledi Shaw, çantasından çok büyük bir şampanya şişesi çıkararak.

"Bunu oraya nasıl sığdırdın?" diye sordu Trin, çantasına bakarak.

"Bu şeyi doğru düzgün paketlersem, tam anlamıyla el çantası olarak kullanabilirim," dedi Shaw sırtarak. "Neyse, bu şişeyi çekimlerin ilk gününde hediye olarak aldım ve uygun bir an için saklıyordum. Şimdi tam zamanı gibi."

"Çok nazıksınız. Ama kutlama havasında olduğumu söyleyemem." Eve gidip, son iki haftadır yediğim aile boyu dondurmayı bitirmek ve Ro ile reality şov izlemek istiyordum.

"Ama burada çok şey başardın," dedi Brenna, "ve bu en azından bir içkiyi hak ediyor."

Paisley, Shaw'un elindeki şişeyi aldı ve mantarı güm diye açarak şampanyayı Shaw'un çantasından çıkardığı küçük plastik bardaklara döktü.

"Cidden, bu Mary Poppins çantası mı ne?" diye sordu Trin. Grup gülerек cevap verdi.

Paisley ayağa kalktı, Dixie bardağını kaldırdı ve boğazını temizledi. "Tamam, sadece bu sektörde birçok kostüm tasarımcısıyla çalıştım ve Sierra benim en sevdiğim tasarımcı. Bunu sadece arkadaş olduğumuz için ya da bir sonraki projesinde beni tekrar işe alacağını umduğum için söylemiyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Ciddiyim. Birlikte çalıştığımız her işte senden çok şey öğrendim, sadece kostüm hazırlamakla ilgili değil, herkesin birlikte çalışmak isteyeceği türde bir insan olmakla ilgili de. Bu benim için çok önemli. O yüzden, şerefine."

Bardağını bana doğru uzattı. "Bize yardım ettiğin, ilham verdiğin ve hayatta gerçekten önemli olan şeyin iyi bir kumaş makası olduğunu hatırlattığın için."

Gülerek ayağa kalktım ve bardağımı onun bardağına çarptım. "Bu sefer sana pek bir şey öğrettiğimi sanmıyorum ama kabul ediyorum."

"Şey, Kaiden'in berbat bir öpücü olduğunu öğrendim," dedi Shaw, sanki bunu yüksek sesle söylediğini yeni fark etmiş gibi gözlerini genişleterek.

"Oh, kızım, anlat!" Trin, ben fincanıma gülerek sordu.

"Sadece dişler çok çarpışıyor," dedi, burnunu kırıstırarak. "At öpmek nasıl bir şey olduğunu hayal ettiğim gibi."

Trin kahkahalarla güldü.

"Ama," diye devam etti Shaw, "daha da önemlisi, kostümleri çamaşır makinesine atmamayı öğrendim. Bunu profesyonellere bırakacağım."

Paisley kadehini kaldırarak selam verdi. "Shreadageddon. Gitti ama unutulmadı."

"Sanırım güneşe çok yaklaşmamayı öğrendim," dedim düşünceli bir şekilde. "Bu sektörde tanınmak ve ödül almak çok güzel, ama bazen radarın altında uçmak daha iyidir. Üstüne bir sürü stres ve baskı eklemekten sevdiğim işi yapmak için." Bu kesinlikle kabul edeceğim son sahte nişan olacaktı.

"Sonunda kanatların *olduğunu* fark ettiğine sevindim," dedi Ro. "Kendine yeterince inanıp filmimiz için savaştığına ve hak ettiğinden daha azıyla yetinmek yerine Finn'e karşı çıkacak kadar kendine saygın olduğuna sevindim. Çünkü sen saygı ve sevgiyi hak ediyorsun, Sierra."

"Bence *hepimiz* en azından bunu hak ediyoruz," dedim, boğazım düğümlenmişti.

"Aynen öyle!" dedi Paisley ve şişe boşalana kadar içtik.

FINN

“ Birria nerede?” diye sordu Connor, Liam'ın mutfak adasındaki çantaları karıştırarak.

Telefonum Brenna'dan gelen bir mesajla titredi. *Grace'e hala Noel hediyesi almadın. Hatırlatmamı istemiştin, hatırlattım.*

Son zamanlarda Brenna'ya ne oldu bilmiyorum, ama daha cesur mu ne? Kesinlikle daha saygısız. *Bugün Connor'la konuşup listeyi sana gönderirim.*

Öğle yemeğinden sonra bana ulaştırırsan, öğleden sonra hallederim. Online sipariş vermem gerekirse, tatil öncesinde teslimat için zaman daralıyor.

"Yemeğimi mi yiyorsun?"

Gözlerimi ovuşturdum. Bugün günlerden neydi? *Every Day Is Sunday*'in galasına katılmak ve bu hafta sonu sinemalarda gösterime girmesi için yapılan hazırlıklar arasında zamanın nasıl geçtiğini tamamen unutmuştum. Noel'in yaklaştığını biliyordum, ama tek düşünebildiğim *Every Day*'in gişede büyük başarı elde etmesi ve daha da önemlisi, o lanet savaş filmi *The Last Stand*'ı ezip geçmesiydi.

Bu düşünce, şakaklarımdan sonsuz bir davul gibi yankılanıyordu. Yarısı boyunca tek odaklandığım şey buydu. Belki de en iyisi buydu. Rakamları düşünmüyorsam, düşüncelerim Sierra'ya geri dönüyordu ve orada kalmak istemiyordum.

"Dostum!"

"Ha?" Connor yüzümün önünde ellerini sallarken dedim. "Ne?"

"Beş dakikadır boş boş telefonuna bakıyorsun," dedi Liam.

"Ve sen yiyorsun tacolarımı Connor ekledi.
O tacos'una bana etkilenmemiş bir şekilde bana baktı ve kutuyu kendine doğru çekti.

"Kahretsin, pardon." En azından masada yemek için kavga etme alışkanlığımızdan kurtulmuştuk. "Grace Noel'de ne istiyor?"

"Akli başında bir amca," diye mırıldandı Connor, yemeğine dalarak.

"Hiç yardımcı olmadın," dedim. "Bana bir liste gönder, yoksa ona o koyun çiftliğini alacağım." Connor burnunu çekti

"Cidden, dostum. Aklında ne var?" Liam, tabağına salsa ve cips koyarken sordu. Haftalık buluşmamız için restoran seçme sırası ondaydı, ama Sierra'dan ayrıldığımdan beri paparazziler peşimden ayrılmıyordu. Orta yaşlı adamların kameralarıyla bizi takip etmelerini önlemek için, en sevdiği taco restoranı Sharkies'den yemek alıp Studio City'deki evine gitmeye karar verdik.

Mia, VeriTV Stüdyoları'nda Liam'ın popüler dizisi *End in Fire*'ın yeni sezonu için çalışıyordu ve annem Grace'le birlikte San Francisco'daydı, ev bize kalmıştı. "Yorumları okumamayı söylemiştim," dedi başını sallayarak. "İyi yorumların arasına mutlaka kötü yorumlar da karışır. Onlara takılma."

"Öyle yapmıyorum." Prömiyerden bu yana yorumlar çoğunlukla olumluydu. Elbette, hikayeyle "bağlantı kuramayan" insanlar her zaman vardır

"bağlanamayan" insanlar vardı, ama önemli eleştirmenler, kamuoyunu etkileyebilecek eleştirmenler, harika şeyler yazmıştı.

"O zaman neden bu kadar stres yapıyorsun?"

"Sanırım açılış haftasına takıldım. Bu, filmin izleyiciler nezdindeki başarısını belirleyecek olan şey olacak. Bizi diğerlerinden ayıran şey. Ve tabii ki ödül adayı olmak için doğru miktarda ilgi uyandırmak istiyorum."

"Ama her şey yolunda *mi*?" Connor başını bana doğru eğerek sordu.

Yakanı çektim ve üst düğmeyi açtım. "Basın iyi gidiyorsa, ben gayet iyiyim."

Connor ağzına yarım taco tıktırdı. "Yalancı," diye mırıldandı.

"Bir şey mi dedin?" diye alay ettim.

Liam tezgâhtan uzanıp beni dürttü. "Senin için endişeleniyoruz dostum."

"Neden? Ben iyiyim."

"Harika," dedi Connor, kelimeyi parmaklarıyla tırnak işareti yaparak.

"Her zamankinden daha uzun saatler çalışıyorsun," dedi Liam. "Yani, hepimiz uzun saatler çalışıyoruz. Bu yeni bir şey değil. Ama kulaktan kulağa, bazı geceler ofisten hiç çıkmadığını duydum."

Çünkü bazen eve gidip o kocaman boş yatağa girmek çok depresifti. "Bu dedikoduları biraz açar mısınız?"

"Yorum yok," dedi Liam.

"Ayrıca, bugün öğle yemeğini de iptal ettin," dedi Connor. "Bu daha da büyük bir tehlike işareti. Hayatımız veya uzuvlarımız tehlikede olmadıkça birbirimizin randevularını iptal etmediğimizi biliyorsun."

Dudaklarımı yaladım, yakalanmıştım. Bu endişeyi önemsiz göstermenin bir yolu yoktu. kardeşlerimi ekmeye çalışmıştım, ama çoğunlukla sorguya çekilmek için

sorguya çekilmek istemediğim içindi. "Endişelenecek bir şey yok," diye onları ikna ettim.

"Ve ofiste geç kaldığım için bana sataşmaya başlamadan önce, geçen hafta neredeyse her gece dışarıda olduğumu bilmen gerekir. İnan bana, çok çalışmıyorum." Aslında, distribütörler ve yatırımcılarla görüşüp Hart of Gold'un önümüzdeki birkaç projesini ayarlamak için dışarıdaydım, ama onların bunu bilmesine gerek yoktu.

Connor ikna olmamış bir şekilde mırıldandı. "Evet, 'şehirde'. Kendini parçalamaya çalıştığın zaman gitmeyi sevdiğin yer."

"Dağılmıyorum."

"On yıllardır seni tanıyoruz, seni çok iyi tanıyoruz," dedi Liam. "Zorlandığında ne yaptığını biliyoruz. Dışarı çıkıp bir gösteri yaparsın. Çünkü o gülümsemeyle ortalıkta dolaştığın sürece neyin var ki?"

Onların beni bu kadar iyi okuyabilmelerinden nefret ederek mırıldandım. Onların mikroskobu altında olmaktan nefret ediyordum. Beni parçalara ayırabileceklerini bilmekten nefret ediyordum. Sierra da bunu yapmıştı ve onun beni ne kadar iyi tanıdığını düşünmekten de nefret ediyordum. Bu, göğsümün derinliklerinde, ulaşamayacak kadar derin bir yerde acıtıyordu.

Liam bana tortilla cips kutusunu uzattı. "Gerçekten bu ayrılığı nasıl atlatıyorsun?"

"Annem San Francisco'ya geri döndüğünden beri onunla biraz konuşuyorum," diye aceleyle söyledim, onun sorusunu keserek.

Liam'ın gözleri kısıldı. Normalde konuyu değiştirmeye izin vermezdi, ama annemden bahsetme fırsatını kaçırmayacağını umuyordum. "Son konuştuğunuzda, ilişkinizi düzeltmeye pek istekli görünmediğini söyledi."

"Evet, şey..." O zamandan beri çok şey olmuştu. "Her gün konuşmuyoruz ya da öyle bir şey yok. Sanırım o noktadan çok uzağız." İlişkimizin bundan sonra nasıl gelişeceğini bilmiyordum, ama en azından onu uzaklaştırmamaya karar vermiştim. "Ama konuşuyoruz. İyi gidiyor."

"Onu affetmeye çalıştığına sevindim," dedi Connor rahatlamış bir şekilde.

Kaşlarımı çattım. "Mahvolan çekimler yüzünden üzül~~mü~~ştüm, ama sanırım artık o aşamayı geçtik. Mesafe bazı açılardan işleri kolaylaştırıyor. Setlerde onunla birlikte olmak... zordu. Ve bu, onun X ile ilişkisini öğrenmeden önceydi."

X'in adı geçince kardeşlerim rahatsız oldu, özellikle Connor. Annemin yeniden biriyle çıkmasına en çok ben alışmıştım. Liam ve Connor için bu, hala sindirmekte oldukları nispeten yeni bir bilgiydi: annemiz resmen yeniden flört etmeye başlamıştı.

"Sadece görüntüleri affetmekten bahsetmiyordum," dedi Connor. "Ama annemin bizden habersiz senin yönetmenle birlikte olduğunu hatırlattığın için teşekkür ederim."

Liam yüzünü buruşturdu. "Benim evimde."

Sırıttım. "Annem bu evde senden ve Mia'dan daha fazla aksiyon yaşıyormuş gibi görünüyor."

Liam gözlerini ovuşturdu. "Tanrım, kes şunu. O görüntüyü kafamda canlandırmak istemiyorum."

"Neyse," dedi Connor, hızla konuyu değiştirerek. "Annenle olan sorunlarının, çekimler sırasında olanlardan çok daha eskiye dayandığını biliyoruz. Belki bunu konuşmak bana düşmez..." İçini çekti. "Ama hepimiz, annenin biz büyürken ne kadar zorlandığını hiç affetmediğini biliyoruz. Bence ilişkinizin bu kadar çalkantılı olmasının sebebi bu."

"Onun mücadelesini *suçlamıyorum*," dedim. "Sadece farklı sonuçlar beklemedim."

"Aynen öyle," dedi Connor. "Bu da onun için aynı derecede zor."

"*Onun* için zor mu?" dedim, kırılmamış gibi davranmaya çalışarak. Connor da benim gibi berbat çocukluğumuzda hep yanımızda olmuştu.

"Liam'ın evinde verdiği aile yemeğine bak," diye devam etti. "Senin şeflerin hazır bekliyordu. Ona hiç şans vermedin; onun bizi hayal kırıklığına uğratmasını planladın."

"Ve o da yaptı! O iğrenç mezeyi hatırlamıyor musun?" dedim.

"Bence asıl mesele, *her zaman* onun başarısız olmasını planlıyorsun," dedi Liam. "Ve belki de onunla iyi bir ilişki kurmanı engelleyen şey budur."

"Evet, bazen o planlar işe yaradı ve bizi kurtardı," dedim.

"Bunun doğru olmadığını söylemiyorum," diye Liam kabul etti, "ama bence onun başarısızlıklarından başka bir şey görmemek, onu her zaman patlamak üzere olan bir bomba gibi gördüğün anlamına geliyor."

Sorunu anlamadığım için başımı salladım. "Bu da felaket geldiğinde hazırlıklı olduğum anlamına gelir."

"Ama bu aynı zamanda onun *diğer* yönlerini tanımaya hiç zahmet etmediğin anlamına da geliyor," dedi Connor. "O akıllı, eğlenceli, ilginç... Bence onu gerçekten tanırsan, terapi ve tedavinin ona bulmasına yardım ettiği —her zaman en kötü hali olmasını beklemek yerine."

"Bunun zor olduğunu biliyorum," diye araya girdi Liam, "ama annemle aramız son zamanlarda çok daha iyiye gitti. Seninle de öyle olabilir. Bence bu onun için çok anlamlı olur ve senin de felakete hazırlıklı olmaktan vazgeçmen iyi olur."

"Hazırlıklı olmak istemekte yanlış bir şey yok," dedim savunmacı bir tavırla. "İşler çok karışmadan veya karmaşıklaşmadan önce başa çıkmak için bir plan yapmak istemekte yanlış bir şey yok."

"Tamam, ama şunu söyle bana," dedi Connor. "Hayatında karmaşık veya karışık olmayan tek bir iyi şey var mı?"

Sorusunu düşündüm. *Her gün* güzeldi, ama hayatımın karmaşık anları olduğunu inkar edemezdim. Sierra harika biriydi, ama ilişkimiz çökmüş ve beni bir felaketin ortasında bırakmıştı. Düşündükçe, tüm önemli ilişkilerimin, tüm büyük başarılarımın karmaşık yanları olduğunu kabul etmek zorunda kaldım.

"Aynen öyle," dedi Connor, sessizliğimi onay olarak algılayarak. "Bana bak. Boşanmam berbat geçti. Ali ile tanışmasaydım, onu takip etmeseydim, hayatım çok daha az karmaşık olurdu diyebilirsin. Ama o zaman

Grace olmazdı. Sence o, tüm o karmaşa ve sıkıntılara değmez mi?"

"*End in Fire* ile yaşadığım tüm baş ağrılarını bir düşün," dedi Liam. "Sonunda Mia ile bir araya gelmemi sağlayan o karmaşık sorunlardı. Karmaşanın kolay olduğunu söylemiyorum, ama bazen uğraşmaya değer."

"Bazen sorunlardan kaçınmak doğru seçimdir," dedim, karşı çıkarak. "Layla ile olan durum çok karmaşıktı. Sen, o beni aldattıktan sonra bile kalıp ilişkimizi yürütmeye çalışmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Hayır, tabii ki hayır!" dedi Connor, tortilla cipsleriyle düşen birria etini silerek. "İlişkide sadece bir kişi çabalıyorsa, ilişkiyi bitirmek doğru karardır. Ama biri seni seviyor ve sana yaklaşmak için çaba gösteriyorsa, sırf zor diye bunu bir kenara atarsan, bence aptalsın."

"Sevmeye değer hiç kimse senin mükemmellik anlayışına uymayacaktır," dedi Liam. "Hayatının geri kalanını, var olmayan kalıplara insanları sıkıştırmaya çalışarak geçireceğinden ve sonunda uyanıp, yaptığın bu küçük oyuna kimsenin ilgi duymadığını fark edeceğinden endişeleniyorum. Ve eğer oynayacağın kimse yoksa, neden kendine bunu yapıyorsun?"

Tabii, tamam, belki de haklıydılar. Annem, çocukken hep istediğim anne asla olmayacaktı, ama bu, onunla gerçek bir ilişki kurmam için kapıyı kapatmam gerektiği anlamına gelmezdi — benim istediğim ya da korktuğum kişi değil, olduğu kişi olarak. Ve... bekle... "Hala annemden bahsediyoruz, değil mi?"

"Şey, tabii," dedi Connor, bana komik bir yüz ifadesiyle. "İlişki kurma şansını kaçırdığın başka bir inanılmaz karmaşık kadın yok, değil mi?"

Onun alaycı tavrına gözlerimi devirdim. "Anladım."

"Sonunda," dedi Connor, önümdeki tacolardan birine uzanarak. "Çünkü aynı ders Sierra için de geçerli, mutluluk şansını yakalamak konusunda."

Liam onaylayarak başını salladı. "Dağınıklığı kabullenmenin zamanı geldi, Finn." Omzuma vurdu. "O yüzünü bir kenara bırak ve

bu dünyada hayatı yaşamaya değer kılan mükemmel kusurlu şeylerin peşine düşmenin zamanı geldi."

SIERRA

"Aslında kendi kurallarımı çiğnemek istiyorum," dedi Ro.

"İkinci bir randevu mu?" Telefonun içine nefes nefese, elime aldığım giysiyi yere bırakarak Ro'nun son kendi yapımı kısa filmi için çalışırken kahveme bir yudum daha içmek için. Tatil sezonu sona erip insanlar yeniden işe koyulmaya başladığı için, bu hafta sonu başlayacak üç günlük çekimlere hazırlanıyordu. "Hayır. Ro One-Date Gilmore değil. Bir tür Noel sonrası mucizesi."

"Biliyorum!" dedi. "Ben artık kimim ki?"

"Hiçbir fikrim yok." Saat neredeyse on bir olmuştu ve ben hala gece dışarıdan dönmesini bekliyordum. "Sanırım seks o kadar iyiydi."

"Mesele de o," dedi Ro. "Birlikte yatmadık bile. Yani, yattık —*kelimenin tam anlamıyla* birlikte uyuduk. Birbirimizin yanında. Giysilerimiz üzerimizde. Onun evine döndük ve hemen uykuya daldık. Uyandığımda kollarını bana dolamıştı ve bu çok... güzeldi, anlarsın ya?"

Biliyordum. Ya da en azından biliyordum. Bu düşünce göğsümü acıtıyordu ama bu duyguyu içime attım.

"Ve bana tekrar yapalım diye mırıldandığında... Şey, ben de bu fikre ısınmıştım."

Burnumu çekiyormuş gibi yaptım. "Benim küçük Ro-Ro büyüyor." Belki de hayatında yönetmenlik hayallerinin peşinden koşmak ve aşka zaman ayırmak için yer olduğunu keşfetmişti. "Bu dönüm noktasını kutlamalıyız."

Burnunu çekti. "Fazla heyecanlanma. Sadece başka bir randevu. Bu arada, Colin bana bekar ve flört etmeye hazır bazı arkadaşları olduğunu söyledi. Yani çiftler buluşması daveti hâlâ geçerli."

Yüzümü buruşturdum. Ro, dün gece beni çiftler buluşmasına katılmam için ikna etmeye çalışmıştı, böylece kendime acımayacaktım, ama doğrusu, hiç havamda değildim. Özellikle kişisel hayatımda, kendimi birine bağlamamaya karar vermiştim.

Trey gibi pisliklerle, sırf etrafımda olup bana biraz ilgi gösteriyorlar diye, ılık ilişkiler yaşamayacaktım. Finn gibi erkeklere gelince... En azından bu benim lehime olan bir şey.

Finn gibi başka erkek yoktu. O eşsizdi, bu da iyiydi, çünkü ayrılalı sadece bir ay olmuştu ve kırık kalbim hala iyileşmemişti.

Ama onu duygusal dramama sürüklemek yerine, gülümsemeye çalıştım. "Olmaz," dedim. "Senin peşine takılıp bu ilerlemeyi mahvetmek istemem."

Ro mırıldandı. "Yönetmenlik işinin yoğunluğu yüzünden çıkmanın çok zor olacağını düşünüyorum ama şimdilik ona bir şans daha vereceğim."

"Zorlu işlerden bahsetmişken, kostümler muhteşem görünüyor," dedim, az önce bitirdiğim yumuşak kadife crop top'a elimi gezdirerek.

"Onları görmek için sabırsızlanıyorum."

Kapı çalındı. "Kapıda biri var," dedim Ro'ya. "Bir şey sipariş ettin mi?"

"Hayır," dedi. "Ama sorun değil. Sen aç, ben on dakika sonra gelirim."

"Tamam." Telefonu kapattım ve kapıya koştum, kaybolmuş bir teslimatçı bulmayı umarak kapıyı açtım, ama onun yerine...

"Anne?"

"Ve Larry!" diye bağırdı ve bana sarılmak için ileri atıldı. Her zaman zayıf bir kadındı ama sarılmaları çok güçlüydü. "Merhaba tatlım."

"Merhaba," diye mırıldandım. Ne zaman... Bana geleceklerini söylemiş miydi ve ben tamamen unutmuş muydum? Ocak ayında buluşmak için anlaşmış mıydık? Ayrıca Larry burada ne arıyordu? Larry ne zamandan beri hayatımıza girmişti?

Benden uzaklaşıp bana baktı, avucuyla yanağımı tuttu. "Nasılsın?"

"Ben..." Kafamı salladım, biraz gülerek. "Burada ne yapıyorsun?"

Annem Larry'nin elini tuttu, mutluluktan patlayacak gibi görünüyordu. "Larry geri geldi!"

Larry'ye baktım. Sıcak kahverengi gözlerine, yumuşak, alçakgönüllü gülümsemesine ve düzgünce taranmış tuz ve karabiber rengi saçlarına. Nazik bir havası vardı. Herkes annesinin böyle bir adamla evlenmesinden mutlu olurdu.

Yine de, birkaç hafta önce Larry'nin ayrıldığı için telefonda ağlayan annemin görüntüsü aklımdan çıkmıyordu. Burada ne olup bitiyorsa, bunu tamamen kabullenebilmem için çok daha fazla açıklamaya ihtiyacım vardı.

"Anlıyorum," dedim garip bir şekilde, geri adım atarak onları daireye davet ettim. Bu konuşmayı koridorda yapmak istemiyordum. Oturma odasında durup, kollarımı kavuşturarak onlara döndüm. "Yani, siz... aranız düzeldi mi?"

"Evet... evet. Her şeyi konuştuk."

"Gerçekten her şeyi," diye şaka yaptı Larry. "Sanırım günlerdir konuşmadan durmadı."

Annem ona hayranlıkla bakarak kıkırdadı, sonra bana döndü. "Sorun ilişkimiz değildi. Sadece planladığım düğünün büyüklüğü onu tedirgin ediyordu." Ona yaslanarak göğsünü okşadı. "Ama mahkeme düğünü konusunda uzlaştık, değil mi?"

Larry ona gülümsedi ve ben de Finn'in gözlerinde bir ışıltıyla bana baktığı tüm anları düşünmeden edemedim. "Elbette, aşkım."

"Taviz veremeyeceğim tek şey, düğünümde senin yanında olmandı," dedi annem, bana uzanarak. "Bu yüzden en ucuz, en erken uçağa atladık ve şimdi buradayız. Bir saat kadar vaktin var mı da bizimle adliyeye gelir misin?"

"Şimdi mi?" dedim, ağzım açık kalmış halde. Larry'nin geri döndüğünü ve düğünün yeniden yapıldığını henüz kabullenmişim, ama şimdi mi?

"Şey," dedi Larry, saatine bakarak. "Yakında. Tören öncesinde evlilik cüzdanı için başvurmamız gerekiyor."

Her şey çok hızlı geliyordu. Ellerimi salladım. "Bir saniye. Durun biraz. Biraz ara verebilir miyiz?"

Annem kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

Esprî yapmadan güldüm. "Anne, en son duyduğumda, her şeyin bittiğine ikna olmuşsun," dedim, ikisini işaret ederek. Gözlerimi kısarak, özellikle Larry'ye hitap ettim. "Bunun gerçekten istediğin şey olduğunu nereden bileyim? Yine kaçıp annemi incitmeyeceksin, değil mi?"

Ön kapı açıldı ve Ro içeri girdi. "Selam... Oh, burada parti mi var?" dedi, ayakkabılarını çıkararak. "Bekle, Maggie?" Annemin kollarına koştu. "Burada ne yapıyorsun?"

Ro geri çekildi, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Annem ve Larry, adliye binasında evlenmek için geldiler."

"Vay canına..." dedi Ro, bu kelime hepimizin arasında yankılandı. "Bu, şey, bu..." Dudaklarını ısırdı, benden anneme bakarak. "Bu tam olarak ne?"

"Evet, teşekkürler. Ben de tam olarak aynı şeyi merak ediyordum," dedim, en korkutucu bakışımla soruyu Larry'ye geri çevirdim.

Derin bir nefes aldı ve kolunu annemin omuzlarına doladı. "Bakın, biraz garip olduğumu biliyorum ve büyük romantik jestlerde pek iyi değilim. Ayrıca, öyle kaçarak Maggie'yi çok incittiğimi de biliyorum ve bunu hayatımın sonuna kadar pişmanlık duyacağım. Ama... annenizi seviyorum." Annemin şakağına bir öpücük kondurdu.

"Ve artık hiçbir yere gitmeyeceğimden eminim. Büyük bir beyaz düğün fikriyle mücadele ediyordum çünkü öyle bir şekilde ilgi odağı olmak... Bu ben değilim. Bu yüzden biraz zaman ayırıp, anneni mutlu etmek için bir günlüğüne kendimi toparlayıp toparlayamayacağımı kendime sordum, çünkü tek istediğim buydu."

Larry anneme büyük bir sevgiyle baktı. "Ama endişelenmemeliydim, çünkü endişelerimi açtığım anda annen *benim için* planlarını hemen değiştirdi. Düğünün tek sorun olduğunu bilmeni istiyorum. Onunla birlikte olma fikri beni hiç tereddüt ettirmedi ve hayatımın geri kalanını onu çok, çok mutlu etmek için geçirmeyi planlıyorum."

"Ah, Larry," dedi annem, gözleri parlayarak ona dokundu. "Şu romantik konuşmana bak."

Ben içimden mırıldandım. "Bunun gerçekten istediğin şey olduğundan emin misin? *İkinizin de* istediği şey olduğundan?"

Annem başını salladı. "Buradaki bazı insanlar," dedi bana bakarak, "aşk konusunda biraz pervasız olduğumu, düşünmeden başını alıp gittiğimi düşünüyor. Ama bu sefer yaptığım için çok mutluyum çünkü bu beni Larry'nin yanına getirdi, ki benim hep olmam gereken yer orasıydı."

Ağzımın köşesi gülümseme gibi bir şey ile seğirdi. Annemi hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Gerçekten. Elbette, belki de bazı uyarı işaretleri beni endişelendirmişti, ama annem mutluydu, Larry onun istediği kişiydi ve o da anneme aynı şekilde bağlıydı, o zaman ben kim oluyordum da onların yoluna çıkıyordum? Çünkü Larry geri dönmüştü. Ve sanırım sonunda önemli olan da buydu.

"Tamam," dedim. "Eğer mahkeme düğünü istiyorsan, benim iznim var."

"Gelir misin?" diye sordu annem.

"Tabii ki!" dedim. "Ayrıca, bu kadar zamanını senin gelinliğini dikmek için harcamamıştım, giydiğini görmeyecek miyim?"

Annem çılgılık attı, bana sarılıp salladı. "Oh, bunun olduğuna inanamıyorum!" Çok mutlu görünüyordu. O anda, annemin aşk için her seferinde pervasızca davranmadığı aklıma geldi. Belki de cesur davranmış, kalbini ortaya koymuş, karşılığında büyük bir aşk kazanma şansını denemişti. Ve şimdi, sonunda kazanmıştı.

İlk kez değil, biraz daha ona benzemek istedim.

"Tamam," dedi Ro, ellerini çırparak. "Hadi bu düğünü başlatalım."

"Sen de geliyor musun?" diye sordum.

"Tabii ki. Larry'nin sağdıcı kim olacak?"

FINN

"W Neredesin?" diye sordu Jillian. Telefonu kulağıma dayayarak koridorda aceleyle yürüdüm. "Röportajcı seni bekliyor. X ile röportajımız birkaç dakika önce bitti."

"Yolunda. Yatırımcı toplantısından yeni çıktım." Oscar adaylıkları hafta sonunda açıklanacaktı ve Jillian bir yanıt hazırlamamızı istiyordu. Aslında *iki* yanıt.

Biri Akademi'ye *Every Day*'in adaylıkları için teşekkür eden, diğeri ise adaylık almamamız durumunda oyuncular ve ekibe emekleri için teşekkür eden ve projeye olan inancımızı yineleyen bir cevap.

Filmin aldığı tepkilere bakarak bunun nasıl mümkün olabileceğini bilmiyordum —yıllardır işimle bu kadar gurur duymamıştım—ama Jillian'ın hazırlıklı olmak istemesini takdir ettim.

"Yarım saatten fazla ihtiyacımız olmayacak," diyordu Jillian. "Yirmi dakikaya indirebilir misin?"

"İlk denemede doğru yapabilir misin?" diye meydan okudu.

Sırıttım ve telefonu kapattım, ama tanıdık bir ses duyunca yavaşladım. Bu ses... Hayır, o l amaz. Konferans odasına doğru yavaşça ilerledim

kapının aralıklarından gözetleyerek, gözlerimi kısarak.

"Seni hiç unutmadım," dedi X, birine uzanarak. "Bu koşullar altında ayrılmanın en iyisi olduğunu düşünmüştüm, ama yanılmışım. Ve bence kendimize bir şans daha borçluyuz. İstedğin kadar yavaş ilerleyebiliriz."

"Yavaş mükemmel olur. Bunu yeniden inşa etmek ve nereye varacağımızı görmek istiyorum."

Odaya daldım. "Anne?" dedim, sesim istediğimden daha sert çıktı. Onu X'in elini tutarken ve onun *duygularını* anlatırken görmek beni şok etmişti ve biraz da sinirlendirmişti. "Burada ne yapıyorsun?"

X'in elini bırakıp bana döndü, yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı. "Merhaba, canım," dedi. "Sana sürpriz yapacaktım. Liam, bu hafta Oscar adaylıkları için tüm ailenin şehirde olmasının iyi olacağını düşündü."

"Ama sen *burada* ne yapıyorsun? Stüdyoda? X ile... Seni rahatsız ediyor mu?" Gözlerimi X'e dikip, içimi koruma duygusu kapladı. Parmağımı kaldırıp onu işaret ettim. "Onun zamanını, onu terk ettiğini haklı çıkarmaya çalışarak boşa harcaman için ona ihtiyacı yok."

"Hayır, hayır, hayır," annem benimle X'in arasına girerek aceleyle konuştu. "Tatlım, X ile öğle yemeği için buluştum. Daha önce seninle konuşmak istedim, sana şunu söylemek için..."

"Ne söyleyecektin?" diye homurdandım. Bu konuşmanın gidişatı hoşuma gitmemişti.

Annem dudaklarını yaladı, ama X öne çıkıp annemin elini tuttu. "Annen ve ben... biz... şey..."

"Yeniden bir araya geliyoruz," diye annem sözünü kesti, sözlerinde şaşırtıcı bir kararlılık vardı.

"Ne... ne?" diye sordum, sanki başka bir gerçekliğe girmişim gibi hissederek.

X de biraz şaşkın görünüyordu. "Bundan emin misin, Cathleen?"

Annem başını salladı ve gülümseyerek onun yanağına dokundu. "Önce öğle yemeğinde ayrıntıları konuşuruz diye düşünmüştüm, ama gerçek şu ki... Evet, istediğim bu. Senin de dediğin gibi, bunun nereye varacağını görmek kendimize borçluyuz."

Gözlerimi ovuşturdum. Bu hangi evrende mantıklı olabilirdi? "Anne... Neden?"

"X özür diledi," dedi annem, elini X'in yanağından çekip onun koluna doladı. "Konuştuk... Birkaç haftadır konuşuyoruz."

"Birkaç haftadır mı?"

"Noel'den hemen önce," dedi annem, "tekrar görüştüğümüz..."

"Prömiyerde," diye tamamladım, tüm parçalar yerine oturdu.

"Nerede durduğumuzu bilmiyorduk, ama birbirimize geri dönebilecek miyiz diye bir şans vermeye karar verdik ve bence başardık." Annem X'in gözlerine baktı, bakışları yumuşadı. "X bu sefer daha iyi olacağına söz verdi. *İkimiz de* daha iyi olacağız."

"Öyle," diye onayladı X. "Artık gizlice görüşmek yok. Artık sır yok." Kafamı salladım. "Bu kötü bir fikir..."

Annem X'i bıraktı ve elini kaldırarak beni susturdu. "Endişelerini anlıyorum Finn. Lütfen bunları hafife aldığımı düşünme. Seni seviyorum tatlım. Ama bu benim kararım." Sesi sakın ve kararlıydı, X'in yanında dik durdu. "Ve bunu anlaman daha zor olabilir, ama benim yaşımda artık zamanımı boşa harcamak istemiyorum. Kaçırdığım tüm fırsatlar için pişmanlık duymak istemiyorum."

"Ben..." Daha ne diyebilirdim ki? Annem bir yetişkindi. Kendi hayatının sahibiydi. X'i onaylasam da onaylamasam da, kiminle birlikte olacağını ona dikte edemezdim. En fazla, ya o ya ben diyebilirdim, ama bu yarıştan galip çıkacağımı garanti edemezdim.

Eğer annemin hayatının bir parçası olmak istiyorsam, yeniden kurmaya başladığımız küçük ilişkimizi sürdürmek istiyorsam, onun kararını kabul etmek zorundaydım.

kararını kabul etmek zorundaydım. Çünkü benim görevim buydu, değil mi? Tüm bu karmaşa içinde onu sevmek.

Derin bir nefes aldım ve X'e sert bir bakış atarak yavaşça nefesimi bıraktım. "*Bu işe* karışmayacağıma söz veriyorum," dedim. "Aslında, bu konuyu hiç düşünmek istemiyorum."

Annem kıkırdadı.

"Ama," dedim kararlı bir şekilde, X'e odaklanarak, "Eğer onu tekrar incitirsen, yemin ederim ki..."

"Anlıyorum," dedi X, sözümü keserek. "Ama bunun için endişelenmene gerek yok."

"Bu konuda *her zaman* endişeleneceğim." Çünkü ailem de öyle yapardı. "Ama bir sonraki filmimizde sette her gördüğümde yüzüne yumruk atmak istememek güzel olurdu."

"Yani hala geçerli mi?" diye sordu X.

"Masamda senin incelemeni bekleyen bir yığın senaryo var." Elimi uzatıp onun elini sıktım. Mükemmel değildi, ama bir başlangıçtı.

X biraz gülümsedi ve elimi bıraktı. "Pazartesi görüşürüz o zaman."

"Sanırım öyle." Anneme baktım. "Liam'ın evinde görüşürüz. Onlara söylediğinde Connor ve Liam'ın yüzlerini görmek için sabırsızlanıyorum."

Annem gözlerini devirdi ama yüzü gülüyordu. "Onlar da kabul ederler."

Ve kabul edeceklerdi, çünkü her şeyin mükemmel olması gerekmiyordu. "Jillian asistanlarını peşimden göndermeden mülakata gitmeliyim."

X başını salladı. "Ve öğle yemeği rezervasyonumuz var." Annemin elini tutup odadan çıkardı ve ikisi birlikte koridorda uzaklaştılar. Onların uzaklaşan silüetlerine bakarken, Sierra'yı o kadar çok özledim ki göğsüm sıkıştı.

Kaburgalarımın arasındaki boşluğu yumrukladım, bu duyguyu yok etmek istedim. Ama yapamadım. Sierra'nın hayatımda olmadığı için hayatımın ne kadar boş ve renksiz olduğunu hatırlatan o kadar çok şey vardı ki.

Keşke şimdi burada olsaydı, koridorun sonundaki kostüm dükkanında, toplantılar arasında ona bir öpücük çalabileceğim ya da annem

ve X'ten bahsedebilirdim. *Every Day*'in gişede ne kadar başarılı olduğunu kutlamak için onu romantik bir akşam yemeğine çıkarmak, Hart of Gold'un bir sonraki projesinde ne yapması gerektiği konusunda fikrini almak ve Grace'in bu sabah Connor'ın telefonundan gönderdiği aptalca memi ona göstermek istedim.

Tüm bu küçük şeyleri onunla paylaşmak istiyordum. Ama şu anda, her şeyden çok, sadece elini tutabilmeyi diliyordum.

Ve bunun için bir şansım olsaydı, aramızdaki ilişkiyi düzeltmem gerekiyordu. Kardeşlerim haklıydı. *Annem* haklıydı.

Sierra'yı istiyorsam - ve istiyordum - birini sevmenin getirdiği karmaşayı ve belirsizliği kabullenmem gerekiyordu.

Tekrar denemeliydim.

SIERRA

“W "Kesinlikle bir lige katılmalıyız," dedi Ro, beni haftalık zorunlu eğlence olarak adlandırdığı bowling salonuna sürükleyerek. "Köklerimize dönmeliyiz."

“Artık bir lige girecek kadar iyi olduğumuzu sanmıyorum. Ayrıca zamanımız da yok.”

"O zaman kendi takımımızı kurarız. On yaşındayken yaptığımız gibi."

"*Tanrım.*" Gülerek ve aynı zamanda acı çekerek, anılarımdan dolayı başımı tutarak. "Gutter Punishers'ı mı yeniden kuruyoruz?"

Ro sırtıttı ve beni ayakkabı tezgahına doğru çekti. “Tabii ki canım. Ayakkabı satıcısı da fena değilmiş!” İleri atıldı ve beni de peşinden sürükledi. “Bakalım ne malmış.”

"Olmaz."

"Açık fikirli olacağını söylemiştin, hatırladın mı?"

"Evet, ama ayakkabıcı yaklaşık yirmi beş yaşında. Benim için çok genç."

"Tabii, ama belki sevimli bir ağabeyi vardır."

Ro, ayrıldığıımızdan beri, Finn'i kafamdan silebilmem için, odanın diğer ucundaki bir yabancıyla göz göze gelip umutsuzca aşık olmamı umarak, beni haftada en az bir kez evden dışarı sürükleyip duruyordu.

Kötü bir plan değildi.

Sadece işe yaraması imkansız bir plandı.

Finn Lockhart, istesem de istemese de hayatımın bir parçasıydı. Ayrılalı iki ay olmuştu ama hâlâ küçük ayrıntılarda karşımda beliriyor ve midemi ağrıtıyordu. Sabahları kahvemi termosuma koyarken o oradaydı. RevX kutusunu açtığımda, bağımlılığımın şikayet ediyordu. *Every Day* hakkında internette parlak bir makale gördüğümde, ona dönüp o çarpık gülümsemeyi görmek için hayal ettim. Tanıdığım gerçek gülümsemeyi.

Özleyec
eğim.

Sevmek
için.

Finn, bırakmakta zorlandığım bir alışkanlıktı.

Trey ve ondan önceki tüm erkeklerle işler daha basitti. Birlikte yaşamıyorduk ve birçok yönden, ayrılıp hayatına devam etmek kolaydı. Ama Finn'de... Onun yokluğunu her yerde hissediyordum. Lord Meowington'u bile özlüyordum, o buruşuk, huysuz ve tuhaf çizgili süveterli kediyi.

"Al," dedi Ro, Bowlarama logolu bir çift ayakkabı uzatarak, kulvarımıza doğru ilerlerken. "İnternetteki yorumlar vasattı, ama burası aslında oldukça şirin."

Yakın zamanda yenilenmiş gibi görünüyordu, eskiden harap bir bowling salonunun kirleri, şık yeni bir barın ve çeşitli bilardo masaları ile atari oyunlarının arkasında gizlenmişti. "Beni Gutter Ball'a geri göndermediğine sevindim."

"Sana bunu yapmazdım," dedi Ro, koluma hafifçe vurarak. Yerinize oturduk, isimlerimizi ekrana yazdık ve oyuna başladık.

Zayıf bir gülümsemeyi başardım, bunca yıl sonra beni yeterince iyi tanıdığı için, wrap partisini yaptığımız yerde, yani gerçekten mutlu olduğum zamanlarda, asla eğlenemeyeceğimi bildiği için mutluydum.

"Bir içkiye ihtiyacım var," dedi Ro, topu spare için gerekli pini kıl payı kaçırınca.

"Bunun isabetine yardımcı olacağını sanmıyorum," diye alay ettim.

"Hadi." Ro beni bara çekti ve ucuz bira, tatlı patates kızartması ve kızarmış turşu yedik. Ro ise daha önce bize yardım eden sevimli ayakkabı görevlisine göz süzmeye devam etti.

"Kes şunu," dedim, "yoksa buraya gelecek."

"Amaç da o," dedi sırtarak. "Gelirse, ona kardeşi var mı diye soracaksın."

İç geçirdim. Beni neşelendirmek için elinden geleni yaptığını biliyordum, ama gerçekte hiç eğlenmiyordum. Belki bowling için henüz çok erkendi. Finn'i hatırlatan şeyler için çok erkendi.

Ama Finn'i hatırlatmayan ne vardı ki? "Zor olduğunu biliyorum," dedi Ro.

Ona bakarak gözlerimi kırptım ve sohbete geri döndüm.

"Ama kendini tekrar ortaya atmaya başlayacaksan, ortaya çıkmaya devam etmelisin."

İyi vakit geçirip geçirmediğim söylenmedi. Birayı yudumladım ve başımı salladım. "Biliyorum. Bana katlandığın için teşekkürler."

"Sonuna kadar sen ve ben, bunu biliyorsun. Finn'le ilişkiniz devam etseydi, bir gün senin şık misafir evine taşınmış olarak beni bulurdun."

Kıkırdandım. "Lord Meowington'la oda arkadaşı olabilirdin."

"Bana uyar. O kedinin muhtemelen benim hayatım boyunca sahip olamayacağım kadar büyük bir evi vardır."

"Ayrıca büyük bir gardırobu var."

"Kapa çeneni!"

Buna güldüm. "Evet. Çok 2000'ler tarzı yat şıklığı."

Yumuşak bir şekilde mırıldandım, Finn ve huysuz kedisi hakkında incitmeden şaka yapabileceğimiz günü ipe çekiyordum.

"İşler nasıl gidiyor?" Ro, açıkça dikkatimi dağıtmaya çalışarak sordu.

X'in tavsiyesi sayesinde sınırlı bir dizi için bir iş bulmuştum. Omuz silktim. "İyi sayılır. Ama beni bilirsin. Cinayet gizemi pek bana göre değil." Bu tür kostümleri koordine etmek için pek hayal gücü gerekmiyordu. Bu işin en zor kısmı, doksanlı yıllara uygun parçaları bulmaktı.

"Sonrası için bir planın var mı?" diye sordu Ro.

"Henüz yok." Bir patates kızartması aldım. "Sultry Stitches'ten başka bir sipariş var, o beni meşgul edecek. Ama uzun vadeli başka bir proje için araştırmaya başlamalıyım. Sen ne yapacaksın?"

"Bir daha korku filminde iş almamamı hatırlat," dedi titreyerek. "İğrenç. Kendi bağımsız projelerimi yönetmeye devam edebilmek için piyangoyu kazanmam lazım."

"Hayaletlerle başa çıkamıyor musun?" diye takıldım.

"Hayır, senaryodaki bazı tuhaf olayları kaldıramıyorum," dedi. "Ve ben oldukça açık fikirli biriyim." Telefonu masanın üzerinde çaldı. İkimiz de ona baktık.

"Brenna mı?" dedim. Brenna neden Ro'yu arıyor ki?

"Garip," dedi Ro, telefonu alıp cevapladı. "Selam, kızım. Naber? Nasılsın?" Ro'nun kaşları alnının ortasında birleşti ve bana şaşkın bir ifadeyle baktı. Sonra eli hızla uzandı ve bileğimi neredeyse kırarak sıkıca tuttu. "Kapa çeneni! Benimle dalga geçiyorsan..."

"Ne?" diye fısıldadım. Heyecanlanmalı mıydım, endişelenmeli miydim, bilemedim.

"Finn adına arıyor," diye fısıldadı Ro, hoparlörü kapatarak. "Bana yönetmem için bir film teklif ettiler. Bir sonraki Hart of Gold projesi!" Ro'nun yüzü Noel'de bir çocuk gibi parladı.

Midem garip bir şekilde altüst oldu. Finn ile anlaşmayı yapalı, sahte nişan karşılığında Ro'nun ana akım yönetmenlik kariyerine adım atması için bir çekim ayarlamıştım.

Aramızdaki ilişkinin bittiği şekilde, onun bu anlaşmaya sadık kalacağını hiç beklemiyordum. Şimdi, Ro'nun hayalini gerçekleştirmek için gerçekten çabalıyor mu, yoksa beni hayatından çıkarmak için son bir yükümlülüğünü yerine getirmeye mi çalışıyor, emin olamıyordum.

Telefonum titredi ve cebimden çıkarıp Finn'den gelen mesajı okudum. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. İki aydır ekranımda onun adını görmemiştim. Mesajı açarken elim titriyordu.

"Selam," yazıyordu. "Brenna, Ro'ya iyi haberi vermiştir herhalde. Kendim arardım ama beni engelledi."

Sürprizle dolmuştum ve cümleyi tekrar okudum. Ro'nun bunu yaptığını fark etmemiştim. *Ben* onu engellemeye bile fırsat bulamamıştım. O gerçekten dünyanın en iyi arkadaşıydı. Finn tekrar yazmaya başladı, gözlerim üç noktaya takıldı.

Her neyse, bunun resmi olarak anlaşmamızın bir parçası olmadığını biliyorum, ama umarım sen de yeni projede yer alırsın. Ro'nun yönettiği bir filmde kostüm tasarımı yapmak istediğini biliyorum.

Nefesim kesildi. Bana gerçekten başka bir iş mi teklif ediyordu? Hem de sıradan bir film için değil, Ro'nun filmi için mi? Bu hep bizim hayalimiz olmuştu. Aynı yapımlarda çalışmak güzeldi, ama birbirimizle yaratıcı bir şekilde çalışmak, onun vizyonunu hayata geçirmek, Los Angeles'a geldiğimizden beri ikimizin de istediği şeydi.

Teklif karşısında hemen kararsız kaldım. Ro ile çalışmak? Tabii ki evet. Ama yine Hart of Gold için çalışmak, her an Finn'e rastlama riskiyle? Yapamazdım. Çok zor olurdu.

Ve ne kadar iyiymiş gibi davransam da, hala çok incinmiştim. Finn'in yanında olmayı hayal etmek zordu ve bu duyguları bir kenara bırakıp prodüksiyona odaklanıp çalışabilir miydim, bilmiyordum.

bu duyguları bir kenara bırakıp prodüksiyonda çalışabilecek miydim bilmiyordum.

Öfke ve incinmişlik içimde eşit ölçüde kabardı. Bana bunu yaptığına bile inanamıyordum. Ro'ya işi teklif et, tabii, ve anlaşmanın kendi kısmını yerine getir. Ama beni bu işin dışından tut. Bütün bu ek komplikasyonlar olmadan onu unutmam için bana zaman ver. Cevap yazmaya başlarken telefonuma somurtarak baktım.

Teklifin için teşekkürler, ama bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, yazdım.

O da mesaj attı. *İş senin. Bu sefer mülakata bile girmen gerekmiyor.*

Finn...

Merle hala kostüm dükkanında takılıyor, kafasını toparlamaya çalışıyor.

Kendime rağmen güldüm. Gördün mü? Sorun buydu. Hiç çaba sarf etmeden beni etkileyebilmesi. Ben kendi kendimin kırmızı bayrağıydım. Onunla tekrar birlikte olmak için sorun yaratmaya gerek yoktu.

Senin için bir palet RevX var.

O şeyin beni öldüreceğini söylememiş miydin? Yazdım. Kendime engel olamadım.

Öldürecek... muhtemelen. Ama bir sonraki film bitmeden değil.

Kafamı salladım. Kendime bunu yapamazdım. Finn'i istiyordum, ama aramızda bir şey olabileceğini göremiyordum. O, kusurlu, karmaşık ve gerçek olan her şeyden kendini kapatmak için bu kadar çabalarken olmazdı.

Ro'nun dediği gibi, ben daha

iyisini hak ediyordum. Daha

fazlasını hak ediyordum.

Seksenlerde geçtiğini söylemiş miydim? Finn yazdı. Ve Ro da kabul ederse, senaryoda bir bowling salonu sahnesi için yer vardır eminim.

Bir yandan, aylar önce prova randevumuzda ona söylediğim şeyi hatırlamasına duyulandım. Ama aynı zamanda, anlaşmayı daha cazip hale getirmeye çalışan, beni yine kendi oyununa çekmeye çalışan agresif

a n ladım. Ve artık bununla ilgilenmiyordum.

Sanırım pas geçeceğim. Ama eminim bu role uygun harika birini bulursun.

Ve bununla birlikte, onu sonunda engelledim.

FINN

G Oscar törenine tek başıma gitmek, bu geceyi hayal ettiğim gibi değildi. *Every Day'in* En İyi Kostüm dahil olmak üzere on bir dalda aday olduğunu öğrendiğimde, ilk aklıma gelen şey, filmimizin adı okunurken Sierra'nın gözlerine bakmak olmuştı.

ödülü kazandığını duyduğunda, milyonlarca seyirci önünde onun gözlerine bakmak olmuştı.

Onun sevinçle parlayan yüzünü öpmeyi ve alkışlar etrafımızda yankılanırken onu sıkıca sararak çilek ve şeftali çiçeği kokusunu içime çekmeyi düşünmüştüm.

Bu gece böyle olacağını hayal etmiştim.

Ama tabii ki bunun için Sierra'nın Oscar törenine benimle birlikte katılması, beni affetmesi, benim ondan özür dilemem ve onun da benimle *konuşması* gerekiyordu. Ve numaramı engellemesi, benimle konuşmak istemediğinin en büyük göstergesiydi.

Ama bu gece... Bu gece, bunu değiştirmeye kararlıydım.

"Devam et," diye fısıldadı Jillian, beni kırmızı halıda duran fotoğrafçılar ve muhabirlerin arasından iterek. "Yürümeyi bırakırsan, medya köpekbalıkları saldırır."

Omzumun üzerinden ona sııttım.

"Vay vay vay... Herkesin en sevdiği sahne arkası kaslı adam gelmiş," diye tanıdık bir ses duyuldu.

Jillian kaşlarını keskin bir şekilde kaldırarak bana "Gördün mü, beni dinlemeliydin" der gibi bir bakış attı.

Yüzüme bir gülümseme yapıştırarak Milli ve kameramanına döndüm, aslında onun dedikodu meraklısı takipçilerinin bakışları altında olduğumu biliyordum. Boğazımı temizledim, ağzımın köşeleri seğırdi. "Milli," dedim kibarca.

Plastik mikrofonu yüzüme dayadı. "Senin için büyük bir gece, Finn Lockhart. On bir ödöl adayısın."

"Tüm ekip için büyük bir gece," dedim. "Ve bu gece tüm kazananlarla birlikte kutlamayı gerçekten çok istiyoruz."

"Eminim öyledir," dedi, beni baştan aşağı süzerken. "Ama herkesin merak ettiği soruya gelelim. Hayatında kutlama yapacağın yeni birisi var mı?"

Jillian arkamdan dürttü ve ben kameraya göz kırptıktan sonra, arabada bana ezberlettikleri PR cevabını verdim. "Bir beyefendi asla söylemez." Ve bununla, Milli bana başka bir soru sormadan oradan uzaklaştım.

"Bu yüzden PR randevusu önermişim," diye mırıldandı Jillian.

"PR randevusu istememişim," diye hatırlattım, kameralar tıklayıp fotoğrafçılar yıldızların isimlerini haykırırken yüzümde sabit bir gülümsemeyle. Burada ya da başka bir yerde, kolumda olmasını istediğim tek bir kişi vardı ve Jillian kimi bulursa bulsun, bu değışmeyecekti.

Gözlerim önümdeki kalabalığı tarayarak Sierra'yı aradı. Ro'nun yeni filminde ona rol teklif etmemin üzerinden haftalar geçmişti, beni engellemesinin üzerinden haftalar geçmişti. Sadece onunla konuşma fırsatı istiyordum. Ne kadar üzgün olduğumu söylemek için. Ne kadar haksız olduğumu.

"Bu sorulardan bazılarını önleyebilirdin," dedi Jillian.

"Ve yarın, yeni kız arkadaşım ile ilgili haberleri savuşturmak zorunda kalırdım." Tanrım, bu en son ihtiyacım olan şeydi.

"O zaman belki Grace'in teklifini düşünmeliydin."

Buna gerçek bir gülümsemeyle karşılık verdim. Grace, sevimli bir şekilde, Oscar törenine benimle birlikte gitmeyi teklif etmişti, ama onu medya şovuna sürüklemek istememiştim, bu yüzden babası için onunla gitmesinin çok önemli olacağını söylemiştim. Böylece Connor'ın Grace'i, Liam'ın Mia'sı ve annemin X'i vardı. Geriye ben kalmıştım... "Gördün mü..."

"Sierra?" dedi Jillian. "Hayır. Henüz

gelmedi." "Gelecek mi biliyor

musun?"

Jillian bana düz bir bakış attı. "Aday gösterildi. Neden gelmesin ki?"

Yakanı çekiştirip başımı salladım. Tabii ki. Sierra, bana karşı ne hissederse hissetsin, bu geceyi kaçırmazdı. İnsanlar tüm kariyerleri boyunca bu anı beklerdi. O da burada olmalıydı. Değil mi?

"Belki çoktan içeri girmiştir," diye mırıldandım, daha çok kendime.

"Ya da tüm bu saçmalıkları önlemek için şık bir şekilde geç kalmıştır," dedi Jillian. "Bu muhtemelen en iyisi olur. İhtiyacımız olan son şey, halıda ikinizin garip bir şekilde yeniden bir araya geldiğiniz fotoğraflar. Yarın manşetlere çıkmasını istediğimiz hikaye bu değil."

Kaşlarımı çattım. Sierra benimle görülmek ister miydi ki? Telefonumu çıkardım ve beni engellediğinden beri gönderdiğim ve ulaşmayan tüm mesajları kontrol ettim.

Konuşabilir miyiz?

Lütfen, Sierra. Çok üzgünüm. Telaflı edeyim.

Sonraki mesajda Fransız tost fotoğrafı vardı. *Café du Soliel'e gittim ve seni düşündüm.*

Sonraki mesaj Santa Monica İskelesi'nde çekilmiş bir fotoğraftı. *Sana hala dönme dolapta bir tur borçluyum.*

Grace selam söylüyor. Ona San Francisco'da Grace'le çekilmiş bir fotoğrafımı göndermiştim. Okul tiyatrosu için kostümler konusunda yardım edecekmiş ve vaktin olursa fikirlerini almak istermiş.

*Seni
özledim.*

Üzgünüm.

Sinemada izleme fırsatı bulduysanız, Every Day hakkında ne düşündüğünüzü çok merak ediyorum.

En İyi Kostüm Tasarımı dalında Oscar'ı kazanmanı yürekten diliyorum. Bunu hak ediyorsun.

Onsuz hayatımın parçalanışının kaydıydı. Gözlerimi ekrandan ayırarak zorlukla yutkundum ve telefonumu cebime soktum.

"Somurtmayı keser misin?" diye mırıldandı Jillian.

Başımı kaldırdım, yüzüm otomatik olarak her zamanki halime döndü: kendinden emin, hafifçe eğlenmiş, hiçbir sorundan etkilenmemiş. Sonra tanıdık bir kızıl saçlı baş gördüm ve midem bir anda düğümlendi.

Sierra mı?

Yere kadar uzanan siyah elbisesi, vücut hatlarını sararak parıldıyordu, sırtındaki açık kısım, boynunun üstünden omurgasına kadar uzanan krem tenini ortaya çıkarıyordu. Saçları, başının arkasında güzel bir örgü şeklinde toplanmıştı ve makyajı koyu ve dumanlıydı. Muhteşem, büyüleyici, çarpıcıydı. Onu kollarıma alıp ne kadar üzgün olduğumu fısıldamaktan başka bir şey istemiyordum.

Ama hangi özürle başlayacağımı düşünemedim, siyah takım elbiseli bir grup güvenlik görevlisi aramıza girerek, önemli birini salona eşlik etti ve onlar geçene kadar Sierra ortadan kaybolmuştu.

Oturma düzeninden bu kadar rahatsız olmamalıydım, ama sunucunun bayat şakalarını dinlemek yerine, Sierra ile aramızdaki yedi koltuk ve iki sırayı lanetliyordum. Onu görebilecek, kahkahalarını duyabilecek kadar yakındım, ama dikkatini çekmeden ya da bir şey söylemeden onunla göz göze gelemeyecek kadar uzaktaydım.

Kol dayama yerine parmaklarımı vurarak, aradaki mesafeyi kapatma isteği beni çekip duruyordu. Ama onun dikkatini çekmenin sırası değildi. Bu gece benim olduğu kadar onun da gecesi idi ve ona bu kadar yakın olup da her şeyi söyleyememenin ne kadar acı verici olmasına rağmen, aday olmanın getirdiği ilgiyi benim yüzümden mahvetmeden, o anın tadını çıkarmayı hak ediyordu.

Every Day için, şu ana kadar karışık bir gün olmuştu. En İyi Yardımcı Kadın Oyuncu ve En İyi Prodüksiyon Tasarımı ödüllerini kaçırmıştık, ama En İyi Uyarlama Senaryo ve En İyi Makyaj ve Saç Tasarımı ödüllerini kazanmıştık.

Kazanılan ve kaybedilen ödüller için uygun şekilde alkışladım, kazananlar bana teşekkür ederken minnetle gülümsedim, ama gerçekte başarılarımızı kutlamak için kendime bir saniye bile ayırmadım.

Tek yapabildiğim, Sierra'nın orada ne düşündüğünü merak etmektir. Yanındaki Ro'ya ne fısıldamıştı? Son şakayı gerçekten komik mi bulmuştu, yoksa beklendiği için mi gülmüştü?

Kafam çok karışmıştı ve beni izleyen herkes, onu takip ettiğimi —ya da daha kötüsü—her küçük hareketini ezberlemeye çalıştığım için. Aklımı kaçıırıyordum ve onunla konuşamazsam durum daha da kötüleşecekti. Ona ne kadar üzgün olduğumu söylemek istiyordum. Benim için ne kadar önemli olduğunu.

Lord Meowington'ın, onu hayatımdan çıkmasına izin verecek kadar aptal olduğum için hala bana kızgın olduğunu. Kedi hikayesinin işe yarayacağını sanmıyordum, ama o sadece konuşmama izin verecek kadar uzun süre hareketsiz durursa, bu noktada her şeyi denemeye hazırdım.

Orkestra sekansın sonunu çaldı ve ben dikkatimi tekrar Oscar'lara vermeye çalıştım. Bu, uğruna çalıştığım her şeydi. Kariyerimin zirvesiydi.

Ama tek düşünebildiğim oydu.

FINN

A Yeni sunucu alkışlar eşliğinde sahnenin ortasına çıktı. O geriye taranmış buz gibi sarı saçları tanıdım. Neredeyse tüm magazin dergilerinde benim kadar çok tabloidde yer almıştı. Ekran dışındaki giyim tarzıyla dikkat çeken İngiliz aktör Theo Martin, kısa süre önce *The Dying Hour* adlı dönem filminde karamsar bir vampir dedektif rolünü oynamak üzere seçilmişti.

Başımı eğip kıyafetlerini inceledim ve Regency dönemine ait pantolonları giyebilecek kadar çekici olduğunu kabul etmek zorunda kaldım.

"Oscarlar, olağanüstü performansların yanı sıra karakterleri hayata geçiren ustalıkların da kutlandığı bir törendir," dedi Theo, yoğun bakışlarıyla seyircileri süzerken kadifemsi sesiyle.

Canlandım ve başımı Sierra'nın yönüne çevirdim. Vay canına. İşte bu. Ro'nun elini sımsıkı tutarken onu izledim, keşke benim elimi tutsaydı diye düşündüm ve kalbinin göğsünden çıkacak gibi attığını merak ettim.

"Kostüm tasarımı, bir filmin başarısında genellikle sessiz bir ortaktır," diye devam etti Theo, "ama kumaş seçimi, renkler, desenler, hatta yapılan dikişlerin bile ölçülemez bir etkisi vardır. İlk eskizden son provaya kadar, kostümlerin büyüğü olmadan hiçbir film gerçekten parlamaz."

Ellerim terlemeye başladı, damarlarımdaki kan titriyordu.

"Öyleyse, daha fazla uzatmadan," dedi Theo, "En İyi Kostüm Tasarımı adayları."

Adaylar açıklanırken Sierra'nın yüzü sahnenin yanındaki dev ekranda belirdi. Sıcak bir gülümsemeyle yanakları kızardı ve bu manzarayı görünce göğsüm acıyla doldu. Sandalyenin kolçaklarını o kadar sıkı sıktım ki parmak eklemlerim beyazladı.

"Ve Oscar'ın sahibi..." dedi Theo, zarfı açarak. Sessizlik sonsuz gibi sürdü.

Adını oku, lanet olsun!

"Sierra Banks!" diye açıkladı ve kulaklarımda gürültülü alkışlar patladı. *"Every Day Is Sunday!"*

Başım döndü, düşüncelerim binlerce farklı yöne savruldu, ayağa fırladım ve avuçlarım acıyana kadar alkışladım. Sierra'nın Ro ve etrafındaki diğer insanları kucaklamasını izlerken, bir duygu dalgası içimi kapladı. Sonra ön tarafa doğru ilerleyip sahneye çıktı ve Theo'dan ödülünü aldı.

Theo, Sierra'nın yanağına öpücük kondurdu. *Alçak!* Sonra geri çekildi ve gözyaşları içinde gülümseyen Sierra'nın mikrofonun önüne geçmesine izin verdi. "Öncelikle, muhteşem ve inanılmaz yetenekli kostüm tasarımcıları asistanlarıma teşekkür etmek istiyorum. Carter, Trin, Paisley... Siz olmasaydınız, herkes kesinlikle çıplak kalırdı!"

Seyirciler arasında bir kahkaha dalgası yayıldı. Sierra başını salladı, ödüle bakarak oyuncu kadrosuna, ekibe ve Hart of Gold Productions'a teşekkür etmeye devam etti, sonra konuşmasını bitirme işareti aldı.

"Ve son olarak," diye bitirdi, "bu ödül, kendilerine inanmaları gerektiğini hatırlatacak birine ihtiyaç duyan tüm kızlar için. Biz gerçekten her şeyi yapabiliriz. Tek yapmamız gereken cesur olmak, özellikle de sevdiğimiz şeyler söz konusu olduğunda. Ve bunun onuruna, bu ödülü bana hayatı boyunca sevmenin ve çok sevmenin normal olduğunu gösteren anneme ithaf etmek istiyorum."

Mikrofondan uzaklaşıp sahneden indi, muhtemelen her zamanki gibi zafer sonrası basın röportajlarına gitmek için. Onun geri dönmesini sabırsızlıkla bekledim,

ödölün birbiri ardına verilmesi izledim, ama geri dönmedi ve ben ne olduğunu merak etmekten kendimi alamadım. Başka bir yere mi oturdu? Röportajları gerçekten bu kadar uzun sürüyor olabilir mi?

Bir el omzuma kondu ve aniden sinirlerim gerildi, törenin neredeyse sonuna geldiğimizi fark ettim. Efsanevi aktris, Hollywood'un sevgilisi ve hayırsever Gianna Pectorini, zarif mavi elbisesiyle sahneye çıktı.

Kısa, gri saçları yumuşak dalgalar halinde şekillendirilmişti, dudaklarının kenarları gülümsemesiyle kırışmıştı, ama gözleri keskin bir bakışla seyircilere bakarken mikrofonun önüne adım attı ve elindeki zarfı parmaklarıyla okşadı.

Verilecek tek bir ödöl kalmıştı ve bu, en büyük ödöldü. Gianna, En İyi Film ödölünü hangi filmin kazandığını açıklamak üzereydi.

"Bu gece aday gösterilen her film, bizi duygulandıran, bize meydan okuyan ve sinemaya ilk kez neden aşık olduğumuzu hatırlatan bir hikaye anlatıyor," dedi Gianna, prompterden okudu.

"Bu on muhteşem film, en samimi kişisel hikayelerden çılgın hayal gücüne kadar, hikaye anlatıcılığının en iyisini yansıtıyor. Bu filmler, dünya çapında ekranları aydınlattı ve kalpleri fethetti. Bu gece, bu muazzam başarıyı kutluyoruz. İşte En İyi Film adayları."

Işıklar karardığında ve ekranda bir dizi klip gösterildiğinde X'in eli omzumda sıkılaştı. *Every Day* aralarında görüldüğünde nefesim kesildi. Bu, bir yıl boyunca akıtılan kan, ter ve gözyaşlarının doruk noktasıydı. Hart of Gold'un akılsız aksiyon filmlerinden çok daha fazlasını yapabileceğini sektöre kanıtlayacağım andı.

Kan kulaklarımdan fışkırdı. Bu, herkese neler yapabileceğimi göstereceğim andı.

X, arkamdaki sıradan kulağıma eğildi. "Ne olursa olsun," dedi. "Sadece şunu bil ki, çok iyi bir film yaptık."

Başımı salladım. Zaman durdu, dünya bir mırıltıdan ibaret olan o garip, gerçeküstü boşlukta asılı kaldı.

Montaj bitti. Tüm gözler Gianna'nın üzerindeydi. "Ve Oscar'ın sahibi..."

Nefesimi tuttum. Kulaklarımda kalp atışlarımla hızlandığını duyabiliyordum — içimde bir yerlerde hafif bir *lub-dub* sesi duyuyordum.

Gianna zarfı parmağıyla oynayarak, tırnağına takılınca gülüyordu. Kalbim daha hızlı atmaya başladı, nabzım hızlandı. *Lub. Dub. Lub. Dub.* Ses daha yüksek yankılandı... kanım daha hızlı akıyordu... *Dub. Dub. Dub!*

"...Her Gün Pazar!"

Yine ayağa fırladım, arkamı dönüp X ve annemi kucakladım, tam bir coşku içindeydim. Alkışlar kulaklarımı sağır edecek kadar gürültülü ve gerçek dışıydı. Binlerce kez prova ettiğim ama hiç yaşamadığım bir rüyadan uyanıyormuşum gibi hissettim. Ve şimdi her saniyenin tadını çıkarmak istiyordum — bana yöneltilen tebrik dilekleri, bulanık yüzler, kazanmanın verdiği saf coşku. Ama tüm bu adrenalin altında tek bir düşünce parıldıyordu: Sierra'yı bulmak.

Bunu yapamadan, oyuncular ve ekip üyeleri tarafından sahneye doğru sürüklendim. Kaosun içinde, Sierra'yı aradım, insanlar birbirlerine sarılırken, tezahürat yaparken ve gözlerinden yaşları silerken, kalabalığı taradım.

Biri Oscar'ı elime koydu. Yavaşça nefes vererek kendimi toplamaya çalıştım. Sierra'nın bu anı kaçırmış olması imkansızdı. Ro bile buradaydı. Mikrofona doğru ilerlerken Jillian'ın yanında durdum. "Sierra'yı gördün mü?" diye fısıldadım.

Jillian başını salladı.

Annem kolumdan tutup bana yaklaşıp, "Az önce tuvalete çıktığımda, binadan çıktığını gördüm," dedi.

Kalbim ezici bir ağırlıkla doldu. Bu ödülü kazanmak için aylarca hayatımı bu filme adadım. Ve her şey tam da istediğim gibi sonuçlandı. Zafer kazanmış hissetmem gerekirdi. Kendimi tam hissetmem gerekirdi. Ama alkışların kafa karıştırıcı dalgaları arasında fark edebildiğim tek şey Sierra'nın yokluğuydu.

Sahne arkasında yoktu. Koltuğunda da yoktu. Basitçe... gitmişti. Bu ödülü kazanmak benim için önemli olmalıydı. Prestij ve

meslektaşlarımın takdirini kazanmak ve itibarımın artması, kendimi iyi hissetmem için yeterli olmalıydı... değil mi? Tamamlanmış hissetmem için?

X beni mikrofona doğru çağırdı. Orada durmuş, istediğim her şeye bakarken, elimdeki ödülün ağırlığını zar zor hissedebiliyordum. Ya da... istediğimi *sandığımı* her şeye. Çünkü artık Oscar, bir ödülünden çok bir yer tutucu gibiydi.

Sierra olmadan burada durmak, kazanmak, sık sık zorladığım gülümsemem kadar boş geliyordu. Sierra'nın bana söylediği gülümseme. Konuşmaya başlamak için ağzımı açtım, ama teşekkürler listesi yerine, Sierra'nın bir yerlerde televizyonun önünde oturup izliyor mu diye merak etmekten başka bir şey yapamadım. Bana haklı olarak bana kızgın olsa da, kesinlikle izliyordu. Bu filmi önemsiyordu, büyük ödülü kazanıp kazanmadığını bilmek isterdi.

Ve eğer izliyorsa, belki de ona bu şekilde ulaşabilirdim. Belki de ona söylemek istediğim her şeyi bu şekilde söyleyebilirdim. Seyircilere baktım, hazırladığım konuşma uçup gitti ve tüm planlarımı çöpe attım.

Finn "The Face" Lockhart — her şeye hazırlıklı olan adam — artık o olmak istemiyordum. Kalbini ortaya koyan ve sevdiği kadından daha önemli hiçbir şeyin olmadığını kanıtlayan adam olmak istiyordum.

Belki de o adam ikinci bir şansı hak etmişti.

Boğazımı temizledim. "Bu, her şeye degecek an olmalıydı, anlıyor musunuz? Bu gece burada bulunan hepiniz... Bu ödülü, hepinizin önünde durup işimin iyi, değerli ve saygı duyulan bir iş olduğunu kanıtlayacak bu şansı ne kadar çok istediğimi bilmiyorsunuz."

Elimdeki heykelciğe baktım. "Bunun beni mutlu etmesi gerekiyordu," dedim yumuşak bir sesle. "Ama etmiyor. Ödüle minnettar mıyım? Evet, kesinlikle. Bu filme inanıyorum ve aldığı tepkiden dolayı çok mutluyum. Ama beni gerçekten mutlu edebilecek tek bir şey var, o da hayatımın aşkıyla bir şans daha."

Kalabalıkta bir hayret nidası yükseldi. Bu, bekledikleri konuşma *değildi*. Ama artık başladığım için durmayacaktım.

"Tanıştığımız andan itibaren Sierra Banks bana meydan okudu, beni çileden çıkardı, sarsadı. Kendimi dokunulmaz sanıyordum, ama o her zaman duvarlarımı aşmanın yolunu biliyordu. Onunla tanıştığım andan itibaren bu beni deli etti, ama aynı zamanda kendimi çok canlı hissettirdi. Sanki sonunda rol yapmıyordum, gerçekten *yaşıyordum*. Bu ironik, çünkü biz *tam anlamıyla* sizler için bir gösteri yapıyorduk."

Seyirciler arasında bir mırıldanma yankılandı.

"Evet," itiraf ettim, "hepsi dedikodu köşelerinde okuduğunuz nişanımız sahteydi, tamamen bağlamından koparılmış bir fotoğrafa dayanıyordu. Fotoğrafımızın reklamını yapmak istediğimiz için bu oyuna uydum."

Mırıldanmalar daha da yükseldi. *Çok* daha yüksek.

"Ama hiç beklemediğimiz şey," sesim sabit tutmaya çalışmama rağmen biraz titredi, "gerçekten aşık olacağımızdı. Ve kesinlikle her şeyi mahvedeceğini hiç beklemiyordum. Hayatımda başıma gelen en güzel şeyi, gerçekten önemli olanı göremeyecek kadar kör olduğum için çöpe atacağımı."

Elim Oscar'ı boğacakmış gibi sıktım. "Hayatım boyunca maskemizi mükemmelleştirmek için uğraştım. Umursamıyormuş gibi görünmekte uzmanım. Ama artık bunu yapmak istemiyorum. Duygularımı saklamak istemiyorum. Artık gerçek beni ortaya koymaktan ve tüm dünyaya kim olduğumu söylemekten utanmıyorum. Ben bir fiyaskoyum. Berbat durumdayım. Aşka o kadar kapıldım ki gülünç bir hal aldım ve bu sizi bana gülmek isterseniz, gülün bakalım. Umurumda bile değil."

En yakın kameranın merceğine baktım. "Çünkü seni seviyorum, Sierra. Benim için senden daha önemli hiçbir şey yok; ne bu ödül, ne kariyerim, ne de kendi onurum. Seni hepsinden daha çok seviyorum."

Oscar'ı havaya kaldırdığım anda "sahneyi terk et" müziği çalmaya başladı. "Öyleyse, sevgiye!" Seyirciler alkışladı. "Ve onu kovalayacak kadar cesur olmaya. Eğer oradaysan, Sierra. Eğer bunu izliyorsan ve içinde bana bir şans daha vermek isteyen bir parça varsa, beni evde bekleyin. Lütfen. Size göstermem gereken bir şey var."

Mikrofondan geriye sendeledim ve Oscar'ı annemin eline ittim. Annemin benimle gurur duyduğunu söylediğini yarım kulakla duydum, ama

dinlemeden tiyatrodan koşarak ıktım, Sierra'nın gelmesini umarak ve dua ederek.

SIERRA

“Tanrım,” diye mırıldandım, Finn’in sahneyi koşarak geçmesini izlerken. Aynı anda, sunucu mikrofonun önüne geri adım attı, töreni bitirirken sözleri biraz takıldı ve herkese iyi geceler diledi, sanki her şey normalmiş gibi. Sanki dünya az önce alt üst olmamış gibi.

Kanepeden uzaktan kumandayı aldım. Kalbim kulaklarımda çarparak titriyordu.

"Peki, Mel," dedi spiker, törenin jeneriği akmaya başlarken. "Oscar'larda gerçekten ilginç bir gece oldu."

“Evet, çok dramatik anlar yaşandı!”

"Hala bizimle birlikteyseniz, lütfen kanalınızı değiştirmeyin. En önemli anları burada sizlerle paylaşacağız..."

Televizyonu kapattım, düşüncelerim saatte yüz mil hızla dönüyordu, mutfak tezgahından anahtarlarımı aldım. Çantam. Çantam neredeydi? Etrafımda dönerek her zamanki yerlere baktım ve onu sehpanın altında gördüm.

Telefonum çaldı. *Ro*. "Alo?"

"Şu anda neredesin?" diye sordu.

Çantamı kolumun altına sıkıştırdım. "Oturma odasında."

Ro boğulan ördek gibi bir ses çıkardı. "Sierra, Tanrım! Finn'in evine yolun yarısına gelmediysen..."

"Gerçekten oldu, değil mi?" Sorarak kendimi tutamadım. "Lütfen, onun televizyonda canlı yayında kalbini döktüğünü hayal etmediğimi söyle."

"Evet, oldu... Bu yüzden *hemen* onun evine gitmelisin," diye bağırdı Ro. "Yarın her ayrıntıyı duymak istiyorum!"

Evet, gidiyordum. Koşarak. Kapıdan o kadar hızlı çıktım ki, Ro'nun telefonunu kapatıp merdivenlerden aşağıya arabama koşarken kapıyı kilitlemeyi neredeyse unutuyordum. Arabaya oturana kadar yaptığım şeyin farkına varamadım.

Elimi alnıma sürerek, cildimde hala kalan ağır makyajı ve saçımdaki tonlarca ürünü hissettim. Bu ürünler, güzel ama karmaşık saç modelimi yerinde tutuyordu. Eve girer girmez elbisesini hemen değiştirip eşofman giymiştim, ama törenin sonunu görmek istediğim için makyajımı ve saç ürünlerini yıkamaya zahmet etmemiştim.

Binadan koşarak çıkarken muhtemelen biraz çılgın görünüyordu, ama ne önemi vardı ki? Finn, sinemanın en önemli gecesini kaçırıp, herkesin görebileceği bir şekilde kalbini ortaya koymuştu. Maske düşmüştü. O sahnede duran, önemli bir adam yoktu.

Sadece Finn vardı.

Her şeye rağmen sevdiğim adam. Ona bir şans daha vererek doğru kararı verip vermediğimi bilmiyordum, ama bu yolculuğa çıkmazsam hayatımın geri kalanında pişman olacağımı biliyordum.

Kararımı verip, kontak anahtarını çevirdim ve araba çalıştı. Bir sonraki hatırladığım şey, ödül töreninin ardından oluşan trafikte, Silver Lake'e doğru ilerlerken trafikle boğuşuyordum. Apartmana vardığımda, sanki yıllar geçmiş gibi hissettim. Lobi kapılarına doğru koştum, kapıcıya içeri girmeme izin vermesi için yalvarabilir miyim diye düşünüyordum, ama en iyi suratımı yapmaya fırsat bulamadan Brenna ortaya çıktı ve beni binaya aldı.

"Merhaba," dedim, nefesimi toplayarak.

"Sen Akademi Ödülü sahibi Sierra Banks mısın?" dedi, bana sıcak bir gülümsemeyle sarılırken. "Tebrikler."

"Teşekkürler. Garip bir geceydi," dedim, o keskin bir kahkaha atarken. "Sanırım hâlâ her şeyi sindirmeye çalışıyorum."

Benden uzaklaşıp bana bir anahtarlık uzattı. "Geldiğine çok sevindim. Yukarı çıktığında mumları takip et, tamam mı?"

"Mumlar mı?" diye tekrarladım, doğru duyduğumdan emin olmak için.

Dudakları eğlenerek kıvrıldı. "Lord Meowington'ı korkutsa da, en iyi eserlerimden biri." Elimini bir kez sıktı, daha sonra kutlama yapacağımıza söz verdi, sonra beni asansörün yönüne doğru hafifçe itti. En üst kata çıkarken ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Salona adımımı attığımda, penthouse'un kapısını yavaşça açtım. Kalbim hızla çarpmaya başladı, içimdeki gerginlik, sunucunun En İyi Kostüm ödülünü açıklamasını beklerken hissettiğimden daha da artmıştı.

Ön kapıdan içeri girdiğimde yaşadığım heyecana hazırlıklı değildim. Eve dönmüş gibi hissettim ve boğazımı duygular tıkadı, kilitlediğim anılar dalga dalga geri gelerek beni boğmak üzereydi. Bir zamanlar Finn'le burada çok mutluydum ve şimdi ne hissedeceğimi bilmiyordum.

"Merhaba?" diye seslendim. "Finn? Brenna gelebileceğimizi söyledi."

Işıklar kapalıydı, ama Brenna'nın dediği gibi, bir dizi mum yakılmıştı ve yumuşak, titrek ışıkları beni oturma odasından geçip koridora doğru çekiyordu. Onları Finn'in heykel atölyesinin girişine kadar takip ettim. Şokun etkisiyle her şeyi unutup kapıda bir an tereddüt ettim. Heykel ile dolu atölyenin her yerinde daha fazla mum titriyordu.

Mucizevi bir şekilde sağlam kalmış heykeller.

Raflarda ve masalarda sıkışmışlardı, bazıları avucumun içine sığacak kadar küçüktü, bazıları ise gözlerimin hizasına kadar uzanıyordu. Yaklaştım

yaklaştım, kili inceledim ve gördüğüm Şeye kaşlarımı çatıttım. Kusurlu parçalar özenle birleştirilmişti.

Aralarında dolaşırken, kilin çatlaklarının sadece yapıştırılmadığını fark ettim. Kintsugi tekniğini kullanmıştı. Bu teknikte, çatlaklar ve kusurlar gizlenmez veya düzeltilmez, aksine vurgulanır ve altınla kaplanır.

Sıcak mum ışığı üzerlerine yansıyarak etrafımdaki metalik parlaklığı vurguluyordu. Bu... Güzel demek yetersiz kalırdı.

Ayak sesleri yankılandı ve onun geldiğini anladım. Bir sonraki nefesimi alırken boğazımda kalp atışlarım hızlandı.

"Geldin," dedi yumuşak bir sesle.

"Bana gösterecek bir Şeyin olduğunu söylemiştin," dedim, yavaşça dönüp ona baktım. Beni sevdiğini tüm dünyaya ilan ettiği sahnedeki haliyle aynısıydı.

Smokin ceketini çıkarmış, gömleğinin yakasını açmış ve gömlek kollarını sıvamıştı. Rahat görünüyordu. *Benim* Finn'im gibi görünüyordu ve bu düşünceyle midem belirsiz bir Şekilde kasıldı. "Bunun için çok uğraşmış olmalısın."

"Çok boş zamanım oldu," diye itiraf etti ve içimde kelebekler uçuşturan bir gülümsemeyle bana baktı. "Ne kadar aptal olduğumu anlamak için fazlasıyla yeterli bir zaman. Ve bunu yaparken kendime kintsugi öğrettim." Bir vazoya yaklaşarak, çatlak altın çizgilerin üzerinde parmaklarını nazıkçe gezdirdi. Onun gösterdiği özen karşısında gülümsemeden edemedim.

"Kusurları kabul mu ediyorsun?" dedim, biraz etkilenmiş bir Şekilde.

Bana baktı, bir zamanlar buz gibi olan bakışları şimdi ateşle doluydu. "Bunda bir güzellik olduğunu fark ettim," dedi. "Parçaların artık mükemmel olmaması umurumda değil. Biraz dağınık olabilirler, ama hayattaki en güzel Şeyler genellikle öyledir."

"*Gerçekten* öyle mi düşünüyorsun?" diye sordum, sesim titreyerek.

Elini uzattı. Elini tuttum ve başparmağının parmak eklemlerimin üzerinde dolaşmasına izin verdim. "Hayatım boyunca, içimdeki karmaşayı

maskeyi takıp, mükemmel bir balonun içinde yaşıyormuşum gibi davranmaya çalıştım. Gerçek olmayan şeylere o kadar odaklandım ki, yolun sonunda kendimi kaybettim. *Ve* benim için dünyadaki en değerli insanı kaybettim. Şimdi bunu anlıyorum ve seni kaybetmek anlamına geliyorsa, bu şekilde yaşamaya devam etmek istemiyorum."

Boğazımdan bir hıçkırık çıktı, sesim titriyordu. "Finn..."

"Mükemmel olmadığımı biliyorum, Sierra. Üzerinde çalışmam gereken şeyler, bırakmam gereken alışkanlıklar var. Ama sonunda kardeşlerim ve ben... annem... hepimizin artık büyüdüğümüzü anladım. Artık herkes için her şeyi bir arada tutmak zorunda değilim. Elbette, ileride zorluklar, karışıklıklar ve sorunlar olacak, ama hayat böyle. Ve hayatımı planlayıp senaryo yazarak yaşamak zorunda değilim. Hayatımın dağınık ve kusurlu —ve gerçek olmasını istiyorum."

"Ee, ne olacak?" diye sordum, mum ışığının yüzünde dans edişini izleyerek, elimi güçlü çenesinin çizgisine dokunma isteğine direnerek. "Artık Bay Büyük Adam yok mu?"

Başını salladı ve yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Artık Bay Büyük Adam yok. Kusurları ve karışıklıkları kucaklamaya hazırım. Senin hak ettiğin adam olmak istiyorum. Çünkü sen benim için her şeysin. O sahnede söylediklerimde ciddiydim, Sierra. Seni seviyorum. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, ama daha iyi olacağıma yemin ederim." Ağzının köşesi yukarı kıvrıldı ve başını heykellere doğru eğdi. "Ve umarım beni kusurlarımla bile kabul edebilirsin."

"Bana bir şans daha mı vermeni istiyorsun?" dedim, gözlerim yaşlarla dolarken kalbim parçalanıyordu.

O başını salladı. "Kusurlarımla birlikte. Ve eğer yaparsan, her gün sana benim için ne kadar değerli olduğunu göstereceğime söz veriyorum."

Kollarının arasına gömüldüm ve nefes nefese bir öpücük verdim. "Ben de seni seviyorum."

Beni sıkıca sarıp, geri çekilip bana şımarık bir gülümseme attı. "RevX'ten daha mı çok?" diye sordu.

İnleyerek güldüm ve şakacı bir şekilde göğsüne vurdum.

"Seni bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım," diye söz verdi ve beni bir kez daha öptü.

"İyi," diye fısıldadım dudaklarına, öpücük ateşli bir hal alırken dudaklarını çenemden boynuma doğru kaydırды ve nabzımın attığı yere doğru ilerledi. İnledim ve bir masaya takılıp, o mükemmel kusurlu çömleri tıkırdatarak yere düştük. "Belki başka bir yere geçmeliyiz..."

"Daha az riskli bir yere?" dedi.

Dudaklarımı dişlerimin arasına alıp başımı salladım ve Finn dönüp mumları üfledi.

Sanki birbirimizi hiç unutmamış gibi karanlıkta hareket ettik ve Finn yanımda yatakta uzanırken, yan masada tek bir mum yanarken memnuniyetle iç geçirdim.

"Tanrım, bunu özlemişim," dedi, dudaklarını şakağıma, kulağıma bastırarak, elini çıplak kalçama gezdirirken burnunu saçlarıma gömdü. Brenna'nın mum izlerini söndürürken kıyafetlerimizi dairenin her yerine saçmıştık ve sonunda ana yatak odasına geri dönmüştük.

Yatak odasının kapısının ötesinden keskin bir miyavlama duyuldu ve kahkahalarımı tutamadım.

"Sanırım Lord Meowington, senin yatağına geri döndüğüm için söyleyecek çok şeyi var," dedim, elimi Finn'in ensesindeki kısa saçların arasında gezdirerek. Lezzetli, güçlü vücudu beni yatağına bastırды ve ben, sürtünme için çaresizce kalçalarımı ona doğru kaydırдыm.

"Senin seks yapmanı engellemeye çalışıyor," dedi Finn ve popomu çimdikleyince ben çığlık attım.

"Daha çok, bir kez ve sonsuza kadar kurtulduğunu sandığı davetsiz misafirden en sevdiği uyku yerini korumaya çalışıyor gibi."

"Hayır. Seni özlemiş," diye fısıldadı Finn, kollarıyla beni sararken prezervatifli penisi bacaklarımın arasında biriken ıslaklığı sürüyordu.

İnledim, tekrar hareket ettim, daha fazlasını istemekten çaresizdim. Onu içimde hissetmek için çaresizdim.

"Onu yıkamaya her gittiğimde beni ısırırdı. Grace'in ona verdiği en sevdiği süveterini bile mahvetti."

O saçma kazaklara gülmekten burnumdan nefes aldım.

"Yedek odada haftalarca volta atıp durdu," diye devam etti Finn, kasıtlı olarak beni meraktan çatlatmak için. "Sanırım senin eve dönmeni bekliyordu."

Elimi yanağına bastırdım. "Eve geldim."

"Evet, geldin," diye onayladı. "Ve seni bir daha asla bırakmayacağım, Sindirella. Bu sefer kabak arabasıyla kaçamazsın."

"Zaten çok yol yapmıyor," diye şaka yaptım.

"Lastikleri muhtemelen patlak."

"Ayrıca, senin dolabında benim cam ayakkabılarım için benim dairemdekinden çok daha fazla yer var," dedim.

Finn burnunu çekti. "Eh, dolap sorunu hallolduysa sorun yok."

"Aynen." Arzu ve mutluluktan titriyordum. "Kintsugi heykelleri, flörtleri engelleyen kediler ve kocaman dolaplar. Bir kız daha ne isteyebilir ki?"

"Her şeyi," diye cevapladı. "Söyle, sana tüm dünyayı gümüş tepside sunarım. Ciddiyim, Sierra."

Kalbim güm güm atıyordu. "Bu iyilik perisi işini biraz fazla ciddiye almıyor musun?"

"Sadece hayatımızın geri kalanında," dedi. "İstediğin senin."

"Siktir," dedim, o elini aramıza sokup klitorisime dokunurken kulağıma fısıldadım. Onun dokunuşunu çok özlemiştim ve vücudum, o beni okşarken ihtiyaç duyarak ve sabırsızca tepki verdi. O kadar iyi hissettim ki, ayrı kaldığımız aylar kötü bir rüya gibi yok oldu, üzüntü dolu anılar zevk dalgaları tarafından bastırıldı.

"Böyle mi?" dedi.

Gözlerim kapanarak onun dokunuşunun hissine kapıldım. "Evet," diye fısıldadım.

"Yoksa böyle mi?" Diye sordu. Hareket ederek iki parmağını içime soktu ve klitorisime baskı uyguladı. Kalçalarım titredi. "Bana bak, Sierra. Seni orgazm yaparken aklını kaybettiğini görmek istiyorum."

Gözlerimi açmak için uğraştım, alt karnımda dolaşan lezzetli beklentiyle ona odaklanmaya çalıştım. "Finn," diye inledim.

"Aynen öyle. Adımı söyle," diye kulağıma homurdandı ve parmaklarını kıvırdı. Kalçama değen sert penisini hissedebiliyordum. Onu içimde istiyordum. *Hemen*.

"*Lütfen*," diye yalvardım.

"Lütfen ne?" dedi. "Lütfen seni sikmemi mi? Lütfen seni parçalamamı mı?" Daha hızlı hareket etti, parmaklarını içime sokup çıkarırken içimde gerginlik artıyordu, daha da sıkılaşıyordu, kopmak üzereydi.

"Finn!" diye bağırdım, elimi göğsüne bastırarak, parmaklarımla belirgin kaslarını kavradım.

"İşte böyle," dedi, klitorisimin etrafında daha sıkı daireler çizerek. Dalgalar içimden başlayarak vücuduma yayıldı, ben onun adını inleyerek haykırırken. "Evet, adımı söyle. *Bağır*," diye kulağıma homurdandı, orgazm beni sararken.

Finn parmaklarını çekip bana baktı, nefes nefese başımı sallamamı bekledi, sonra parmaklarının yerine penisini koydu. İçime girerken hislerim yoğunlaştı ve başka bir baş döndürücü spazm beni sararken gerilmeyi tadını çıkardım. Finn hareket etmeye başlayınca tekrar inledim, o kadar derine girdi ki ikinci bir arzu dalgası sert ve hızlı bir şekilde içimi kapladı.

Beni başka bir orgazma mı sürükledi yoksa aynı orgazmın uzamış hali miydi emin değildim, ama başım dönüyordu, mutluluk göz kapaklarımda arkasında uçuyordu. Her bir damla zevki sıkmak istedim, ama Finn'in hareketleri daha düzensiz hale geldikçe, onu kendime sıkıca sarıp, kendi orgazmının titrek boşalması boyunca onu kucakladım.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı kulağıma. "Seni seviyorum, seni seviyorum..."

Yatağının başucundaki saatine baktım. Gece yarısını çok geçmişti, Finn kollarımdaydı ve ben artık saatten kaçmaya çalışan balkabağı arabasındaki Sindirella değildim. Artık kameralar yoktu. Senaryolu cevaplar bekleyen röportajcılar yoktu. Halkla ilişkiler randevuları yoktu.

Biz sadece Finn ve Sierra'ydık.

Gerçek.

Kusurlu.

Ve yeniden başlamak için hazırдық.

SIERRA

“ Tamam," dedi Ro, Hart of Gold Productions'ın kostüm dükkânına girerken ellerini ovuşturarak. "Hayran kalmaya hazırım!"

O yanıma gelince ellerini ellerimin arasına aldım. *Some Kind of Chemistry* filminin ön prodüksiyonunun resmi ilk günüydü ve Finn'in fikrimi değiştirmem umuduyla tüm bu zaman boyunca boş bıraktığı kostüm tasarımcısı pozisyonunu kabul ettikten sonra, bugün için kostüm ilhamları hazırlamak için kolları sıvadım.

"Bu biraz gerçek dışı gibi, değil mi? Bu *senin* filmin. Büyük bir yaz gişe rekorları kıracak romantik komedi gibi."

"Hâlâ kendimi çimdikliyorum," dedi Ro. Başını eğip bana komik bir bakış attı. "Ve bu *bizim* filmimiz."

"Şey, *çoğunlukla* *senin* filmin." Gülümsedim. Hayatımızın yarısını bu anı bekledik ve hayallerimizin 80'ler romantik komedisi elimize teslim edildi. X ile çalışmak harikaydı, ama Ro ile çalışmak... en iyi arkadaşınla sıfırdan bir şey inşa etmekle kıyaslanamaz.

"Peki, Ro Gilmore, olağanüstü yönetmen, bugün benimle görüşmek için zaman ayırdığın için teşekkür ederim."

Ro burnunu çektirdi. "Haftalardır kostüm detaylarını senden öğrenmeye çalışıyorum. Finn'in dairesine girip notlarını almadığım için şanslısın."

"Yapmazdın."

"Oh, kesinlikle düşündüm. İnan bana. Brenna beni ikna etmek zorunda kaldı." Sırıttım ve onu dükkandan geçerek ofisime götürdüm.

"Ee..." dedi Ro, peşimden koşarak. "Güçlü takım elbise ve omuz vatkası mı düşünüyorsun? Yoksa punk esintili deri ceketler mi? Her halükarda, büyük saçlar ve *tüm* aksesuarlar olsun istiyorum."

"Merak etme. Paisley'e saç lastiği görevini verdim bile," dedim. Neyse ki, *Every Day* çekiminden tüm ekibi geri getirebilmişim, bu yüzden neredeyse bir aile buluşması gibiydi.

"Finn geliyor mu?" diye sordu Ro.

"Bu sabah geleceğini söyledi. Muhtemelen bir toplantıda takıldı." Ro kanepeye kendini bırakırken ben de panolardan birini çevirdim. "Tamam, şu ana kadar aklıma gelenler bunlar." Ellerimi ta-da şeklinde açarak Ro'nun eskizlerime eklediğim tüm neon renkleri görmesini sağladım.

"Aman Tanrım!" Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bayıldım!"

"Öyle mi?"

Ro, eskizlere ve kumaş örneklerine daha yakından bakmak için ayağa fırladı. "Bu başrol oyuncumuz mu?"

Başımı salladım. "Bence cesur, eğlenceli renk bloklarını kullanmalıyız," dedim ve tasarım fikirlerimi ona anlattım. "Ve başrol erkek oyuncusu için..." Diğer panoyu aldım ve tam o sırada...

"Tık, tık." Brenna kafasını ofise soktu. Omzunun arkasında, parlak tenli, ipeksi saçlı ve resim gibi gülümsemeleri olan iki çok çekici kişi vardı. "Ro, Jenn ve Michael'la tanıştın, ama Sierra, seni yeni başrol oyuncularımızla resmi olarak tanıştırmak istedim."

"Merhaba," dedim gülümseyerek Brenna tanıştıırken. Bu ilk yüz yüze görüşmemizdi, ama projeye dahil olduğum andan itibaren

her iki başrol oyuncusu hakkında araştırma yapmıştım, böylece kostüm tasarımı düşünmeye başlayabilirdim. "İlk ölçüleri alalım mı?"

Jenn ve Michael beni aynaların önündeki prova platformuna kadar takip ederken, Paisley, Trin ve Carter işe koyuldu. Ro, bacak ısıtıcıları ve parmaksız eldivenlerin olduğu bir dans kulübü sahnesi hakkında heyecanla konuşurken, ben de aralarında gidip gelerek kumaş örneklerini karşılaştırıyordum. Not defterimi almak için ofisime koştum, ama arkamdan bir çift kol beni sardı.

"Merhaba, sen..."

Dudaklar boynumu okşadı, nefesim cildime sıcak geldi ve başımı hafifçe eğdim, içimde bir arzu dalgası yükseldi. Dudaklarımı ısırđım ve Finn'in kollarında döndüm. "İş yerinde uslu durman gerekiyor," diye uyardım onu.

"Uslu olacağım demiştim," diye mırıldandı, alçak ve boğuk bir sesle. "Aziz olacağıma söz vermedim." Arkasında, teneke içecek paletleri taşıyan iki teslimatçı dükkânın önünden geçerken, bana küstahça gülümsedi.

"Neler oluyor?" diye sordum ve kesme masasına yığıldıkları şeyi daha iyi görebilmek için onun yanından geçtim.

"Özel teslimat," dedi Finn. Omuzlarımla üzerinden, ofisimin kapı çerçevesine yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, dudaklarında kötü bir şey yapacağının belli olduğu bir sırıtışla duran Finn'e baktım.

Gözlerimi kısarak kutuların üzerindeki logoya baktım. "Ne tür bir teslimat?" "Tastea da neyin nesi?"

"Bir çay şirketine yatırım yaptım," dedi. "Seni öldürecek korkunç kimyasallar içermeyen, tamamen doğal enerji."

"RevX'imi mi alıyorsun?"

"Oh, o çoktan bitti, Cinderella." Elimi tutup beni kollarının arasına çekti. "Seni o saçmalıktan kurtaracağımı söylemiştim ve ciddiye aldım. Seni uzun süre yanımda tutmam lazım, Sierra Banks. *Sebepleri var.*"

"Sebepler mi?" Ona baktım, bakışları yumuşarken kalbim göğsümde çarpıyordu.

"Evet, tamamen bencil nedenlerden," diye fısıldadı ve dudaklarıma hafifçe öptü.

"Onların başrol oyuncularını olmaması gerektiğinden emin misin?" Michael, ölçümelerini bitirirken Finn ve beni işaret ederek Ro'ya şaka yaptı.

"Ugh," dedi Ro, sahte bir titremeye mücadele ederek. "O zaman aylarca kamera lensinden onların öpüşmesini izlemek zorunda kalırım. Bu çok zor. Zaten halka açık yerlerde görmek yeterince kötü."

Gözlerimi devirdim ve şikayetlerine başımı sallayarak tepki verdim. *US Weekly* dergisinde Finn ve benim fotoğrafımızın olduğu kapağı patlatıp duvara asmak istediğini hala hatırlıyordum.

"Bu tehlikeli iş tazminatı almayı hak eder," dedi Michael, Ro'ya gözlerinin içinde bir ışıltıyla bakarak.

"Doğru!" diye bağırdı Ro.

Hmm... Onun ona gülümsediğini fark ederek düşündüm. Teslimatçılar daha fazla Tastea kutusu indirirken Finn'e döndüm. Kafamda alarm zilleri çalmaya başladı. "Şimdi, şirkete yatırım yaptığını söylediğinde..."

"Yatırım mı dedim?" Finn düzeltti. "Satın aldım demek istedim." Yanağıma bir öpücük kondurdu. "Dalga geçmiyorum."

Onun saçma hareketine gülümsememeye çalışarak dudaklarımı büzdüm. "Adanmışlığını anlıyorum, ama burada şirket satın almakla uğraşmana gerek yok."

"Portföyümü çeşitlendiriyorum," dedi, parmağıyla burnuma dokunarak.

"Dükkan nasıl? İhtiyacın olan her şey var mı?"

"Neredeyse mükemmel," dedim.

"Neredeyse mi?"

"Merle'e ne oldu?"

"Oh, en iyi kısmı unuttum mu?" dedi, bana sinsî bir gülümseme attıktan sonra salona geri dönüp Merle'yi bir el arabasıyla içeri getirdi. Manken

Paisley'in her zaman giydiğine benzer bir Hawaii gömleği giymişti.

Eskiden eline bantlanmış RevX kutusu, üzerinde "KOSTÜM TASARIMCISINA ENERJİ İÇECEKLERİ VERMEYİN. KURALLARA UYMAYANLAR ÇAMAŞIR YIKAMA GÖREVİNE AÇIKTIR" yazan bir karton levha ile değiştirilmişti.

Ona düz bir bakış attım. "Gerçekten mi?"

"RevX'in yıllardır verdiği zararı telafi etmem gerekiyor," dedi. "Ve işimi çok ciddiye alıyorum. Çünkü sen benim için çok önemlisin."

"Dikkatli olmazsan Ro'nun tehlike primi için başvurmasına neden olacaksın," dedim.

Finn çenemi avuçladı ve başparmağını yanağımda gezdirdi. "Sana bunu söylemek istemezdim ama Ro bize hiç dikkat etmiyor."

Oda kahkahalarla doldu ve Ro'ya baktım, Michael'ın söylediği bir şeye gülerek yanakları kıpkırmızı olmuştu.

Hmmm... Tekrar düşündüm. "Sette aşk mı var?" diye sordum Finn'e.

Yakınımdan eğilip başımın yanına doğru inleyerek, "Tanrım, umarım olmaz. Yeni ses ekipmanlarını yeni kurduk, ne tür bir karışıklık çıkacağını düşünmek bile istemiyorum. Bir daha X ve annesi gibi karmaşık bir olayla uğraşamam" dedi.

"Belki de tehlike primi alması gereken sensin," dedim ve ikimiz de kahkahalara boğulduk. "Ama biraz karışıklık iyi olabilir."

Bana bakarken bakışları yumuşadı, kolları belimi sardı. "En iyisi."

FINN

“Bana bakmayı bırakacaklar mı sence?” X, oturma odasında yanıma gelerek sordu. "Sanki sırtımda dart tahtası var gibi hissediyorum."

I iç çekerek omzuna anlayışla vurdum. "Üzgünüm, ama bunun yakın zamanda değişeceğini sanmıyorum."

O içkisini yudumlarken mırıldandı ve gerçekten rahatsız olduğunu anlayabiliyordum.

"Zamanla geçer," dedim. "Liam ve Connor da alışır." Umarım. "Sadece herkesin bir arada olduğu birkaç aile ziyareti daha yapmaları lazım."

"Tabii," dedi X. "Ve belki de iyi niyet göstergesi olarak sol böbreğimi."

"Zararı olmaz." Sierra, Liam ve Mia ile birlikte aylık aile yemeğimiz için San Francisco'ya uçmuştum. Bu sefer yemek annemin evindeydi. X artık düzenli olarak yemeğe katılıyordu, ama Sierra ve ben ona karşı şüphelerimizi aşan tek kişiler gibiydik.

Liam elinden geleni yapıyordu ve neyse ki X ile şov dünyası hakkında konuşabiliyordu, böylece en azından iş hakkında sohbet edebiliyorlardı. Ama Connor, annemin hayatına yeni bir erkeğin girmesini kabul etmekte zorlanıyordu, özellikle de annemin kalbini bir kez kırmış birini.

Yine de, X yeniden bir araya geldiklerinden beri bana şüphe duymam için hiçbir neden vermemişti ve son günlerde annemle araları oldukça iyiydi.

"Bunu bütün gece takmak zorunda mıyım?" Liam, yüzünü kapatan göz bandını kaldırarak kanepeden şikayet etti.

"Evet!" dedi Grace, kafasına üç köşeli şapkayı geçirerek. Bu ayın akşam yemeğinin temasını seçme hakkı ona düşmüştü ve okulunda üçüncü sınıfların sahnelediği *Peter Pan* oyununda kostüm ekibinde çalıştıktan sonra korsanları seçmişti. Sierra da bu konuda ona birçok *uzman tavsiyesinde* bulunmuştu. Bana kalırsa Liam, korsan şapkası ve göz bandıyla ucuz kurtulmuştu. Omzumda hala bu lanet olası doldurulmuş papağan vardı, klipsleri derime batıyordu.

X'i dürttüm. "Hey, annemin yardımıyla Grace için küçük bir hazine avı hazırladım." Cebimden süslü bir parşömen çıkardım. Deri bir kordonla bağlanmıştı. "Neden gidip ona vermiyorsun?"

X başını salladı. "Oh, hayır, yapamam."

"Yapabilirsin," diye ısrar ettim. "O buna bayılacak ve Connor onu mutlu eden şeyleri sever. Belki bu, böbreğini vermeden aranızdaki uçurumu biraz kapatmanın bir yolu olabilir."

Bana minnettar bir gülümsemeyle parşömeni aldı. "Teşekkürler. Ciddiyim."

Başımı salladım. "Hadi git. Liam'ın gözünü kazımadan önce."

X içkisini masaya koydu, sahte kancasını aldı ve dramatik bir şekilde kollarını salladı. "Arrrg, Kaptan Grace!" diye bağırdı ve parşömeni getirdi. "Bakın, kıyıya ne vurdu!"

Grace, X onu ona verirken nefesini tuttu. Parşömeni açtı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Korsan hazinesi! Baba, şuna bak!"

"Vay canına!" Connor, annesiyle sohbet ettiği yerden başını kaldırarak dedi. X'e her zamankinden biraz daha az şüpheyle baktı ve Grace'in heyecanına gülümsedi.

"Hadi, X!" diye bağırdı Grace, kancayı sıkıca tutup onu arka kapıya sürükledi. "Sanırım hazine dışarıda."

"Çok tatlıydın," dedi Sierra, yanıma yaklaşıarak.

Kolumu onun omzuna doladım ve başını öpecek kadar yaklaştırdım. "Grace'in çok seveceğini biliyordum."

"Hazineyi kim sevmez ki?" dedi Sierra, bana bakarak. "Ama ben X için yaptığın şeyi kastetmiştim."

Omuz silktim. "Annem mutlu olmayı hak ediyor ve X'te iyi bir şey buldu. Liam ve Connor da bir an önce kabul etse... Herkes için daha iyi olur. Ama hazineden bahsetmişken..."

Cebimden ikinci, daha küçük bir parşömen çıkardım. Annem odanın diğer ucundan gözlerimi yakaladı ve Sierra'ya verirken gülümsedi.

"*Bana* da hazine haritası mı yaptın?" Sierra gülererek açarken sordu. "Hepimize hazine haritası mı var?"

"Sadece en sevdiğim insanlara," diye fısıldadım.

Sierra haritayı ters çevirip oturma odasına bakarak yönünü bulmaya çalıştı. "Hmm," dedi, haritayı takip ederek oturma odasından çıkıp koridora doğru ilerledi. "Bu çok güzel bir çizim," dedi etkilenmiş bir şekilde. "Heykelcilikle birlikte illüstrasyon da yapmaya başlamalısın."

"En iyilerden öğreniyorum," dedim.

"Oh, lütfen. Benim tavuk tırnağı kostüm eskizlerim o kadar da iyi değil."

"Yine de *Every Day*'deki bazı eskizlerini 'deki kostüm eskizlerinden Hollywood Müzesi'ndeki yeni kostüm sergisine bağışlaman istendi."

Bana baktı, dudakları büzülmüştü. "Bu sürpriz olacaktı." "Yönetim kurulunda arkadaşlarım var, unuttun mu?"

"Mm-hmm," diye mırıldandı ve tekrar haritaya baktı. Ceketimi askıya astığım fuayeye kadar yürümeye devam etti. "X işareti yeri gösteriyor." Sierra haritayı katladıktan sonra cebime uzanıp küçük bir hazine sandığı çıkardı. Güldü. "Bu çok temaya uygun."

"Aç şunu," dedim.

Ağız açık kalarak gözleri fal taşı gibi açıldı. "Oh, *Finn*!"

Kutuyu nazikçe ondan aldım ve dizimin üzerine çökerek kutudan yüzüğü çıkardım. Sierra, yüzüğü ona doğru uzattığımda iki eliyle ağzını kapattı. Yüzük, elmaslarla çevrili altıgen kesim yosun akik taşından yapılmıştı.

"Onlarca yüzük baktım ama hep buna geri döndüm," dedim. "Taştaki çizgiler bana iplikleri hatırlattı, sana çok yakışacağını düşündüm."

"Bu sefer Veritique değil mi?"

"Hayır. Onlar çok güzel işler yapıyor ve sana bazı parçalarını göstermek isterim ama bu için değil. Senin için değil."

"Çok güzel," dedi, sesi bu kelimedede takıldı.

"Ama seninle kurmak istediğim hayat kadar güzel değil," dedim. "Bunu daha önce de konuştuk, biliyorum, ama bu sefer ciddiym, Sierra. Bu büyük, güzel, karmaşık hayatın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum."

Ellerinin arasından bir hıçkırık çıktı ve birkaç damla gözyaşı süzüldü.

"Benim karım olma şerefini bana verir misin?"

Gözlerini kırptı, kirpikleri gözyaşlarıyla kaplıydı. "Evet," diye fısıldadı, ben titrek elini tutup yüzüğü parmağına takarken. Mükemmel uydu.

Ayağa kalkıp onu kollarıma alıp çaresizce öptüğümde, inanamadan güldü. Ayrıldığımızda alkış sesleri yükseldi. Dönüp koridorda sıkışmış, bizi tebrik etmek için sabırsızlanan aileme gülümsedim.

Connor sonunda onu bıraktığında Grace sevinçle bağırdı. Koridorun geri kalanını koşarak geçti ve kollarıma atladı. "Artık yüzük taşıyıcısı ve çiçek kız olacağım!"

"Tabii ki olacaksın," dedim, Grace'e ve Sierra'ya bakarak, sonsuza dek birlikte olacağımız kişiye baktığımı bilerek. Her şey mükemmel görünüyordu.

BOSS'UN SONU DAYANAMIYORUM

LOCKHART KARDEŞLER KİTAP 2

Nefret Ettiğim CEO, 3 Temmuz 2025

Dayanamadığım Patron, 14 Ağustos 2025

Kaçamadığım Huysuz, 25 Eylül 2025

PS: Aklınızı başınızdan almak ister misiniz? Sayfayı çevirin ve özel ücretsiz kitap teklifi ile ***The Grump I Loathe*** ve ***The Bossy One*** kitaplarından özel alıntılar okuyun.

P.S. Evet... öyle oldu.

Sahte nişan mı? Kazara gerçek oldu.

İkinci evlilik teklifi mi? Korsan

temalı. Kedi mi? Hâlâ beni yargılıyor.

Ve tüm bunları atlatıp hala eğlendiyseniz, çok kahramanca bir şey yapabilirsiniz:

Bir yorum bırakın.

Derin bir şey olması gerekmez. Sadece puan verin. Ya da "Finn, lütfen terapiye git" yazıp gününüze devam edin.

✦➤ [BURAYA TIKLAYIN](#)

(Ya da Amazon'un tekrar aynı soruyu sormasını bekleyin. İyi bir hikaye dönüşünü çok severler.)

Cidden, yardımcı oluyor. Ve Finn, yeterince okuyucu bunu bağırırsa, insanlara yanlışlıkla evlenme teklif etmeyi bırakacağına yemin ediyor.

—Sierra (şu anda bugün Pinterest panolarından kaçıyor ve düşmanla öpüşüyor)

ÜCRETSİZ KİTAP TEKLİFİ

Seksi, huysuz ve karşı konulmaz kahramanları sever misiniz? Ve yavaş gelişen bir hikaye, sevimli yan karakterler ve gerçekten hak edilmiş bir sonsuza kadar mutlu son?

O zaman *Her Billionaire Boss'u* seveceksiniz!

Mail listesine kaydolun ve ÜCRETSİZ milyarder kitabınızı alın:

<https://leslienorthbooks.com/sign-up-for-free-book/>

TEŞEKKÜR EDERİZ

Kitabımı satın aldığınız için çok teşekkür ederim. Okurlarıma ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle ifade etmek zor. Bu kitabı beğendiyseniz, lütfen yorum bırakmayı unutmayın. Yorumlar bir yazarın başarısı için çok önemlidir ve zaman ayırıp kitabı yorumlarsanız çok sevinirim. Sizden haber almak beni çok mutlu eder!

Bana şu adreslerden ulaşabilirsiniz:

LESLIE HAKKINDA

Leslie North, romantik komediler ve çağdaş aşk romanlarını ustaca kaleme alan gizemli bir yazarın USA Today'in en çok satan yazarlar listesinde yer alan takma adıdır. komediler ve çağdaş aşk romanları yazan gizemli bir yazardır (hem de çok otoriter bir yazar). Anonimlik perdesi, özellikle sizi utandıracak, ateşli ve baş döndürücü sahnelerde en çılgın yaratıcılığını ortaya çıkarmasına olanak tanır.

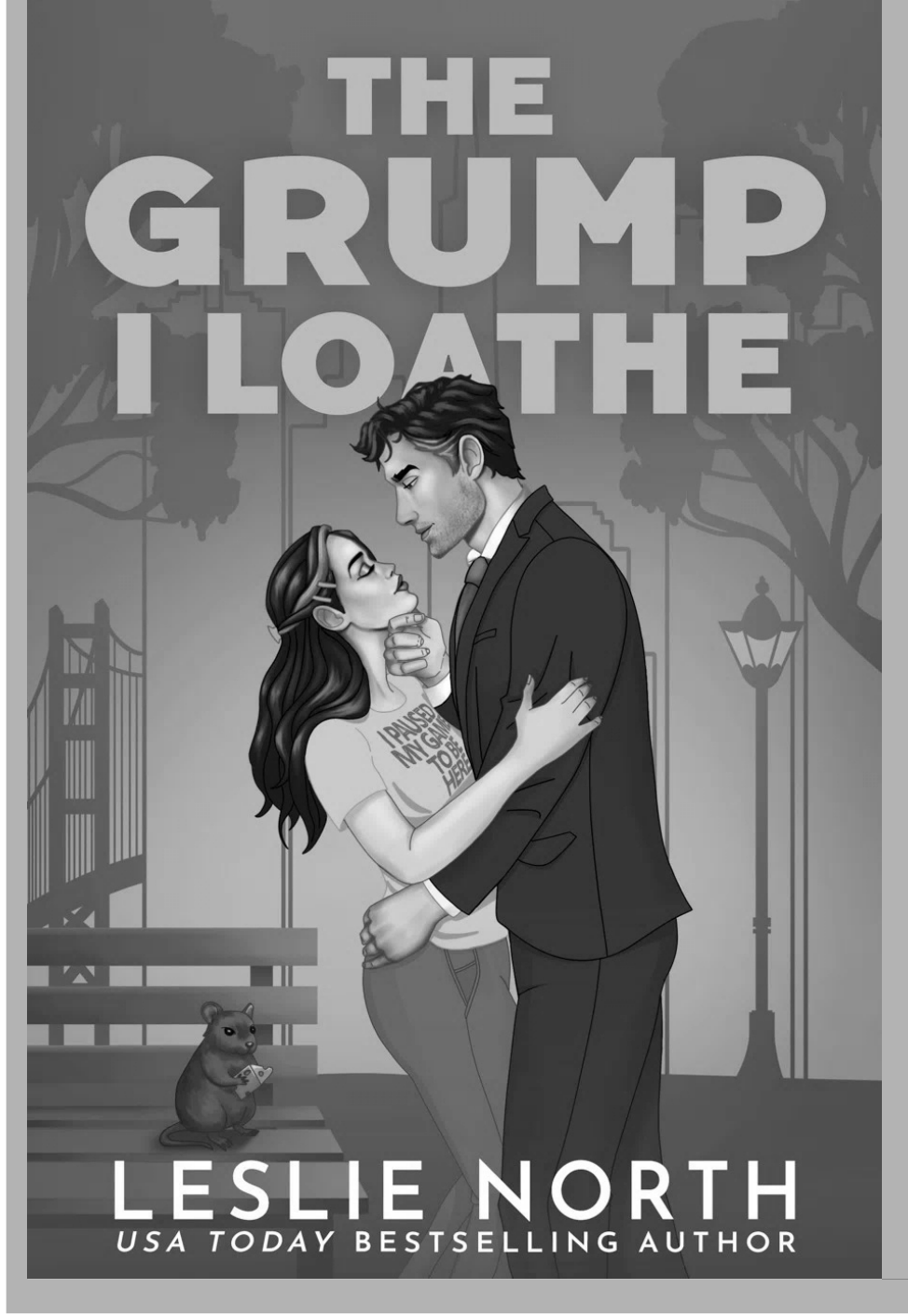
Hatta, kurgusal karakteri Leslie North'u gerçek hayattaki kendisinden daha çok sevdiğini itiraf ediyor! En çok satan kitapları, güçlü karakterleriyle, özellikle de alfa patronlara meydan okumaktan çekinmeyen sert ve alaycı kahramanlarıyla tanınıyor. Peki ya mizahı? Etrafınızdakilere ani kahkaha patlamaları konusunda uyarmaya hazır olun.

Leslie'nin romantizmle olan ilişkisi, yerel kütüphanesinde köşeleri kıvrılmış bir romantik romanla karşılaşmasıyla başladı. Kısa süre sonra yazmaya başladı ve gerisi, dedikleri gibi, komik ve iç açıcı bir hikaye oldu. Şu anda, İngiliz sahilinde rahat bir kır evinde yaşıyor ve adları kadar yaramaz olan iki Dalmaçyalı köpeği George ve Fergie ile uzun, keyifli yürüyüşler yapıyor.

Okuyucularının geri bildirimlerine bayılıyor, bu yüzden söyleyecek bir şeyiniz varsa çekinmeyin, ona ulaşın ve gününü güzelleştirin!

Leslie North'un bir sonraki kitabını bulmak için LeslieNorthBooks.com adresini ziyaret edin.

PS: Ön izlemeler, hediyeler, ARC teklifleri, eğlenceli ekstralar ve kötü çocukların bolca fotoğrafını görmek ister misiniz? Facebook grubum [Leslie's Lovelies'e](https://www.facebook.com/LesliesLovelies) katılın!

BLURB

Connor Lockhart yakışıklı, huysuz ve bir tuğla duvar kadar çekici. Ayrıca, olayların beklenmedik bir dönüşüyle, benim yeni patronum.

İlk karşılaşmamız mı? Tam bir felaketti. Bir oyun fuarında önemli bir panele geç kalmıştım, burrito almak için sırada bekliyordum ve önümdeki adam menüyü sanki gurme tadımı yapıyormuş gibi inceliyordu. Önünden geçebilir miyim diye sordum. Hayır dedi, sanki sosyal güvenlik numarasını istemişim gibi. Onun değerli siparişinin üzerine süper acı salsa sosu döktüm, döktüm mü dökmedim mi?

Hızlı ileri sar: O burrito snobu? Şimdi maaş çeklerimi imzalıyor. Hayallerimin şirketinde.

Hayalimdeki iş. Kabus gibi patron.

O imkansız bir adam: soğuk, huysuz, küçük konuşmalardan nefret ediyor. Gülümsemek fiziksel olarak acı verici gibi görünüyor.

Tabii, çene düşüren bir yüzü var. Ve gülümsediğinde? Bayılırım.

Ama başka bir şey var — tüm o huysuzluğun altında, sevmesi çok kolay bir şey.

Dokuz yaşındaki kızı, benim dokuz yaşındaki üvey kız kardeşimle kavga etmeye başlayınca, biz de ateşkes yapmak zorunda kaldık. Sonra bir öpücük. Sonra... çok fazla duygu.

Huysuz patronuma aşık olmak istemiyorum. Onu hayatımdan çıkarmak istiyorum.

Ne yazık ki kalbimin başka planları var.

***The Grump I Loathe* kitabını hemen alın**

25 Eylül 2025'te satışta

www.LeslieNorthBooks.com

ALINTI

Bölüm Bir
Eddie

Burrito cinayeti işleyecektim.

Şu anda telefonumda oynadığım Word Trip oyunundaki ilerlememin iyi yanı, gerçek bir cinayet işlememi engelliyor olmasıydı. Kötü yanı ise, telefonumun şarjının bitmesi ve lanet olası yemek kuyruğunun *hala* hareket etmemesiydi.

Telefonumu cebime soktum ve geniş bir omuzun arkasından bakarak, zaman dolmadan öne geçme şansımı zihnimde hesapladım. Bu gidişle, cinayeti işleyecek kadar uzun yaşayabileceğimden emin değildim.

"Sıradaki!" diye seslendi kasiyer ve ben birkaç santim ilerledim. Beni peynirli tortillamdan ayıran sadece üç kişi kalmıştı.

Aynı geniş omzun arkasından, San Francisco kongre merkezinin yemek salonunda park etmiş Meksika yemek kamyonuna bakarken midem guruldadı. Yakında bir şeyler yemezsem Hulk gibi patlayacaktım. Sıcak ve açtım, bu gerçekten tehlikeli bir kombinasyondur, çünkü GeekCon binlerce kostümlü hayranla doluydu.

Terli tenimle nemli kumaş arasında biraz hava girmesini sağlamak için tişörtümü çektim. Bu tişört en sevdiğim tişörtümdü; arkasında neon renkli bir klavye vardı ve önünde "*Ctrl + S is my Love Language*" yazıyordu. Ama gerçek, çalışan bir kliması olan bir odada olsaydım çok daha rahat olurum.

"Sıradaki!"

Oh, şükürler olsun. Yine ilerliyorduk!

Standımdaki görevim bittikten sonra, yeni solo oyunum *Alterbot'un* demosunu yaptıktan sonra, konuşma yapmam istenen "Bağımsız Oyunlarda Kadınlar" paneline katılmak için sadece otuz dakika (şimdi muhtemelen yirmi dakika) vaktim vardı. Bu panele katılmam istenmesi, bağımsız oyun dünyasına yeni adım atmış bir oyun geliştiricisi olarak büyük bir başarı gibi gelmişti. Yüzümde burrito ile beş dakika geç kalarak bu fırsatı mahvetmek istemedim.

Telefonumu çıkardım ve saati tekrar kontrol ettim.

Panele on sekiz dakika kaldı! Ve bu süre, bu kalabalığın içinden oraya varmam için gereken süreyi de içeriyordu.

"Sıradaki!"

Sonunda! Beni öğle yemeğimden ayıran tek kişi, takım elbiseli, çok uzun ve iri bir adamdı. Gel bana, benim tatlı, burrito mucizesi. Karnım, ağzıma dolduracağım sıcak, erimiş peyniri düşünerek gurulduyordu. Ve chipotle kreması! O dumanlı, baharatlı lezzeti unutamazdım. Hadi, takım elbiseli adam, bırak da sos barına ulaşayım!

Önümdeki adam sipariş vermek için tezgaha yaklaşırken onu süzdüm.

Genelde kıyafetlere takan biri değildim, ama takım elbisenin düzgün silueti ve pürüzsüz kumaşının ince parlaklığı "para" diye bağıırıyordu. Ve "gösterişçilik". Haşlanmış tavuk ve kinoa ile beslenen çok zengin bir adam havası veriyordu — muhtemelen yeni yaratıcılarla bağlantı kurmak için buraya gelmiş bir şirket yöneticisiydi.

Bu iyiydi, onun sıkıcı, düşük kalorili siparişini tortillaya koymak iki saniye sürerdi ve sonra sıra bana gelirdi.

"Ne alırsınız?" diye sordu tezgâhtaki genç adam. "A menü en uygun fiyatlı menümüz. İçinde cips ve..."

"Tek tavuklu quesadilla alacağım," diye sözünü keserek takım elbiseli adam.

Yeterince yakın, diye düşündüm, sırtıarak. Bir tarafına kinoa lütfen.

"Ama hafif ızgara olsun," dedi. "Etin kesinlikle kömürleşmemesi lazım."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Tortillalarınız taze mi?" diye sordu.

Oh, hayır! Yüzüm düştü. O adamlardan biri olma! Seçici Peter yemeği parçalara ayırırken oyalanacak vaktim yoktu.

"Her iki tarafını da çıtır çıtır yapabilir misiniz? Ve daha küçük üçgenler halinde kesin," diye devam etti.

"Peynir?" diye sordu tezgâhtaki adam.

"Evet, karışık olsun, ama acı olmasın. Acı demişken, tavuk nasıl baharatlanmış? Tadabilir miyim?"

Başımı geriye yaslayıp tavana bakarak, sessizce tavanın üzerime çöküp beni bu ızdıraptan kurtarması için yalvardım.

"Ve kesinlikle kişniş yok," diye ekledi. Of, yardım düğmesi neredeydi?

"Bu soslardan hangileri acı?" diye sordu, tezgâhın üzerindeki salsa çeşitlerini işaret ederek. "Çünkü kesinlikle istemiyorum..."

"Başka bir şey var mı?" diye mırıldandım. "Hadi ama..."

Telefonum bir hatırlatma ile titredi. Panele on beş dakika kalmıştı. Bugün yemek yeme şansımın, sabrımın birlikte yok olup gittiğini görebiliyordum.

"Affedersiniz?" Adam, muhtemelen çok pahalı olan loafer ayakkabılarının topukları üzerinde dönerek, gözlerini kısarak bana baktı.

Sonunda yüzünü görebildiğimde nefesim kesildi. Tamam, Kişniş Polisi, tavuk ve kinoa yiyen bir yönetici değil, daha çok bir erkek mankeni geek kongresinde saklanıyor gibi görünüyordu, ama bu önemli değildi.

Ona göz kırptım. Boyu bir metre seksen civarındaydı. Koyu renkli, hafif dağınık saçları, tüm erkeklerin sahip olmak isteyeceği şekilde şakaklarında grileşmişti. Yanaklarında hafif bir sakal vardı, konsept sanatçılarının ağzını sulandıracak türden bir çene hattı ve neredeyse siyah denecek kadar kahverengi gözleri vardı. Ya da belki de bu, sert bakışlarında biriken anlık nefretin bir yansımasıydı.

Bu kadar sinir bozucu ve haksız bir şekilde çekici olduğu için lanet olsun ona. Sanki evrenin acımasız bir şakası gibiydi.

"Bir şey mi istedin?" diye bağırdı, sözleri kesik kesikti.

"Hayır, üzgünüm. Devam et." Tezgaha doğru işaret ettim. "Sadece... arkadaki kuyruğun uzunluğunu göz önünde bulundur. Biraz daha hızlı ilerlersen çok seviniriz."

Sözlerimin dikkate değer olup olmadığını tartar gibi uzun bir süre beni baştan aşağı süzdü. Değil diye karar vermiş olmalı ki, bana tek kelime etmeden arkasını döndü ve tüm sosların içerik listesini istemeye başladı.

Seçici Peter, Kışniş Polisi'nden Sos Müfettişi'ne terfi etmişti. Tanrı merhamet etsin.

Arkamızdaki insanların homurdanmalarını duyabiliyordum. Bıkkın olan tek kişi ben değildim. Ama o serserinin ulaşabileceği mesafede tek kişi *bendim*, bu yüzden müdahale etmek benim görevimdi. Omzuna nazikçe dokundum.

"Bakın, soslarınızı ve diğer şeyleri ayarlamak için biraz zamana ihtiyacınız olduğu belli. Belki bunu yaparken kenara çekilebilir ve ben siparişimi verebilirim. Çok çabuk olur. Yemin ederim."

Geniş omuzlarından ses çıkmadı. Adam hayır demek için bile dönmedi. Beni tamamen görmezden geldi.

"Hey," dedim, sesimde bir sertlik vardı. "Mantıksız bir şey istemiyorum." Hala hiçbir tepki yoktu. Bir sonraki sefer omzuna dokunduğumda, o kadar nazik değildim.

"Sorunun ne?" diye bağırdı, sonunda tekrar dönerek.

"Benim *sorunum* şu ki" — telefonuma baktım — "panele gitmem için tam on dakika var ve sen o kadar yavaş sipariş veriyorsun ki, arkandakiler siparişlerini verebilene kadar *gelecek* yılın kongresi başlar."

O, homurdandı ya da burnundan hava üfledi. Her iki durumda da, o hava üflemesi çok küçümseyiciydi.

"Benim yaptığım şey," dedi, bir adım yaklaşarak, o karanlık gözleri beni bir anda hem sıcak hem soğuk hissettirecek şekilde bana dikerek, "medeni bir insan gibi sırada beklemek. Yeni bir kavram, biliyorum." Bakışları gömleğime kaydı, bir an orada kaldı, sonra sırtarak tekrar yukarı baktı. "Belki de bu kavramı gelecekte kullanmak için Ctrl + S yapmalısın."

Ellerim yumruk oldu.

Sabah boyunca standımda canımı dişime takarak çalışmışım, insanların oyunuma dikkat etmeleri ve ona bir şans vermeleri için striptiz yapmam dışında her şeyi yapmışım. İşime inanıyordum, iyi bir şey yaptığımı biliyordum.

Ve yine de...

Gençtim, kadındım ve sınırlı bir referans listem vardı, bunların hepsi bir araya gelince, kimsenin beni ciddiye alması için deli gibi çalışmam gerekiyordu. Ve bu adamın diğerlerinin üstüne eklediği küçümseyici tavrı, çok aç bir devenin sırtını kıran son damla oldu.

"Beklemek benim için sorun değil," diye bağırdım. "Senin herkesin zamanını boşa harcamana sorunum var. *Sen* bütün gün milyonlarca soru sorup her lanet şeyi değiştirmeye çalışmakla meşgul olabilirsin, ama dünya geri kalanımız için durup beklemes. Bizim bu kongrede yapmamız gereken işler ve gitmemiz gereken yerler var." Arkamdaki insanlardan onaylayan mırıldanmalar duydum ve onların desteği beni bir adım daha ileri atmaya teşvik etti. "O zaman neden kenara çekilip sosların kimyasal analizini yapmıyorsun, ben de hızlıca siparişimi vereyim. Tamam mı? Teşekkürler."

"Tamam mı?" dedi, sanki bu kelime onu kişisel olarak kırmış gibi.

Onun boğa gibi homurdanmasını görmezden gelerek, tezgahın arkasındaki çocuğun gözlerine baktım. "Hey, dört numaralı menüden..."

"Kesinlikle olmaz," dedi Picky Peter, beni kenara iterek. "Neden sıraya girebileceğini sanıyorsun?"

"Şey, belki de sen bunu sıra gibi *görmediğin* içindir? Burayı sanki sadece sana hizmet etmek için yapılmış kişisel restoranmış gibi davranıyorsun. Sıralar *ilerlemeli*," diye karşılık verdim ve kalçamla ona hafifçe ittim. Temas, içimde rahatsız edici bir sarsıntı yarattı. O sarsıntı, ya ona yumruk atmak ya da... tamamen başka bir şey yapmak istememe neden oldu.

Ama ikisi için de vaktim yoktu.

"Sıranı bekleyebilirsin," diye ısrar etti, ayaklarını yere sabitleyip kıpırdamadı.

"Hayır, aslında bekleyemem, çünkü panelim var," dedim, telefonuma baktım, "*yedi* dakika kaldı."

Gözlerini devirdi. "Hayran olduğun panelist, ilk birkaç dakika sensiz de hayatta kalabilir."

"*Hayranlık* mı?" diye bağırdım. "Senin hayran *olduğun* panelde ben de *varım*."

"Tabii, tabii," dedi alaycı bir sesle. "Uzmanlık alanın ne? Kuyrukta bekleme kuralları mı?" Öfkeliendiren mükemmel çenesini okşayarak kasiyere döndü ve beni tamamen görmezden geldi. "Aslında siparişimi biftek olarak değiştirmek istiyorum."

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Beş dakika! Tüm ağırlığımı ona verdim. Adam kıpırdamadı bile. Sanki kendimi tuğla duvara atmıştım. Çok sağlam, kaslı bir tuğla duvara. "Onu dinleme," dedim çocuğa. "Bana odaklan. Bu yüzyılda gerçekten yemeğimi yemek isteyen birine."

"Üzgünüm efendim," dedi çocuk, omzunun üzerinden bakarak. "Aslında biftek kalmadı."

"Önemli değil," dedi Picky Peter. "Biftek yerine başka bir şey verebilir misiniz?"

"Hayır!" diye bağırdım. "Hiçbir şeyle değiştiremez." Onu itmeye devam ettim, vücudunun sıcaklığının dikkatimi dağıtmasına izin vermemeye çalışarak. "Cidden, evlat," dedim kasiyere. "Bana tortillaya biraz fasulye koy, ne varsa en kolayı."

Telefonum titredi. Kahretsin! Panele iki dakika kalmıştı! O kadar acıkmıştım ki kendi kolumu bile kemirebilirdim, ama şimdi bunu düzeltmek için zaman yoktu. Bu gidişle, zamanında yetişmek için kongre merkezini koşarak geçmem gerekecekti.

Kasiyer, içimde beyaz bir öfke yanarken, Picky Peter'ın yönüne, içinde korkunç bir quesadilla olan bir tabak itti. Eh, *bir* şeyi düzeltmek için zaman vardı.

Sos tezgahına uzandım, bulabildiğim en acı salsayı aldım — etiketinde kurukafa ve çapraz kemikler olan ve

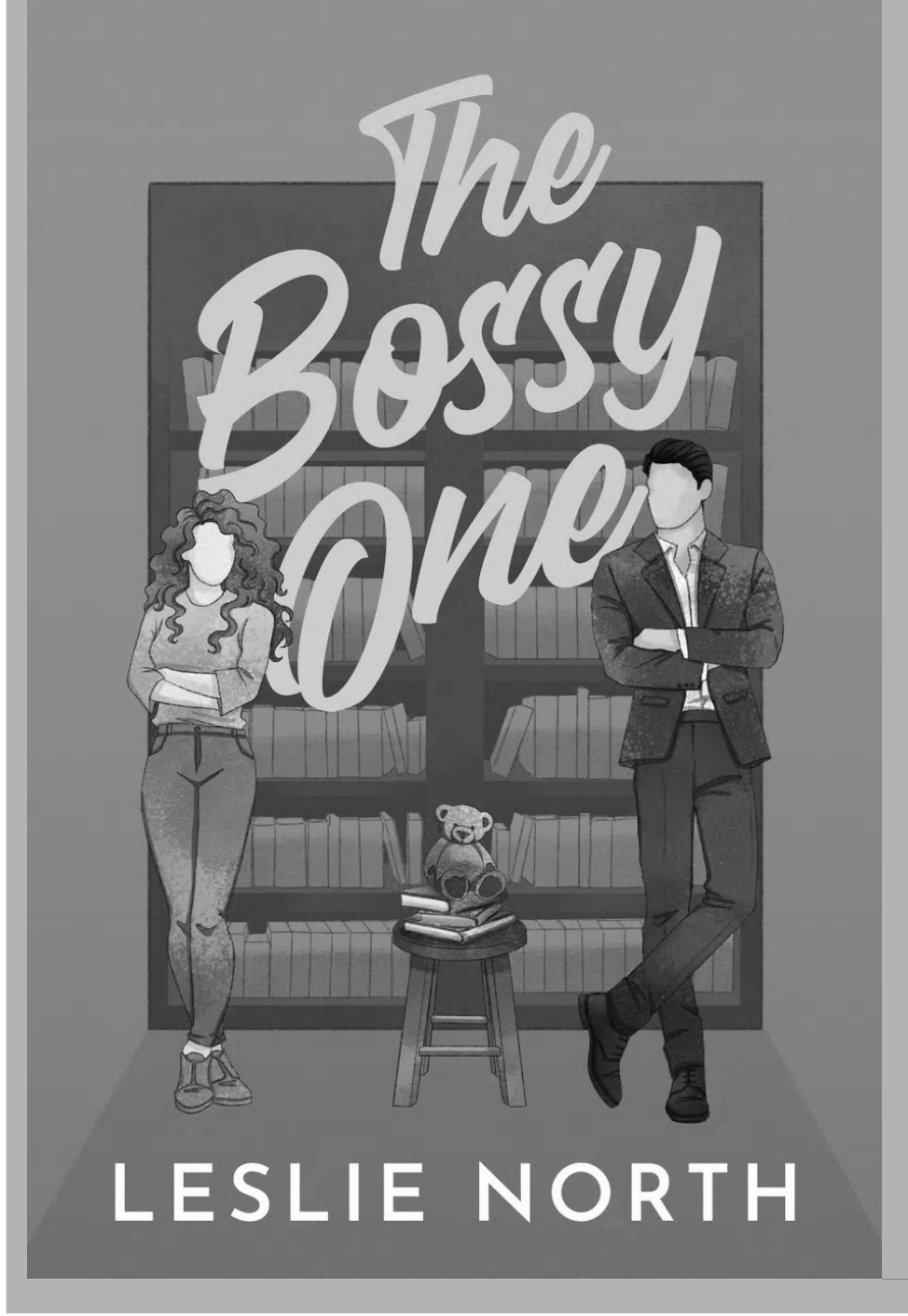
ve ünlem işaretli uyarıların olduğu sosu aldım ve Picky Peter'ın quesadillasının üzerine döktüm. Pastanın üzerine krema gibi, sosun takım elbisesinin altındaki beyaz gömleğine patlamasıyla çıkan epik osuruk sesi geldi.

"Hayatında biraz baharat lazımdır diye düşündüm," diye bağırarak öfkeyle ağlayan seçici pisliğe dedim. Ona en iyi bok yiyen gülümsememi gösterdim. Açlıktan ölüyordum ama en azından onun yemek planlarının da mahvolduğunu bilerek en ufak bir zevk alabiliyordum. "İşin bittiğinde A salonunda panelimi sallarken beni bulabilirsin," dedim, salsa soslu gömleğini işaret ederek, "o durumla uğraşırken."

***The Grump I Loathe* kitabını alın**

25 Eylül 2025'te satışta

www.LeslieNorthBooks.com

BLURB

ARANIYOR: Sinir bozucu derecede huysuz bir İrlandalı milyarderi katlanacak dadı.

Declan Bryne'ı 40.000 fit yükseklikte uçaktan atarsanız, uçar mı?

O bana konuşmayı kesersem "*harika*" olacağını söyledikten sonra kendime sorduğum soru bu.

Elimde değil. Uçmaktan çok korkarım.

Ama bu benim EJECT tuşuna basmam için bir işaret olmalıydı!

Çünkü bu nefret dolu ilişki başarısızlığa mahkum. O tam bir huysuz.

Beni sevmediği çok açık.

Uzun süre yanında kalamayacak kadar dikkat dağıtıcı bir güzelliğe sahip.

Ve başka bir dadı bulur bulmaz beni kovacağını açıkça belirtti.

Ama bu Minnesota kızı sert bir kızdır. Bir İrlandalı yazını, seksi bir İrlandalı huysuzla geçirebileceğimi *biliyorum*.

En azından öyle olacağını düşünmüştüm, ta ki ona karşı direnmek o kadar zorlaşana kadar.

Declan için çalıştıkça, ne yazık ki gerçeği daha iyi anlıyorum... Declan, fırtınalı ve huysuz tavırlarının ardında gerçek, atan bir kalp saklıyor.

Sevimli yeğeni Catie'ye karşı davranışları Hallmark kartlarına layık.

Ve o *aksanı*.

O nazik İrlanda aksanı içimi eritiyor.

Bir dadının en önemli kuralı, aileyle ilişki kurmamaktır. Profesyonel bir mesafe korumaktır.

Declan'ı öpmek kesinlikle bu sınırı aşmak olur.

Onunla yatmak mı?

Beni dadı hapishanesine atın ve anahtarı da atın.

Bazı kurallar uyulmak içindir.

Diğerleri ise çiğnenmek içindir.

LOL esprileri, yavaş yavaş gelişen bir hikaye, sevimli yan karakterler ve hak edilmiş bir mutlu sonla dolu, roman uzunluğunda bir düşmanlardan aşıklara dönüşen patron-çalışan romantizmi. Tek başına okunabilir veya Glenhaven serisinin bir parçası olarak karakter cameoları ve easter egg'ler için okunabilir.

www.LeslieNorthBooks.com'dan *The Bossy One* kitabını satın alın.

ALINTI

Birinci Bölüm Declan

Bir İrlandalı havaalanına girer. Ve keşke burası bir bar olsaydı diye düşünür.

En iyi durum değil, özellikle de İrlandalı olan ben olduğum için, ama ne diyebilirim ki? Çok yorgundum, cehennem gibi bir havaalanında mahsur kalmıştım... ve artık bıktım usandım.

Normalde böyle biri değildim, yanlış anlamayın. Aziz değilim ama toplumda nasıl kibar davranılacağını bilirim. Tabii Chicago havaalanının toplumun bir parçası mı yoksa cehennemin yedinci katı mı olduğu konusunda henüz karar veremedim.

Önce, gelen uçağımı o kadar uzun süre pistte beklettiler ki, aktarmalı uçağımı kaçıracaktım. Ama yine de havaalanındaki büfeden bir şeyler atıştırmak için yeterince zamanım olduğunu düşünmüştüm.

O sırada kasiyer kredi kartımı el koydu ve beni kimlik hırsızlığıyla suçladı, çünkü, aynen alıntı yapıyorum, "Sen Declan Byrne olamazsın. Sanki o ekonomi sınıfında uçar mı?"

Çünkü Declan Byrne o kadar zengindi ki, kanatları paradan yapılmış olmalıydı.

Keşke öyle olsaydı.

Şimdi *hem aç hem de* geç kalıyordum. Nereye baksam, yolumu tıkayan, sanki daha önce hiç havaalanına gelmemiş gibi davranan, bavullu aptallar vardı. Son yirmi dört saat kabus gibiydi ve tek istediğim, *sonunda* bana ihtiyacı olan kız kardeşimin yanına götürecek lanet uçağa binmekti.

Kapıya vardığımda nefes nefeseydim ve biletimi havayolu görevlisine uzattım.

Adımı görünce gözlerini kısarak baktı. "Ha. Declan Byrne. Tıpkı o acınası sosyal medya platformunu icat eden İrlandalı adam gibi. Herkes Snug'ın harika olduğunu düşünüyor ama bence o platform mizahı sevmeyen ezikler için. Nobel Ödülü'nü kazanan o kaltak hakkında birkaç zararsız şaka yaptığım için hesabım engellendi, biliyor muydun?"

Dişlerimi sıktım.

Bir an için, o aptal havayolu şirketini satın alıp, onun "zararsız" yorumları gibi sözleşmesini iptal ettirmeyi düşündüm. Şansına, benim daha önemli işlerim vardı.

Komplocu bir gülümsemeyle, "Eski Declan bu aralar ne yapıyordur acaba?" dedi.

Ciddi misin?

"Ne yaptığını ben söyleyeyim," diye cevap verdim. "Senin lanet biletini taramanı bekliyor."

Bu kadarı yeterdi.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve bileti o kadar hızlı taradı ki, onu Formula 1 pit ekibinin bir üyesi sanabilirdin. Mırıldanarak özür dilemesini duymazdan geldim, rampadan aşağı koştum ve uçağa bindim. Yıllardır ekonomi sınıfında uçmamıştım, ama Faribault-Northfield, Minnesota'ya gitmenin en hızlı yolu buydu. İş ortağım şirketimizin özel uçağını kullanıyordu ve ben özel bir uçak kiralamaya çalıştığımda bazı evrak işleri takılmıştı.

Yaygın inanışın aksine, devasa bir para yığını, şişenin içinde bir cin olmasıyla aynı şey değildir. Öte yandan, bence bir cin bile

haritada Faribault-Northfield'ı bulmakta zorlanırdı. Kız kardeşim, ABD'de huzur ve sükunet istediğini söylerken şaka yapmıyordu.

Keşke bulabilseydi.

Yırtık pırtık sandalyeye oturdüğümde
—rahat bir nefes alarak çöktüm.

"Yolcularımız, lütfen koltuklarınıza oturun," dedi bir uçuş görevlisi. "Kalkış hazırlıkları için kabin kapılarını kapatacağız."

En azından yanımda kimse yoktu. Belki sonunda rahatlayıp biraz uyuyabilirdim. Şansım yaver giderse, gözlerimi açtığımda çoktan...

"Özür dilerim, özür dilerim! Gelmeye çalıştım ama... oh, özür dilerim!"

Uçağın ön tarafında bir kargaşa duydum ve sonra güzel bir kızıl saçlı kadın ortaya çıktı, aşırı dolu bir spor çantasını koridorda sürüklerken bolca özür diliyordu. "Çok özür dilerim! Oops, istemedim... Hay aksi, o sizin başınız mıydı, efendim?"

Alnımı ovuşturarak başımın ağrımaya başladığını hissettim. Tek istediğim kız kardeşim Sinead ve kızı Catie'ye ulaşmaktı. Ama hayır, lanet olası bir uçaktaydım ve Bayan Aşırı Dolu Spor Çantası'nın, şişkin çantasını koridordaki başımın üstündeki bölmeye sıkıştırmak için doğru açıyı bulmasını bekliyordum.

"Önemli değil," dedi cesurca, kimseye gülümsemeden. "Neredeyse başardım."

Yerinde zıplamaya başladı, çantasını omzuyla bölmeye sıkıştırmaya çalışıyordu. İşe yaramıyordu. Bu bir kafes dövmesi olsaydı, onun çantası açık ara favori olurdu.

"Tanrım," diye içimden küfrettim. Ayağa kalkıp çantayı ellerinden almaya çalıştım. "Ben hallederim."

Görünüşe göre, yardım kabul etmeye alerjisi olan tek kadını seçmiştim.

"Teşekkürler, ama ben hallederim," dedi, sesi devasa spor çantasının diğer tarafından geliyordu. Tek görebildiğim, kanvasın içine o kadar derine gömülmüş parmaklarıydı ki, sanki beton levha taşıyormuş gibi görünüyordu.

"Belli ki yapamıyorsun," diye homurdandım. "Ve uçağın geri kalanını bekletiyorsun." Çantayı ondan zorla aldım — ve içine sakladığı beton levhayı da — ve başımın üstündeki bölmeye tıktırdım.

"Bir şeyim yok dedim." Bana baktı, dağınık kızıl saçları yüzüne düşmüştü. "Yardımcı olmaya çalıştığını anlıyorum ve uçmak senin için stresli olabilir. Ama..."

Baş üstü dolabını kapatıp koltuğuma oturdum. "Ciddi misin?" diye devam etti. "Yardımanın için teşekkür ederim, ama..."

"Rica ederim," diye sözünü kestim, bu kadının yapmak istediği konuşmanın bir an önce bitmesi için Tanrı'ya dua ederek. O spor çantasında bir ceset taşımadığı sürece - insanları asla bilemezsin - şu anda uykuya dalmaktan daha ilginç bir şey yoktu.

"Herkes lütfen koltuklarına geçsin," dedi uçuş görevlisi, biraz çaresizce.

Ama kadın yerinden kıpırdamadı ve koltuğuna geçmedi. Bunun yerine çantasından bir şey aramaya başladı. Geniş ela gözleri, narin ve çilli yüzünün tamamını kaplıyordu. Parlak kırmızı saçları, kızarmış yanaklarının etrafında dağınık bukleler halinde kıvrılıyordu.

Eğer bu kadar acelem olmasaydı ve o da bu kadar felaket bir kadın olmasaydı... Hayır. O benim tipim değildi. Çok sakar, çok konuşkan, çok... fazla.

Çantasından telefonunu çıkardı ve ekrana kaşlarını çatarak baktı. Sonra dar gözlerle bana baktı.

"Ne?" diye sordum.

Eğer beni tanırsa ve şimdi müşteri şikayeti yapmanın tam zamanı olduğuna karar verirse...

Bunun yerine, telefonunu kaldırıp bilet bilgilerini gösterdi. "Sanırım benim koltuğumda oturuyorsunuz."

"Hay aksi," diye düşündüm ve isteksizce koridor koltuğumu ona

bıraktım. Tabii ki yanımda birisi oturuyordu... ve tabii ki bu kadın olacaktı.

Homurdandım ve bacak mesafesi çok daha az olan pencere kenarındaki koltuğa geçtim. Dizlerimi ön koltuğa sıkıca bastırarak, sanki biri beni sardalya konservesi içine sıkıştırmaya çalışmış gibi hissettim. Tam da ihtiyacım olan şey.

Yerine otururken omzuyla benim omzuma çarptı. Lavanta kokuyordu.

"Vay canına. İyi ki boyum kısa." Bana baktı, sağ kaşı yukarı doğru kıvrıldı. Dudaklarında ince, eğlenceli bir gülümseme belirdi. "Bu koltuklar sizin gibi uzun boylu insanlar için gerçekten rahatsız olmalı."

Hiçbir şey söylemedim. *Tanrım, lütfen onun aklına gelen her şeyi söyleyen kadınlardan biri olmasın.*

"Kısa değilim. Aslında ortalama boydayım. Bu yıl ortalama Amerikan kadının boyu kısalmış."

Görünüşe göre Tanrı beni pek sevmiyordu.

Derin bir nefes aldı. Hızlı bir hareketle dağınık saçlarını parmaklarıyla taradı. "Bak, madem birbirimize yapıştık, en azından iyi geçinelim. Baştan başlayalım. Ben Olivia." Elini bana uzattı ve üzgün bir gülümsemeyle gülümsedi.

Sanki bu kadının adını bilmem gerekmiş gibi.

Hiçbir şey söylemedim, ama bakışlarım çok anlamlı olmalıydı, çünkü geniş, samimi gülümsemesi biraz sönükleşti. Tam da kendimi aptal gibi hissetmeme yetecek kadar. İsteksizce elini tuttum. "Declan."

"Declan. *Çok güzel* bir isim. Sanırım daha önce Declan adında biriyle tanışmadım." Gülümsemesi yeniden açıldı. "Çevrendeki insanları tanıdığında seyahat etmek daha güzel olmaz mı sence?"

Burnumdan hava çıkardım. Bu seyahatte yeni bir arkadaş edinmeye ihtiyacım yoktu, kafamda delik açmak kadar gereksizdi.

"Hayır," dedim kısaca ve elimi geri çektim. Bu

uzun bir uçuş olacaktı.

Yarım saat sonra hala konuşuyordu. Bunun onun kişiliği mi, yoksa daha önceki kabalığım için beni cezalandırmak için kendi neşeli tarzı mı olduğunu anlayamadım.

Belki de ikisi de.

Sesi yumuşak ve hoş bir sıcaklığa sahipti, ama tanrım, bu kadar çok konuşması şart mıydı? Şimdiye kadar hangi havayollarının en iyi mil programı olduğu, solaklara karşı kurumsal ayrımcılık, neden açık hava konserlerinin daha eğlenceli olduğu, Olivia adında kadınlar hakkında pop şarkılarının nispeten azlığı ve en sevdiği mor rengin icat edildiği yıl hakkında fikirlerini söylemişti.

"Affedersiniz, bir kadeh beyaz şarap alabilir miyim?" Olivia, yanından geçen uçuş görevlisine sordu. "Zor bir gün oldu."

"Bu uçuşta tam içecek servisi yapmıyoruz," dedi uçuş görevlisi. "Sadece bir saat kırk dakika. Ayrıca saat sabah on bir." Uçuş görevlisinin sesinde açıkça bir yargılama vardı.

"Oh." Olivia'nın morali bozuldu. "Tabii. Mantıklı."

Uçuş görevlisi uzaklaştı. Olivia sessiz kaldı. "Sonunda,"

diye mırıldandım, koltuğuma daha da gömüldüm. "Oh,

şimdi konuşuyor," diye homurdandı Olivia.

"Bu ne demek şimdi?" diye sordum.

"Hiçbir şey. Beni ilgilendirmez." Dudaklarını kapatarak mimik yaptı.

Tabii.

Bekledim, kafamda saydım. 1, 2, 3, 4...

"Sadece senin gibi tipleri daha önce gördüm," diye patladı Olivia. "Sen, insanları yargılayıp alay etmek için konuşan tiplerin tekisin. Çünkü Tanrı korusun, kendini aşıp *dostça* davranma."

"Ben dost canlısıyım."

Bu, pes ettiğim anlamına geliyorsa, çünkü öyleydim. O anda, onu beş dakikadan fazla susturacak olsaydı, cinayeti bile itiraf ederdim.

"Bana neredeyse tek kelime etmedin," diye karşılık verdi. "Ve sadece homurtularla cevap veriyorsun. Ben buna dostça davranmak demem."

"Ben—"

"Sizi rahatsız mı ediyorum? Eğer öyleyse, bir kelime daha etmeyeceğim." Tanrı bile gülüyordu. "Sadece biraz sohbet edersek uçuşun daha hızlı geçeceğini düşündüm, hepsi bu. Ayrıca, bunu itiraf etmekten gurur duymuyorum ama uçmaktan korkuyorum. Tanrı bilir kaç kilometre yükseklikte uçmak beni çok geriyor. Üstelik bugün geçirdiğim günden sonra... Dikkatimi başka yere vermem gerekiyordu. Ama tamam, mesajı aldım. Çok net. Bir kelime daha etmeyeceğim."

Nefesimi tuttum.

"İstesen bile söylemeyeceğim," diye devam etti. "Tamam, belki nazikçe istersen. Ama aksi takdirde..."

"Ciddi misin?" Tavana baktım ve gözlerimi devirdim. "Uçmaktan korktuğunu anlıyorum, ama burada derin bir nefes alman lazım. Yani... Lanet olsun."

"Bu hiç gerek yoktu." Gerçekten incinmiş gibiydi. Sonra gözleri kısıldı. "Kim olduğunu bilmiyorum ama..."

"Ben sadece başı ağrıyan bir adamım," diye karşılık verdim, sinirim galip geliyordu. "Ve senin bitmek bilmeyen konuşman da hiç yardımcı olmuyor."

"Biliyor musun... Hayır, hayır, senin seviyesine inmeyeceğim." Kollarını kavuşturdu ve benden başka bir yere baktı. Muhtemelen sakın bir üstünlük göstermeye çalışıyordu, ama sadece sinirli görünüyordu.

www.LeslieNorthBooks.com'dan *The Bossy One* kitabını satın alın

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

